

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 28

Dimecres, 4 d'octubre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 21, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/06)
(continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 21.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (tram. 255-00004/06) (continuació)**El president**

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*) Prego que els diputats prenguin possessió del seu escó. (*Remor de veus.*) Prego, també, que després de les degudes salutacions estiguem en silenci.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. El Grup de Convergència i Unió parlarà al final. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Bé. Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, siguin les meves primeres paraules per refermar el nostre compromís contra el terrorisme, contra la violència. Un terrorisme que ens ha colpit molt a prop. La violència, desgraciadament, no és només un problema d'alguns, no és només un problema d'Euskadi. La voluntat assassina d'ETA no coneix fronteres, i tampoc ha de tenir fronteres la nostra solidaritat. Ara al final –si arribo a temps, senyor president– m'hi tornaré a referir un moment.

Per tal d'encarar els nostres reptes, per tal de poder millorar les condicions de vida dels ciutadans, per tal d'aprofundir en l'autogovern, cal que les nostres institucions segueixin una orientació clara i enèrgica. I definir aquesta orientació política general és, precisament, l'objecte d'aquest debat.

El debat ha de servir, primer, per avaluar el primer any –el primer any– de legislatura, per establir prioritats, per criticar el Govern, també, en allò que la seva actuació té de criticable i per oferir la possibilitat d'arribar a acords, si és el cas, acords d'àmplia base parlamentària sobre els temes fonamentals del nostre país: temes de Govern que mereixen crítica; alguns altres, aplaudiment; temes de país, que exigeixen acords.

On som? Tenim un govern que no governa prou, un altre govern que s'equivoca, i una alternativa que s'aferma progressivament. Assenyalàvem en iniciar la legislatura el risc de perdre temps en la resolució dels grans problemes, que el Govern naixia feble. Per començar, en no tenir el suport de la força política més votada pels catalans. I, també, en no ser capaç de

construir una majoria parlamentària sòlida que li donés suport.

El Govern confiava a guanyar temps i que les eleccions generals el tornaria a situar en una posició decisiva. Si els vots de la coalició governant eren imprescindibles en el Congrés de Diputats –ho pensaven– ja no els caldria patir pels suports al Parlament de Catalunya. Però, ai las!, no va ser així. I el pitjor del cas és que, de llavors ençà –pràcticament és el primer dia que en parlem un altre cop aquí–, han estat incapaços de canviar d'estratègia. Han estat incapaços d'adaptar-se a la nova situació i s'han instal·lat en un anar tirant absolutament desproveït de temps. La lectura de la guia telefònica de les seves inversions, programes i plans estratègics –cada dia n'hi han més– no impressiona a ningú, en part perquè són programes, en bona part, antics i endarrerits.

I així es va escolant el temps sense que el país hi guanyi gran cosa. Senyor president, ens va dir a l'inici de la legislatura –i ens ho reiterava ahir– que els nostres objectius han de ser –els nostres objectius nacionals han de ser–: més poder i més diners. Ha passat un any. I, bé: on són aquest «més poder i més diners»? Per no ser capaços, ni tan sols hem sigut capaços de resoldre un problema tan senzill com el de les matrícules. No m'hi vull referir més, però els diria: «Copiïn el model alemany i estarà resolt. Hi ha la ciutat, l'autonomia i l'Estat, sota els colors i els estels d'Europa.» En un parell de dies, si volen, els enviarem el model dissenyat i les especificacions –espero que el Partit Popular de Catalunya també hi estaria d'acord.

Perquè cal dir-ho, també: si el Govern que vostè presideix, senyor Pujol, no governa prou el Govern del senyor José María Aznar ho fa sovint en direcció equivocada. És cert que, afavorit per una conjuntura molt favorable, almenys fins ara, el Govern de l'Estat ha obtingut alguns èxits en el camp de la política econòmica. Però ha desaprofitat l'ocasió per tal de consolidar i estendre els beneficis que aquesta millora podria comportar per al conjunt de la població. Més encara, és un govern que aplica plantejaments doctrinaris que sabem equivocats, dogmàtics, tant en matèria de l'anomenada liberalització de l'economia com en les qüestions relatives a la convivència entre els pobles d'Espanya.

I, davant d'aquest Govern, què fan vostès? Ens han promulgat un decret llei, el del règim del sòl, que, segons dictamen del Consell Consultiu constitueix un atac flagrant a les competències de la Generalitat, i, vostès, no han gosat ni portar-los al Tribunal Constitucional. Si ja els van ensarronar amb la revisió del sistema de finançament que van negociar quan eren «prescindibles», entre cometes, què no passarà ara que no fan falta per a res?

Catalunya corre, doncs, el perill de quedar atrapada entre un govern que no governa i un altre que governa en la direcció equivocada –almenys equivocada des del punt de vista dels nostres interessos com a país.

L'emplaço, senyor president, a canviar d'estratègia. S'ha acabat el moment dels malabarismes. Cal una definició clara: o s'estabilitza una majoria parlamentària, la que sigui, o vostès van governant com puguin i,

aleshores, això sí, ho compensem amb l'obertura d'un període d'amplis acords sobre qüestions bàsiques que evitin la perllongació de la pèrdua de temps per a Catalunya.

No parin compte del to amb què ho estic dient –que, per altra banda, és molt assenyat– i s'atenguin a l'alternativa que, per a mi, és essencial: o vostès troben una majoria parlamentària sòlida o no la tindran, governaran amb dificultats; però el país no pot esperar i, en aquests tres anys, hauríem de fer alguna cosa tots plegats més enllà del Govern, temes de país, que ens permetin de dir que anem endavant.

Atengui, senyor Pujol, les propostes que des de diverses forces polítiques, no solament la nostra, se li faran en aquesta direcció.

Però els problemes del seu Govern –estic obligat a dir-ho– no són només de manca d'estratègia, ni tan sols problemes derivats del que en podríem anomenar «la qüestió successòria» –que, per a nosaltres, si vol que li digui la veritat, és una qüestió ben accessòria–, els seus problemes són, també, de mala gestió. El problema de Catalunya no és sols disposar de més poder i de més diners, el problema és tenir un govern que aprofiti bé el poder i els diners de què ja disposa.

Veiem una mica els costos del no-govern. Els costos que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de suportar per la seva manca de capacitat són prou evidents: tenim conflictes cada dia –els diaris ens ho recorden– en el camp de l'energia i l'aigua; endarreriments i carències en les infraestructures; poca capacitat de preveure i donar resposta –sobretot de preveure més que de donar resposta– a les calamitats –siguin aiguats, incendis, canvis de concessió d'ambulàncies o epidèmies de grip–, i mal funcionament de serveis essencials com l'educació, la sanitat o la justícia. No m'hi podré estendre com caldria i com les preocupacions dels ciutadans mereixen: el temps és el temps.

Hem fet front, aquests dies, a una certa crisi en el camp de l'energia i, en particular, dels carburants. Una crisi que genera tensió i malestar: problemes en el sector dels transports, dificultats de subministrament i pàgines apallissats. Aquesta crisi té aspectes conjunturals i d'altres, molt preocupants, d'estructurals.

Vostès em diran, amb raó: «És un problema que afecta tots els països d'Europa i del món industrialitzat.» Però el que cal posar de relleu és que Catalunya, per raó de la inacció del Govern, es troba en aquest moment i en aquest tema en pitjor situació de la que podria estar. En efecte, no cal que recordi que vam tenir, amb competències o sense competències, una influència important en el sector energètic, sigui de l'energia elèctrica, sigui de la del gas.

I, en això, tots compartim la constatació que la globalització ens perjudica d'alguna forma. La globalització no significa descentralització, ha significat concentració i, amb això, hem perdut pes.

Però la Generalitat podria contribuir decisivament –i crec que hauria de fer-ho– a la disminució de la demanda de productes energètics i, concretament, de petroli –com ho han de fer els altres governs, i serà obligat

quan hi hagi un acord seriós sobre aquest tema–, a través de polítiques urbanístiques a favor de la ciutat compacte, i polítiques de transport públic en què, com veurem, tampoc hem excel·lit gaire. O, a través de la promoció d'energies alternatives, com l'eòlica, en la qual varem ser pioners i ens trobem ara a la cua d'Espanya en potències instal·lades.

Tema de l'aigua. Heus aquí, de nou, un tema en què el Govern de l'Estat s'equivoca i el de la Generalitat no hi governa. El ministre Matas –a qui, tanmateix, reconeixem coratge i voluntat de diàleg– ha presentat un pla hidrològic ambientalment insostenible, políticament conflictiu i socialment injust. La idea de transvasar 1.000 hectòmetres cúbics de l'Ebre sembla, a la llum de l'evolució del consum en els darrers anys i segons l'opinió dels experts, del tot desproporcionada i excessiva. Analitzin, per exemple, quin és el consum d'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona en els darrers quaranta anys, en metres cúbics per segon o multiplicat per trenta en hectòmetres cúbics any, i veuran que sí que ha crescut, però que ha crescut molt lentament, i, per tant, aquest tema ens l'hem d'agafar, justament, amb cautela. És excessiva la quantitat de què es parla.

També, potser per compromisos internacionals a d'altres conques, fa caure tot el pes del transvasament en una sola conca, la de l'Ebre, amb el perill d'obrir un conflicte interterritorial de conseqüències molt negatives. Amb el conseller Matas hi hem parlat i hi seguirem parlant, però, s'ha de tenir en compte que tot plegat no té en compte els diferencials de preus entre les diverses àrees afectades. Així, la regió metropolitana de Barcelona, que a través d'una política de preus que inclouen els costos del clavegueram i de la depuració, ha aconseguit limitar el consum –per això he parlat de creixement molt lent– i ara veiem com aquest estalvi serveix, o hauria de servir, per enviar excedents als qui no n'han estalviat, perquè paguen l'aigua a preu molt més baix. I, això, no: nosaltres pagar l'aigua a 250, 280 pessetes metre cúbic i haver de transvasar aigua a uns que l'estan pagant a 120... Nosaltres en tenim, clar, perquè en consumim poca o gens, i ells no en tenen, clar, perquè en consumeixen molta.

I, davant d'això, què fa el Govern de la Generalitat? Primer, juga tímidament la carta del Roina i, quan apareix la proposta del Plan hidrológico calla o, en tot cas, demana a les terres de l'Ebre que no s'esverin perquè uns 200 hectòmetres cúbics ja van a Catalunya. I, què deuen ser, senyor president, les terres de l'Ebre, sinó part de Catalunya? Qualsevol cosa menys promoure una veritable política de l'aigua a Catalunya amb compromisos per a l'estalvi i amb compensacions clares per als qui en cedeixen. Però qualsevol cosa menys assumir el risc de governar.

A les qüestions de l'energia i de l'aigua s'afegeix el problema endèmic de les mancances en la inversió en matèria d'infraestructures i no els cansaré amb les ràtios comparatives del que tenim instal·lat com a xarxa ferroviària: menys que l'Aragó, que La Rioja, que Madrid, que Galícia o que Navarra, amb una dotació ferroviària que només és un 38% de la de Bèlgica –d'acord, és la més important, segurament, d'Europa–

o un 55% de la de Dinamarca –amb una mica més d'extensió però amb menys població.

Cas de l'AVE. Vam començar bé, gràcies a l'Albert Vilalta, però no hi ha hagut prou entusiasme per aquest tema, i les incògnites són massa nombroses i massa pesants. Està el Govern en condicions de garantir que l'AVE –el Govern català, que és qui s'hi hauria de posar davant dels ciutadans de Catalunya– arribarà a Barcelona i a la frontera francesa l'any 2004?

I, què pensen fer..., encara més important, esperem que sí –esperem que sí–, però vull que ho digui el senyor president. Està el Govern en condicions de garantir un equilibri en la relació Madrid - València - Barcelona? Hem demanat alguna cosa en aquest sentit? Hi tenim una política? Aquest triangle que és bàsic per a la configuració de l'economia peninsular i de la nostra està creixentment descompensat: entre Madrid i València hi ha una autovia gratuïta, entre Barcelona i València autopista de peatge; entre Madrid i València el viatge en AVE durarà una hora trenta minuts, entre Barcelona i València en Euromed, si no el convertim en AVE, dues hores trenta, i sense parar a l'Aldea.

Hem retrocedit als anys anteriors –fixin-s'hi bé–, hem retrocedit als anys anteriors al famós informe del Banc Mundial de l'any 1962, que va impulsar la primera autopista d'Espanya, de la Jonquera a Múrcia, perquè va veure que l'eix important de creixement d'aquest país era, justament, aquest eix costaner. Diguem-ho en l'argot parlamentari: quins són els seus propòsits de capteniment al respecte, si és que en tenen?

I què direm de l'aeroport i del Pla del delta? D'ençà de l'any 92, la pobresa d'inversió no permet avançar. L'any 93 –ho recorde– tot eren esperances: «S'han acabat els Jocs, hem fet les grans inversions, ara començarem a treballar de debò a l'àrea del delta.» Què s'hi ha fet? Què ens diu el Ministeri de Foment? L'aeroport de Barcelona segueix sense la tercera pista després de tants anys, però el Ministeri de Foment preveu inversions de 300.000 milions de pessetes a Barajas i la posada en funcionament –i ho anuncien, perdonin, eh?, amb tota la barra– d'un nou aeroport amb quatre pistes dobles i capacitat per a més de 60 milions de passatgers a Campo Real, per a l'any 2015. Però vostès, senyors del Govern, hi estan encantats, amb el ministre Álvarez-Cascos; sempre prefereixen ministres resolutius, amb capacitat de negociació en privat i, sobretot, que pel seu tarannà no tinguin cap possibilitat de desvetllar simpaties a Catalunya. Sempre passa el mateix.

Paral·lelament, sembla que avancen els projectes de privatitzar –nosaltres ho vam suggerir fa cosa d'un any i mig–, totalment o parcialment, AENA, cosa que no ens semblaria necessàriament malament si donessin entrada a capital català, però que no sembla el cas, perquè AENA és més aviat AEMA, amb ema de Madrid, que no pas AENA, i en aquestes circumstàncies el Govern de la Generalitat entra al Parlament una llei catalana d'aeroports referida només als de la Cerdanya, Empuriabrava i Alfés –que, per cert, vostès acaben de comprar per 60 milions–, i l'Estat s'oblida –i vostès no ho sabem– de l'aeroport de la Seu, a Andorra.

Algú podria pensar que, si en el camp de les infraestructures de mobilitat no anem bé, és perquè ho estem centrant tot en el camp de les tecnologies de la informació i comunicació. Doncs, aniria errat. Hem assistit –no diré impassibles, però impotents– al progressiu trasllat d'Endesa i Retevisión a Madrid, la Retevisión de la ministra Birulés, i ara s'ha deixat perdre –per dir-ho suau– algunes oportunitats importantíssimes en el tema Olé-Terra. No s'aconsegueix –i possiblement no ho aconseguirem, perquè Telefònica en aquest moment no té gran liquidesa, que jo sàpiga– que Telefònica faci ni una sola inversió important a Catalunya. I aquests darrers dies hem sentit com el consorci Localret ens adverteix que veu molt difícil que s'acompleixin les previsions de connectar amb xarxa de banda ampla totes les capitals de comarca el mes de març vinent, senyor president, com estava previst. Correm el perill que, d'Eix Transversal cap amunt, una part extensíssima de Catalunya no pugui gaudir a temps d'aquests avenços tecnològics. Què en pensem, d'això? En què queda tota la seva retòrica –tota la nostra, perquè és comuna– sobre l'equilibri territorial de Catalunya?

En el programa de les darreres eleccions al Parlament, Convergència i Unió es comprometia a fer arribar la inversió en recerca més desenvolupament al 2% del producte brut. No només ho estan incomplint, sinó que en els darrers set anys s'ha produït una disminució neta de recursos de prop d'un 30% –d'un 30%. En aquestes circumstàncies, senyores i senyors diputats, no és d'estranyar que d'entre les setanta empreses que van participar en el darrer concurs de telefonia mòbil UMTS només una fos catalana.

Hauríem d'anar parlant de punts en els quals és difícil d'admetre que estiguem allà on hauríem d'estar, però vull assenyalar-ne un, perquè se'n va parlar ahir; en va deixar molts, senyor president: no va parlar d'ecologia, no va parlar de justícia, no va parlar de seguretat... –no tenim problemes de seguretat ni de justícia ni de medi ambient–, però, en fi, hi ha un tema del qual sí que va parlar. El Govern està incomplint de manera flagrant les seves promeses relatives a la creació de trenta mil places d'escola bressol en el termini de cinc anys. De les cinc mil i escaig que promet per a l'any que ve, moltes ja són existents, i es tracta de posar-les al dia. Sobre aquest tema han actuat de forma erràtica i traspasant de forma abusiva una responsabilitat i unes càrregues econòmiques sobre el tema cap als ajuntaments, que després són sempre sospitosos d'anar contra la Generalitat, però en aquest cas no, són bons aliats; tan bons aliats que els hi entomen la responsabilitat, fins al punt que els ajuntaments, que apleguen el 80% de la població de Catalunya, han decidit no participar en la convocatòria d'«ajudes», entre cometes, del Govern i demanen una renegociació de la qüestió. Passi que, si les escoles bressol de Barcelona costen un milió per nen i any, vostès diguin que només n'haurien de costar 600.000; passi. Però el que és inacceptable és que, tractant-se d'una competència autonòmica, en vulguin donar només 80.000! I això que vostès són natalistes, perquè si no ho fossin ja no sé què passaria. (*Rialles.*)

Paral·lelament, en el *Butlletí Oficial del Parlament* hem pogut llegir com, el mes de juliol d'enguany, hi havia

encara a Catalunya 780 aules prefabricades –no m'hi estendré; ja saben el drama que tot això representa. Hem disminuït les consignacions per a inversions escolars, que han passat de 14.200 milions l'any 99 a 10.900 l'any 2000. Així sí que els *ratings* poden millorar, els *ratings* financers. A quin preu, no?, a quin cost?

Aquests són alguns dels costos de les seves mancances, i podríem seguir, però què hem de fer? Jo crec que nosaltres ens hem de concentrar en unes prioritats que resumiríem en les quatre es: economia, educació, entorn, estabilitat.

En primer lloc, cal una estratègia econòmica catalana destinada a tornar-nos a posar en una posició de lideratge respecte d'Espanya i d'Europa. I ho hem de fer per catalanisme, no perquè sí; ho hem de fer perquè estem convençuts que la contribució de Catalunya a la construcció d'una Espanya i una Europa més desenvolupades i harmòniques pot ser important. No decisiva, com diríem de vegades d'una forma una mica petulant, però sí important.

Com pot contribuir la Generalitat a aquesta nova estratègia econòmica? Doncs, en primer lloc, amb una inversió en infraestructures bàsiques i en R+D més important. Vostès són responsables que no hi hàgim arribat, a tot això. És una part del problema del qual vostès són corresponsables almenys, perquè són vostès els qui han pactat el model de finançament vigent, i són vostès els qui han anat aprovant els pressupostos del Govern del PP, com diuen que també faran enguany. Quin remei! Diuen que només vostès poden governar. Clar, tot això depèn del Partit Popular. I, per ser conseqüents, els han de votar els pressupostos a Madrid, pressupostos que després són la base de la seva indignació contra la falta de diners que vostè argumentava ahir. O de gasolina, com diu ara el senyor president. En què quedem? És que es pensen que no..., que els catalans ens mamem el dit, que no hi entenem, en tot això? Al final, els catalans..., potser s'ho han cregut vostès, això que als catalans se'ls pot, amb un parell de coses, un parell de lluites ben dutes sobre el tema de les matrícules o les seleccions nacionals, se'ls pot convèncer de tot. De tot, tot, no. I, concretament, que vostès no són precisament innocents en el tema del qual s'indignen, tampoc.

I, al costat de política d'inversions, cal política de foment empresarial que eviti drenatge de seus de decisió i d'influència. Amb això ja hi ha bones notícies: gràcies a l'operació Banc de Sabadell - Caixa, per exemple, sembla que finalment tindrem una autèntica banca catalana. I ben segur que –ho dic perquè coneixem, conec tan bé com vostès la gent que ho porta– ho faran bé. També els de..., en fi, l'aliança estratègica entre Sa Nostra, la Caixa de les Illes Balears, i la Caixa de Catalunya i algunes altres caixes, és una altra..., és una línia molt interessant.

D'educació, els n'he parlat. De l'entorn, només els dic que llegeixin la premsa comarcal, perquè és la gran informadora del que passa. Dificilment temes com el parc eòlic de la serra de Pàndols, l'abocador de Juncosa o l'illa de Jafre, que se la volen menjar..., se la volen cruspí, l'illa del Ter, en el Baix Ter. A Jafre hi ha un alcalde que està convençut que la pot vendre per sorra,

no? (*Veus de fons.*) Sí, sí, però això no arriba a la premsa, diguem-ne, nacional, no hi ha arribat, és premsa comarcal, són petits esdeveniments. O la contaminació dels purins als aqüífers del Baix Empordà –d'això en parlo perquè ho conec més, que hi vaig sovint. Però, en fi, la premsa comarcal generalment en parla, i no arriben a ser temes del país. Tenen tots aquests temes un denominador comú: són conflictes sobre usos del territori i sobre medi ambient, són conflictes sobre el nostre entorn.

Si pogués, els llegiria una frase de Nicolau Rubió i Tudurí que ens deixa encongits, però no la puc llegir perquè no tinc temps. Ja potser després... (*veus de fons*), no, no, ja potser després, al...

Hem de preveure, senyor president –i això vol dir fer-hi front de manera efectiva–, la desregulació del sòl, hem de preveure –i això vol dir fer-hi front– la urbanització extensiva, la primacia absoluta de l'automòbil privat, els guanys mesquins i miops a curt termini que hipotequen el demà. Pel futur de Catalunya, hem d'aturar la degradació i la banalització del nostre territori, hem de governar.

Estabilitat –la darrera e–, donar estabilitat i seguretat als nostres conciutadans. Vam avançar molt des del 82 cap aquí: en pensions, en Seguretat Social, en extensió de la sanitat i de l'educació. Però ara hem de fer front a nous reptes: cal un nou acord social, un nou acord destinat, sí, a donar estabilitat i tranquil·litat als ciutadans en qüestions bàsiques, com les pensions, la sanitat o l'atur. Però també –i això ho proposarem a Manlleu– un acord destinat a encarar els desafiaments que encara no tenim resolts: garantir als immigrants els drets laborals assistencials i cívics, sí, per llei, però sobretot –sobretot– garantir-los barris dignes.

Senyor president, tenim al voltant del municipi de Barcelona, a l'Hospitalet, a Sant Adrià, a Santa Coloma, a Badalona, barris construïts els anys vint-i-nou, els anys quaranta, que avui són candidats a convertir-se en nous guetos. I si no reaccionem aviat ho seran, guetos de pobresa i guetos d'immigrants, i el problema de la immigració és un problema de concentració del problema en un determinat espai, en un determinat territori. Som capaços d'entomar una gran allau migratòria, que ens vindrà, però hem de saber que allà on arribi aquesta allau hi haurà uns barris dignes per acollir-la, perquè si no, ells els convertiran en barris que nosaltres haurem fet indignes. I això necessitaria, senyor president, un «Urban» autonòmic, per dir-ho així, que ja sé que no ens toca, que no és la nostra competència i que no fóra assenyat plantejar-nos sols, però caldrà que a la Torrassa, a Collblanc, que a Santa Rosa, a Sant Roc, una colla de barris de l'àrea metropolitana de Barcelona s'actui i s'actui aviat si no volem tenir situacions realment greus.

L'estabilitat i la seguretat són importants, donar assistència a les famílies i no només a les que vostè considera les millors, pare, mare, fills. Miri, la meitat de les famílies –de les llars, més ben dit– de Barcelona estan compostes per famílies d'un o dos components, 19% d'un i fins a 47% d'un i dos. Tot això val la pena recordar-ho.

I passem, per acabar, perquè ja veig que se m'acaba el temps, als grans acords de país i a la proposta catalana a Espanya. Aquests temes són, de cara a Catalunya, la immigració, la devolució, l'audiovisual, el Parlament i la relectura de la Constitució i l'Estatut. Els en faré gràcia, ara, perquè, com vostès saben perfectament, aquests temes estan ja molt explicats. Però els diré que en aquests temes hem avançat, i hem avançat relativament poc, hem avançat una mica en el tema territorial, estem pendants del II Congrés de Municipis i del que donarà de si, confiem molt en la possibilitat de, abans de final d'any, com va prometre el conseller de Relacions Institucionals i Governació, formar la ponència conjunta per fer la Llei d'ordenació territorial de Catalunya. Els volem dir, sobre aquest punt, que hauríem d'anar amb compte amb la creació de noves petites regions, a part de les de l'Ebre i el Pirineu, que són les que han d'existir amb tota lògica, perquè aquestes noves petites regions podrien descompensar el conjunt. Vagin amb compte perquè el Cafarnaüm que es podria organitzar és monumental. Espero que ens n'adonem a temps.

En el tema de l'audiovisual, ja ho sabem, en un any hem arribat..., aquella persona que el febrer vam posar com a president de la Corporació, a anomenar-la també director de TV3. És tot un avenç; es veu que en aquest país no hi ha més persones, només hi ha una persona per a cada lloc i, de vegades, com ha passat amb el pobre Caminal, que està condemnat a la cadira del Liceu per tota la seva vida, sembla, perquè diuen: «No, és l'únic que ho pot arreglar», doncs, molt bé, el senyor Puig no només és l'únic que pot ser el director general de la Corporació, sinó que no troba ningú que sigui director de TV3; ha de ser ell, un per dues cadires, en aquest cas. És un país sense recursos. No dèiem que teníem tants recursos humans i tanta capacitat tècnica? Doncs, avancem molt poc a poc.

Però jo voldria acabar parlant un moment, senyor president, del que havia començat al principi; no vull deixar de parlar, com he dit, del tema d'Euskadi, però més enllà, del tema d'Espanya, que és el mateix. Ni la Constitució ni els estatuts van poder acabar aquest drama, però la majoria dels ciutadans espanyols, diria la gran majoria, creuen que s'ha de solucionar a partir de la Constitució i dels estatuts. Val a dir, respectant, en tot cas, els mecanismes que la Constitució i els estatuts preveuen per a la seva pròpia modificació en cas necessari. «Perquè hi hagi pau ha d'haver-hi diàleg», com reclamaven els nacionalistes en el Parlament Europeu, però «perquè hi hagi diàleg ha d'haver-hi treva», com va afegir John Hume en la mateixa sessió després de ser interpel·lat pels nacionalistes. I perquè hi hagi treva només hi ha dos escenaris: o la unió de tots els nacionalistes bascos, que ja s'ha provat i no ha servit, o la de tots els demòcrates bascos, que també s'havia intentat i no va tenir efectes. Aquesta unió de tots els demòcrates bascos s'haurà de tornar a intentar, i ells ho diuen, sobre unes bases noves. El més inquietant, el fet nou, el que canvia la psicologia en el País Basc i crec que a tot Espanya, és l'esborrament de les fronteres entre el terrorisme i la lluita al carrer; el que en diuen la «violència de baixa intensitat», entre cometes, ja no se sap ben

bé què és què i quins són els traspassos entre l'un i l'altre camp, que acaba sent un de sol.

Aquí, l'11 de setembre, i n'hem parlat amb el conseller Pomés, set, vuit, deu nanos van venir, es van acostar, no només cridaven com sempre fan, xiulen el PSC, ara xiulen també Convergència i Unió, escridassen i insulten el PP...; aquest any, no; aquest any, a més d'insultar, els van amenaçar, i això és un delictes, és un delictes i, a més, aquesta amenaça va tenir compliment. Doble delictes. Jo no dic que aquests nois tinguessin res a veure amb el que va passar després tràgicament a Sant Adrià, no ho dic, el que dic és que uns nois de vint anys, vint-i-cinc anys, els que fossin, i molts pocs, a més, es van acostar a les files on érem; potser era molt al matí, potser ningú volia gresca en aquell moment i vam dir: «No fem res, per no fer malbé aquest dia important»; el cas és que van dir: «Pim, pam, pum, diputats del PP», i, efectivament, al cap de deu dies, pim, pam, pum, diputat del PP mort a Sant Adrià. Bé, nosaltres hem de reaccionar davant d'això. Ja n'hem parlat amb el conseller, i en això seguiré, com és lògic, el que ell em digui que s'ha de fer, però el vull fer participar a ell i a vostès de la nostra indignació i de la nostra preocupació.

Els catalans no hem de pretendre un protagonisme que vagi més enllà del que ens atorga el tràgic privilegi d'haver estat objecte d'un terror que ha destrossat persones i famílies a casa nostra, especialment, encara que de vegades s'oblida, durant el període preolímpic, que va ser horrible des d'aquest punt de vista. Però altres comunitats espanyoles han estat igualment víctimes del terror, i ara escoltin bé el que els vull dir: vull creure que d'aquest sofriment compartit ha de néixer una Espanya més autènticament unida i alhora més respectuosa de la seva pròpia diversitat. No pot ser d'una altra manera; tanta sang vessada ha d'haver servit per a alguna cosa transcendent. Com gosaríem pensar, sinó, els nostres morts com herois involuntaris, si més no, d'alguna causa noble, i com podríem consolar-nos si no és amb aquest pensament? Com explicar als nostres fills i néts el que està passant sense haver d'embarcar-nos en una llarga explicació de retrets dramàtics perfectament justificats l'un rere l'altre, però que no condueixen enlloc?

Escoltin-me, senyors diputats i senyores diputades, solament el futur pot donar sentit a aquest passat. Solament aquest futur que imaginem, malgrat tot, possible. En els darrers vint anys hem viscut una aventura apassionant, que està sortint prou bé, l'aventura de la democràcia, l'aventura de l'autonomia; els catalans voldríem que no s'acabés aquí i que allò que falta per continuar la saga, no per acabar-la, que no s'acabarà mai, com el viatge, comencés a passar. Tenim necessitat que la història no es detingui aquí. Hi podem contribuir? Per descomptat, hi podem contribuir implicant-nos sense desconfiança en els afers d'un país que estimem, que també és el nostre i que no sempre ens ha tractat bé, sense desconfiança i sense...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Maragall i Mira

Un segon. Gràcies, senyor president. Sense la implicació sincera de Catalunya, Espanya no serà del tot; no solament no serà com nosaltres la voldríem, no serà ella mateixa. Cal alguna cosa més que prudència i cal alguna cosa més que impaciència; hem de menester confiança en nosaltres mateixos i en els altres.

A què ve, senyors i senyores diputats, en acabar la meua presentació, aquest argument? Doncs ve al punt per tractar d'aixecar els esperits cap a un horitzó gran, important, mobilitzador, perquè transcendim una mica el clos tancat de l'eterna cançó de la queixa i el greuge i perquè ens adonem que dins de l'Espanya europea hi tenim molt a fer, no en tinguin cap dubte, els ho dic per experiència pròpia i incontrovertible: Espanya espera un missatge de Catalunya, diferent del molt encomiable i encomiat seny, i potser més a prop de la rauxa, diferent del *comedimiento* que de vegades ens diuen que tenim i veí de l'atreviment, un missatge políticament atrevit i sobretot –sobretot– ambició a llarg termini, sense pressions excessives, però apuntant amunt i lluny.

És per tot això que els he parlat d'Euskadi, i una mica d'Europa els hauria pogut parlar, perquè aquestes dues realitats marquen el nostre escenari i els nostres ritmes, perquè abans de dos anys, abans que s'hagi trobat el camí de la solució a Euskadi –dic el camí, no la solució–, no avançarem pas massa en les solucions espanyoles que convenen a Catalunya i que convenen a tots. Però si Catalunya no comença a construir amb tots els altres, però sense esperar els tocatardans, l'escenari de l'Espanya plural, no ho farà ningú, o almenys no ho farà ningú millor que nosaltres, i no ho faran quasi per respecte, per un respecte que ens hem guanyat al llarg de la nostra història, un respecte ben sovint mal expressat, fins i tot, derivant de vegades cap a sentiments prou menys amables, però, finalment, un respecte, un respecte que ens obliga a parlar, a fer pedagogia, pedagogia amb els fets, però també amb els mots i les actituds. I part d'això li devem a vostè, senyor president, al president Tarradellas i al president Pujol, però no hi insisteixo, perquè ningú no pensi que li estic agraït, com és diu vulgarment, els serveis prestats. Els hi agraïm, però no s'ho prengui malament.

Els grans temes de Catalunya i Espanya són avui aquests. A Espanya li cal, sobretot, i vaig acabant, senyor president...

El president

Hauria de fer-ho al més aviat possible.

El Sr. Maragall i Mira

...un nou sistema de finançament. Però vull que quedi clar –vull que quedi clar abans del debat–, un nou sistema de finançament a tres nivells, no la dissolució del finançament autonòmic en un paquet omnicomprensiu, com s'ha dit que proposàvem, no, potser sí que alguns ho pensen, però nosaltres no, ni tampoc el menyspreu evident amb què vostès han tractat el finançament municipal considerat, més com una amenaça que com una font de serveis públics a Catalunya. Quan proposem un

sistema financer a tres nivells, de caràcter federal, atenció, l'Estat també l'hi posem, no com a controlador dels tots, sinó com un dels tres nivells de govern. Vostès això no ho plantegen i s'equivoquen greument; sense blindar la part de l'Estat en la despesa pública, sense blindar la part de l'Estat i disminuir la part de l'Estat en la despesa pública total, no ens enganyem, els estaran prenent el pèl un cop sí i un altre també. Ja li avanço, senyor president, que nosaltres no caminarem molt de temps junts amb vostès si els objectius del sistema financer públic a mig i a llarg termini no s'expliciten, i són els següents: la progressiva disminució de les diferències de rendiment entre sistemes forals i sistema comú i la progressiva disminució de les diferències de la inversió de l'Estat en les grans àrees metropolitanes espanyoles. Aquests dos punts són bàsics.

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar.

El Sr. Maragall i Mira

Acabo, acabo, senyor president. No ens interessa la negociació a curt per pagar els deutes de l'1 de gener del 2001, «pan para hoy y hambre para mañana»; volem un acord a llarg termini. Han passat vint anys, és hora de fer uns altres deutes, els podem fer, estem disposats a fer-los tots junts, però vull que tinguin clar que totes les factures pendents d'aquests vint anys són perfectament assumibles. Aquesta, m'agradaria dir, és la convicció dels catalans i les catalanes, aquesta ha de ser la primera divisa de la proposta catalana. Els nostres somnis són perfectament assumibles.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Voldria aprofitar aquesta pausa per tenir el goig d'anunciar-los que hi ha entre nosaltres una representació oficial del Senat de Califòrnia que està seguint aquest debat, invitats pel Parlament de Catalunya. Des de la Mesa i des de la presidència els saludem i agraïm que es trobin entre nosaltres. (Forts aplaudiments.) Moltes gràcies.

Té la paraula, a continuació, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

A veure. El senyor Maragall comença parlant que tenim un Govern que no governa prou, i després diu que vaig fer una llista telefònica sobre actuacions de govern, que no ha rebut. D'accions de govern dels mesos passats i de previsions de futur. Per tant, si no els ha rebut suposo que és veritat, i, de fet, això és el que realment interessa a la gent. Nosaltres hem volgut portar el debat, precisament, de cara al que és el nostre compromís amb la gent i de cara al que és el nostre programa i de cara a l'eficàcia. Això que diu que no impressiona ningú..., sí, impressiona la gent.

Segona cosa. Diu que hi ha d'haver estabilitat. Escolti, d'estabilitat n'hi ha hagut. Fa deu mesos que governem, i governem sense grans entrebancs en aquest sentit. Podem haver de buscar acords amb aquest, amb l'altre, d'acord. Però hi ha hagut estabilitat. Fa deu mesos que governem.

Miri, jo, el que li vull dir és una cosa. Hi ha allò que a vegades se'n diu gent que té una mala salut de ferro, i aquests, per cert, sempre desesperen als que pretenen ser els seus hereus, perquè s'haurien de morir de seguida i no es moren mai. (*Rialles i aplaudiments.*)

Bé, escoltin, no sap l'alegria que em donen que sàpiquen que el senyor Maragall ja no compta ser hereu. (*Rialles.*)

El president

Senyores i senyors diputats, silenci, si us plau. Crec que hi ha acord en el diagnòstic, però es dubta sobre el malalt. (*Fortes rialles.*)

El president de la Generalitat

Bé, em sembla que ja ha quedat clar el que volia dir, i sabent perfectament a qui em referia.

Mirin, nosaltres, per exemple, per resseguir una mica les observacions que ha fet el senyor Maragall, nosaltres, per sistema, no acudim al Tribunal Constitucional; hi acudim molt perquè hi hem d'acudir, perquè no ens queda més remei. Però, per exemple, en el Decret del sòl, abans d'acudir al Tribunal Constitucional hem volgut veure, i és el que em sembla que estem aconseguint –és el que em sembla que estem aconseguint–, que, realment, a l'hora de convertir el Decret en llei, que és el que vàrem demanar per donar-nos un marge per veure si podíem modificar el plantejament que inicialment havia fet el Govern central, doncs, em sembla que estem aconseguint que això es canviï en la forma que correspon.

Pel que fa al tema energètic de què ha parlat el senyor Maragall, li vull dir que, precisament, el Govern de la Generalitat s'ha distingit des dels anys 81, 82 –des dels anys 81, 82– s'ha distingit, precisament, per practicar una política d'estalvi energètic, com ningú en aquell moment havia fet, concretament a Espanya. Hem estat, per exemple, els pioners de la cogeneració, hem jugat molt a fons, i crec que amb èxit, la carta del gas natural, recollint una iniciativa privada, com vostès saben que ja hi havia hagut a Catalunya, que, per tant, ens ho feia més fàcil, però la vàrem recollir i la vàrem impulsar, i hem dut a terme una política de cogeneració molt important.

Naturalment, d'estalvi energètic se'n pot fer més, però el senyor Maragall té sort en una cosa, no? L'altre dia va dir que la solució podria ser que els pagesos gastessin menys gasoil –va dir això. (*Veus de: «Nooo.»*) Ho he llegit en el diari. (*Remor de veus.*) Bé, aleshores, això també ho havia dit el senyor Rato pocs dies abans, i havia tingut moltes crítiques. Jo felicito el senyor Maragall per haver pogut dir el mateix que el senyor Rato sense que el critiquin gaire. (*Veus de fons. Algú*

diu: «Això no ho va dir.») Rectifiquin-ho en els diaris de Lleida. (*Remor de veus.*)

Després, passant a un altre tema; passant a un altre tema respecte al que s'ha dit sobre el Pla hidrològic. Vostès, en aquest tema i en molts altres, els socialistes, tenen un inconvenient molt gros, i és que vostès han governat molt de temps i, per tant, han fet moltes propostes. Per exemple, proposta com el Pla hidrològic nacional del Partit Socialista, que treia de l'Ebre 1.800 hectòmetres cúbics. El Pla socialista treia de l'Ebre 1.800 hectòmetres cúbics. I ara vostès s'escandalitzen que se'n vulguin treure 1.000, i potser no se n'han de treure 1.000. Ja ho vaig dir ahir. Molt bé. Mirem si se n'ha de treure menys. Però vostès en volien treure 1.800.

I, per altra banda, també vostès van ser contraris al Pla del Roine. Per tant, és clar, cada vegada que vostès plantegen una cosa d'aquest tipus entren en contradicció amb vostès mateixos. Només cal tenir una mica de bona memòria per poder-ho treure amb molta facilitat. A part que ara hi ha una altra cosa, per cert, sigui dit de passada; també entren en contradicció amb alguns dels plantejaments que s'han fet, que es va fer el mes de juny, signat entre Convergència i Unió, el Partit Popular i el Partit Socialista de Catalunya, sobre aquests temes de l'aigua.

Quant al tren de gran velocitat, l'AVE, encara jo recordo que el Partit Socialista, quan nosaltres reclamàvem això, ens titllava –amb el silenci del PSC, còmplice–..., que no, que havia d'anar a Sevilla, i que demanàvem amb urgència... Sí, senyors. I que reclamar amb urgència el tren cap a França era –santa paraula, eh?– una manifestació d'insolidaritat.

(*Veus de fons. Algú diu: «No digui mentides.» Algú altre diu: «Ho dèieu, ho dèieu.»*)

El president

Silenci, si us plau. Prego silenci.

El president de la Generalitat

Per altra banda, si es fa una crítica sobre les autovies, qui el va dissenyar, el Pla d'autovies d'Espanya? Es va dissenyar i es va fer durant l'època del Govern socialista.

Bé, seguim ara amb un altre tema. En el tema de les guarderies no hi ha hagut cap escamoteig; hi ha hagut, simplement, adaptar-nos al que diu la LOGSE. El *Butlletí Oficial de l'Estat*, dijous, 4 d'octubre de 1999, pàgina 28931 –per si algú el vol anar a comprovar–, article setè: «L'educació infantil tindrà caràcter voluntari. Les administracions públiques garantirán l'existència del nombre de places suficients per a assegurar l'escolarització de la població que ho demani.» Seguidament: «Les administracions educatives coordinaran l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les distintes» –plural, eh?, en plural– «administracions públiques», i en el conjunt de la llei declara que les administracions públiques són: l'Administració de l'Estat, les administracions autonòmiques i les administracions municipals.

Això diu la llei que vostès van votar, i nosaltres també. Això diu la llei. I nosaltres apliquem això, i va quedar

molt clar en el discurs que –*Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, 25 de febrer del 1999, per si ho volen comprovar– va fer el conseller Hernández. El conseller Hernández no va fer, naturalment, cap oferta que fos de difícilíssim compliment, perquè sabíem que tard o d'hora ens reclamarien complir allò que ens hem compromès a fer i que fem. Va dir exactament el següent: «Un cop que estem a les acaballes de la implantació de la reforma...», perquè –permeti'm un incís, també, sobre això– sempre vam dir que, el tema de l'ensenyament de zero a tres anys, no l'atacaríem fins que no haguéssim resolt dos problemes que eren previs: l'un, acabar la reforma, i, dos, acabar l'escolarització dels tres als sis. I aquesta sí que és preceptiva, i, per tant, un cop acabat això –ja els vaig explicar ahir que havíem acabat la dels tres als sis fa anys i que acabàvem ara, concretament el mes de juny d'aquest any, la implantació de la reforma–, ara estem en condicions d'atacar un altre tema. I deia el conseller Hernández: «Un cop que estem a les acaballes de la implantació de la reforma, estem en condicions de donar passos importants, al meu criteri, amb relació al fet...», etcètera, etcètera. I per tant, es compromet...

Fixin-s'hi, aquí el conseller Hernández va cometre un error, però el va arreglar immediatament, naturalment, perquè se'n va adonar que no era això el que havíem quedat que havia de dir, no? (*Rialles*.) És clar, no riuguin, quan el conseller Hernández, el conseller d'Ensenyament diu això, és que s'ha posat d'acord amb el president i amb el conseller d'Economia. Si no fos així seríem uns insensats. Per tant, és així. Es compromet a la creació i oferta de 30.000 noves places d'atenció als nens. Diu –mig segon–, diu: «a promoure la creació i oferta», i ho repeteix perquè quedi clar «a promoure la creació i oferta de 30.000 noves places d'atenció als nens i nenes de zero a tres anys d'una manera progressiva i en concurrència amb els ajuntaments i consells comarcals, i amb la participació de la iniciativa privada». I aquest és el compromís que hi ha, i aquest és el compromís que complim.

I bé, hi haurà ajuntaments, sembla que hi ha la consigna de dir que «no s'ha...», «no us heu de...», «no l'heu d'acceptar, no heu de participar en aquest concurs que ha obert la Generalitat sobre això». De tota manera, hi han 156 ajuntaments, de tota mena de color polític –de tota mena de color polític, no els en lleigeixo la llista, però de tota mena de color polític, evidentment també una pila d'ajuntaments del PSC–, que s'hi han acollit.

Bé, això pel que fa referència al tema de les guarderies, que queda clar el que diu la llei i el que és el compromís del Govern de la Generalitat, i el que estem fent, i el que és la resposta de 156 ajuntaments, que són molts. Naturalment, hi ha una pila d'ajuntaments molt petits que probablement no hi acudiran, però en són molts, 156. I, a més, no pas tots petits, com es diu, no? Perquè, per exemple –què els diré jo?–, l'Ajuntament, doncs, posem per cas, de Sant Feliu de Llobregat no és tan petit, l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat no és tan petit, el de Blanes no és tan petit, etcètera, etcètera. Bé.

Després vostè ha parlat dels cinc temes, o dels quatre temes, les tres «e» que ha dit vostè, sobretot l'estabili-

tat, que ja sé que vostè després l'ha plantejat en l'altre sentit, però en l'aspecte concret del que és l'estabilitat de l'acció del govern ja li he contestat: escolti, els fets són els fets; l'estabilitat hi és. Jo crec que l'eficàcia, també. Vull dir que, quan diuen «una llista telefònica», si ens fan un gran honor! Si no hi ha res tan útil com una llista telefònica! Clar, déu nos en guard que no n'hi hagués, no? I, bé, si van repassant... El que vostès poden fer, evidentment, és agafar cada punt d'aquesta llista telefònica i veure si el que hem dit és veritat o no és veritat. En tot cas, aquesta és la rèplica que poden fer, no fer ironia sobre la llista telefònica.

Quant a infraestructures, jo ja li he dit, li vaig dir ahir, que és veritat, és absolutament cert, no perdem inversions en aquests moments per manca d'infraestructures, excepte el tema que ja vaig esmentar ahir de l'aeroport.

I, quant a això que diu que votem pressupostos del Partit Popular, que després ens queixem; bé, nosaltres, evidentment, moltes vegades votem pressupostos que no ens entusiasmen, però la veritat és que ens entusiasma més haver de votar un pressupost en el qual hi haurà un 20% d'inversió pública de l'Estat a Catalunya, que els que votàvem a l'època de la majoria absoluta del Partit Socialista, que no arribaven al 10%. (*Remor de veus*.) I que fins i tot hi va haver un any que va ser del 5,5%. I vostès repassin-ho, això.

És clar, vostès, sempre, quan parlen, han de tenir ben en compte que tenen aquest handicap a sobre. Vostès han fet, han tingut molta responsabilitat de govern, no?, i nosaltres també, per cert, en un altre terreny. Sí, sí. I, per tant, podem ser agafats per coses, per contradiccions, alguna de les quals es comprèn que es produeixi, perquè cada circumstància, cada moment té el seu condicionament, però, en tot cas, no se'n pot treure segons quina argumentació política.

Hem votat pressupostos en els quals –o no hem votat, perquè realment aquests no els votàvem, els del 5,5– se'ns han imposat, els vots del PSOE i del PSC-PSOE –que són vostès, em sembla– ens han imposat pressupostos en els quals la inversió pública arribava a ser del 5,5%. I això ho poden anar a buscar en el diari oficial de les Corts, evidentment.

Bé, això pel que fa a les infraestructures i a l'economia. Quant a l'ensenyament, ja n'hem parlat; ahir vaig dedicar-hi molta estona, vaig parlar-los de les ràtios, avui els explico això de les guarderies, no veig que vostè hi hagi insistit d'una manera més intensa, que requereixi més resposta.

Quant a l'entorn, li vull dir una cosa, i és que nosaltres tenim una bona nota, una bona qualificació pel que fa referència a l'entorn, per part de la Unió Europea. I hi ha una sèrie de planificacions de la Unió Europea que han d'estar llestes el 2005 i que nosaltres acabarem molt abans. I sobre això també voldria dir una cosa. Per què ho acabarem abans? Per exemple, en depuració d'aigua. En depuració d'aigua, nosaltres, en aquests moments..., a Catalunya es depura l'aigua corresponent al 77% de la població. Ara, amb la depuradora del Prat, es depurarà el 20% més i anirem al 97%, i quedarà un 3% que és de coses molt disperses i petites que, evidentment, també s'aniran fent.

D'aquest 77%, aproximadament un 60% ha estat fet, s'han estat construint aquestes depuradores en època ja de funcionament del Govern de la Generalitat i, per tant, en el conjunt d'Espanya i d'Europa és un *standing* el que s'ha aconseguit, i una actuació, molt meritoris i molt ben qualificats.

Voldria fer notar, i ho vull fer notar a vostès però també ho vull fer notar al Partit Popular i a tots aquells que de tant en tant ens diuen: «escolti, vostès posin impostos, posin impostos, vostès; vostès, ja que tenen autonomia, posin impostos!», que això s'ha fet perquè a Catalunya es paga un cànon que a la resta de l'Estat no es paga, i que, evidentment, es paga amb l'acord d'aquesta cambra, entenguem-nos. Però vull dir que, en tot cas, Catalunya –o sigui que ara no defenso el Govern de la Generalitat, defenso el que ha estat l'actitud de Catalunya, de tot Catalunya, el Parlament, l'oposició, els ajuntaments, tots, perquè ho han acceptat i la gent, la població–, nosaltres paguem una cosa que la resta no paga. Això sigui dit de passada.

Però entre això hi ha altres coses, el cas és que en el tema de l'entorn nosaltres estem més endavant, i tenim una legislació més exigent. Tant és així –i que consti que no ens ha fet perdre inversions, crec jo, fins ara, però si ens n'hagués fet perdre alguna suposo que almenys una part de la cambra ho aplaudiria, d'haver-la perdut– que la veritat és que el món empresarial es queixa –i és veritat, i ens ho demostra– que a Catalunya l'exigència mediambiental de cara a les indústries és més alta, molt més alta que no pas a la resta de l'Estat.

Economia, ensenyament, entorn, infraestructures –li he contestat això, em sembla– i estabilitat.

Quant a l'estabilitat, pel que és l'estabilitat política ja ha quedat clar, i, a més, és incontrovertible, és un fet. Ara, quant a l'altra, vostè ha dit una cosa que jo li agraeixo molt, perquè diu: «hem avançat molt en el fet de donar estabilitat a la gent del 80 ençà», o «del 82», ha dit vostè; naturalment, vostè ha dit del 82. Jo m'atreveria a dir que des del 77, des dels pactes de la Moncloa, el 77. I en un altre aspecte, quant a la Generalitat, des del 80, i després vostè ha dit «des del 82» per donar el mèrit al Partit Socialista, que, evidentment, també n'hi té. Però, evidentment que, a Catalunya, una part important del mèrit d'aquesta estabilitat correspon al Govern, perquè cada vegada que hi ha alguna cosa i que no funciona, per petita que sigui, les oposicions diuen que és culpa del Govern. Per tant, si aquesta estabilitat s'ha produït és perquè, efectivament, hi ha hagut una bona acció de Govern.

Quant al tema de la immigració, ja sap vostè que és una preocupació de la nostra coalició i meva personal des de fa molt i molt de temps, i que, per tant, no té res d'estrany que tant des del punt de vista legislatiu com des del punt de vista de la pràctica política hàgim estat avançats en aquest sentit, i que, efectivament, a Catalunya hi hagi hagut, en aquest sentit, hi hagi en aquest sentit una situació, una actitud, millor dit, de les autoritats i de les entitats de tota mena, i dels ajuntaments, etcètera, de molta més preocupació i atenció.

Quan aquest estiu, equivocadament, un dirigent de la immigració marroquina va citar la ciutat de Vic, con-

cretament, com un exemple de discriminació, i la ciutat de Vic va reaccionar dient: «–Vol fer el favor de venir a veure-ho?; vostè ha estat mai a Vic?; sap on és, Vic? –No ho sé. –Doncs, vingui». Doncs, bé, aquest senyor va venir, i va dir: «Escolti, no, m'havia equivocat». I realment he de dir –i no solament a Vic sinó que també, de passada, va poder veure altres coses– que no és que això sigui, diguem-ne, l'Arcàdia, i que tot es resolgui de cop, perquè aquest és un problema prou difícil, com vostès saben, i no depèn només dels poders públics, però que, realment, a Catalunya hi havia hagut molt més esforç en aquest sentit.

O sigui que jo estic d'acord que parlem de tot el que calgui i veiem de posar-nos d'acord en tot el que convingui, però el que vull dir és que aquesta és una qüestió que fins i tot per la nostra història com a partit, i per la nostra història, fins i tot –si em permeten– personal, ha estat present en la nostra acció política de sempre. I pel que fa referència als barris, l'acció de la Generalitat..., vostè ha parlat de Sant Roc, vostè ha parlat de Sant Cosme, jo li puc afegir, per exemple, el barri més degradat que hi havia a Catalunya fa quinze anys, per exemple, naturalment sempre teníem el problema pendent de la Mina, però, a part d'això, el barri més degradat era un barri molt petit que la majoria de la gent ignora i és un barri que se'n diu de Ca n'Espinós, a Gavà. I bé, doncs, escolti'm, en tots aquests barris hi hem estat, i l'acció que hi ha hagut ha estat molt important, i continua sent-ho. Encara avui, ahir mateix –i suposo que van arribar a un acord de cara a certes actuacions de remodelació que s'han de fer a Collblanc–, la Generalitat va tenir contacte, per exemple, amb l'alcalde de l'Hospitalet.

Hi ha una preocupació constant per això en la línia d'aquesta estabilitat, o d'aquesta convivència, o d'aquesta cohesió social que per Convergència i Unió és un objectiu absolutament prioritari.

Bé, vostè ha anunciat els grans acords, suposo que ja ho anirà precisant, ja n'anirem parlant, de tot això. Però, finalment, per acabar, li voldria dir dues coses. En el terreny de mirar de defensar la presència de Barcelona i de Catalunya en el camp de les noves tecnologies, la Generalitat fa un esforç important. Naturalment, topem amb tota una sèrie de dificultats objectives, algunes d'elles, que, si volen, després els explicaré amb detall, algunes, quines són, encara que vostè ho coneixen. Però, de tota manera, torno a dir-ho, ens tirem, de vegades, massa pedres sobre la taulada.

I de vegades ho fem per raons, diguem-ne, d'oposició partidista. I aquí, poc o molt, hi caiem tots una mica, en aquest pecat, però la veritat és que, tot i que n'hi ha d'altres que potser sí que, en això concret de determinades tecnologies, que, evidentment, jo no m'atreveria a dir, com deia l'altre dia –ei, ho deia molt matissadament, justament, un destacat polític socialista, molt matissadament, no hi ha cap crítica, perquè em sembla que tal com ho deia és molt correcte–, també en tot això potser al final resulta que hi ha una mica de fum. També potser resultarà que hi ha una mica de fum. I, per tant, l'esforç equilibrat de tot, des de les empreses més tradicionals fins a les més avançades, aquest esforç es fa.

Si a vostès els pot ser un consol, els que sobretot de vegades es martiritzen més del compte amb això, amb aquesta preocupació que jo ahir vaig arribar a definir d'una mica malaltissa, permetin-me que els digui que ahir a la tarda, concretament, es va procedir a l'ampliació de Terra Lycos, concretament radicada a Barcelona, per 300.000 milions de pessetes, la qual cosa, amb les xifres que ara es remenen, deu ser una xifra modesta, però per a tots nosaltres, em sembla, encara és una xifra important. I, evidentment, tot això no hauria estat possible sense unes determinades circumstàncies i sense l'acció del Govern de la Generalitat.

Finalment, li vull recordar, senyor Maragall, que a la BBC hi ha un únic director. I a la BBC, que sempre es posa, precisament, com a gran exemple de tot. I a la Gran Bretanya del Tony Blair i de la BBC, a la BBC hi ha un únic director. Per tant, no és tan estrany, tampoc, el que està passant en aquests moments a la Corporació de Ràdio i Televisió.

Finalment, pel que fa al País Basc, no cal que li digui que nosaltres..., no cal que li digui, o potser no cal que li recordi, que nosaltres hem donat suport a tots els intents que hi ha hagut de pacificació: els que sortien d'aquí, els que sortien d'allà. Mai, mai, mai hem utilitzat amb sentit partidista aquesta qüestió, i tot intent que hi pugui haver en el futur de cara a la pacificació tindrà, evidentment, el suport de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat.

Finalment, vostè ha parlat d'un dels grans acords que hi ha d'haver, que és el del finançament. Home, aquí també altra vegada, com que ja ha passat tant de temps, per una banda, vostès ens poden dir: «vostès, amb tant de temps, no ho han arreglat!» Ho hem millorat. No ho hem arreglat!. Però nosaltres, i prefereixo no haver-ho de fer, si comencem, diguem-ne, i si cal, i si algú em punxa més en aquest sentit ja ho faré, de repassar els set o vuit en els quals això s'ha discutit, i quina, en aquests set o vuit moments, ha estat l'actitud del Partit Socialista, i del PSC-PSOE, i del Partit Popular moltes vegades, veuran que, realment, les dificultats que ens han estat posades per aquests dos partits han estat, moltes vegades, insuperables, i que de vegades hem hagut d'acceptar acords que representaven una millora però que no eren la solució definitiva.

Jo celebri moltíssim que ara vostè digui que vol, per desgràcia, per desgràcia per a vostès, vull dir..., per desgràcia, vostès ara no són Govern i, per tant, el que representi d'acord per part seva no és tan decisiu com ho hauria representat en altres moments en què nosaltres havíem plantejat aquests temes i que, en canvi, ens havien dit que només ens podien donar el 30% de l'IRPF, i amb topall, encara. Per tant, celebri que hi hagi el que suposo que és un canvi d'actitud per part de vostès. Estic segur que això pot donar bons resultats.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Senyores i senyors diputats, em diu el president, el molt honorable president, que..., jo creia que cada resposta tenia una contraresposta de la mateixa durada. No. El Govern no té límit, i l'oposició, deu minuts. (*Remor de veus.*) A tot arreu, a tot arreu, sí, excepte a Anglaterra, França, Alemanya, Itàlia, etcètera. (*Remor de veus.*) Molt bé.

Senyor president, ja que no tenim temps, jo no he parlat de la seva edat, ni de la seva salut, ni de malalties de ningú. Vostè ha parlat d'hereus; jo no sóc un hereu, jo he sigut un rival i ja no ho seré més, perquè vostè no es presentarà; però no he sigut un hereu, he sigut un rival. Ara potser sigui un recanvi, però no exactament un hereu. En tot cas, jo no seré el seu hereu i els que ho volen ser, compti, perquè segurament hauran de parlar de vostè pitjor del que jo mai no he fet.

Vostès es refugien en l'argument que..., vostè, senyor president, es refugia en l'argument que la guia telefònica és el que interessa a la gent, precisament, i que els grans temes, els invents –va dir ahir–, tot això no interessa a ningú. Vostè està tractant de degradar el debat, vostè està tractant de portar-lo a l'únic terreny que pot interessar-li a vostè, però la gent, precisament, en aquest moment, una mica, veu la desorientació del seu Govern, falta de solidesa en aquest i una contradicció immensa, que és haver de donar suport a uns senyors que els donen els pressupostos que justifiquen la seva indignació. Tot això d'aquí, la gent, a Catalunya, ho entén perfectament i vostè els atapeeix amb dades sobre si van anar a no sé quin barri, en una visita, a posar no sé quines inversions.

Doncs, molt bé: les llistes estan molt bé, però fa una mica la impressió que vostè és l'amo d'una finca que no visita més que de tant en tant i, que quan la veu, diu: «Caram, sí que en fem, de coses, no?». És que se n'han de fer moltes en la vida normal, de coses, i se'n fan, i moltes que vostè no coneix, amb tota probabilitat; se'n fan més de les que vostè sap. Vostè, quan les descobreix, diu: «Quantes!», i ve aquí i ens les diu. Escolti: ja ho sabem! Cada un de nosaltres en el nostre terreny; no, segurament, tots en tots els terrenys.

Però és que es tracta de donar a Catalunya una línia d'acció, es tracta de donar a Catalunya una idea del que ha de ser en el seu futur, amb quines aliances polítiques, per descomptat... Que potser no és el més important? Hi estic d'acord, però, en tot cas, hem de saber amb quina orientació, amb quin contingut, de quin mal hem de morir, com ho farem, perquè, quant a aquestes coses de més poder, de més diners que estem demanant a un govern amb el qual estem aliats perquè no tenim més remei que estar-hi perquè, si no, perdem el govern, vostès diuen: «Nosaltres som els únics que podem governar». Home, són els únics que poden governar si no governen, precisament! Perquè, si ho fan, hauran de demanar tant als qui els mantenen al govern que cauran del govern.

De manera que, escolti, expliqui'ns, als catalans, com ho pensen fer això. Nosaltres no els diem de governar amb vostès, en primer lloc, perquè vostès no ens ho han demanat, cosa que potser haurien d'haver fet, ni que fos

per cortesia. Vam tenir molts vots i haurien pogut dir «Mira, doncs, a Catalunya, potser, el tronc central són el PSC –perdoni, PSC (PSC - PSOE), perquè vostè sempre ho recorda– i Convergència i Unió». Doncs, haurien pogut fer-ho i no ho van fer, i no ens va doldre ni ens va sorprendre, perquè, possiblement, no els hauríem dit que sí, tampoc, però, home, una certa acceptació que Catalunya anava per una altra banda i que estava enfocant-se cap a un altre cantó, sí que l'havien de fer, a part del pragmatisme i la *realpolitik* de dir: «Som els únics que podem governar». Home, depèn del PP! Ja els he dit les conseqüències que això comporta des del punt de vista de la coherència del seu discurs i de la tranquil·litat de la ciutadania que diu: «Això, no sabem cap on va».

Nosaltres no els diem de governar amb vostès, senyor Pujol. Ja que no poden governar massa bé perquè ja veiem que ho tenen difícil –a part del problema successor, que és, efectivament, accessori, com he dit abans–, que ho tenen difícil per l'estabilitat, els diem: per què no avancem junts populars, convergents i Unió, socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa? Per què no avancem junts en coses en què podem avançar junts i que donaran a la gent la impressió que no estem perdent el temps amb una picabaralla sobre majories o minories. La gent està absolutament tipa de la seva guia telefònica, de la successió, de les aliances i de quan es faran les eleccions o de qui serà el qui es presentarà. Absolutament.

D'acord que els mitjans de comunicació hi riuen, com la canalla, i diuen: «i la canalla hi riu». Doncs, sí!, alguna cosa s'ha de poder dir. No hauríem de fer permanent que en aquest país no es parlés de coses que són aquelles de les que es parla a tot Europa i fins i tot, diria, a tot Espanya, que són les més interessants, i que en parléssim no tan defensivament, una mica més projectivament. Nosaltres els oferim això i jo demano que en parlem, senyor president, a part de les respostes que vostè m'ha fet, que m'he anotat –algunes, equivocades, perquè el gasoil dels agricultors és quasi l'únic que jo vaig dir que s'havia d'abaixar i el noi de *La mañana* no ho devia entendre bé. Jo vaig dir exactament –ja ho he corregit– que l'única manera d'abaixar els preus del petroli a la llarga és abaixar-ne la demanda, perquè l'oferta és la que és, i l'única manera d'abaixar la demanda, a la llarga, és que hi hagi uns preus que baixin més i uns altres que no baixin tant. I els que han de baixar més són els del transport públic, amb tota evidència: el del ferrocarril, el de l'energia que pugui gastar el ferrocarril, que són, energèticament, molt més eficients, i els que han de baixar una mica menys són els dels utilitzadors privats, que desplacen molt d'espai i molta despesa per poca eficàcia.

Per tant, gasoil per als agricultors, gasoil per als ramaders, gasoil per als pescadors, gasoil per als taxistes i gasoil per al transport públic, i electricitat per al transport públic, i menys cotxes. Vostès, això, ni pensem, com que estan amb aquesta idea que no tenen competències per a res que sigui important, ja ni hi pensem.

Però, potser sí que seria bo que algú s'avancés a dir que això s'ha de fer i que als seus aliats de Madrid, aquests amb els quals recolzen el seu pressupost, no els votes-

sin el pressupost si, aquestes discriminacions a favor dels que ho necessiten, no les fessin. Però, en fi, jo li torno a dir que, a part de les respostes que vostè em fa, que anoto... A més, m'ha semblat que deia –per això l'agafo per aquí– que, dels grans acords, n'anirem parlant. Ho ha dit d'una forma una mica displicent i sempre dintre d'aquell to amb què parla dels invents, aquestes coses d'en Maragall, com diu en Pujol..., molt bé! Doncs, si vol, senyor Pujol, de les coses d'en Maragall, d'aquestes manies d'en Maragall, d'aquestes invents, que jo crec que són els invents del país i les manies del país, en parlem, i, si no vol, digui-ho clarament: «No tinc temps, no en tinc ganes; a mi, el que em preocupa és una altra cosa: passar el cap del pressupost sigui com sigui i anar tirant».

I jo li diré que sí, que la gent de Catalunya pensa que, amb això, Catalunya perd quatre anys, i que Catalunya no ho vol, que Catalunya no ho vol. No em fico en el tema de les guarderies perquè, per descomptat, la saga, la va començar el conseller Hernández, havent d'inventar-se una promesa que no havia volgut fer mai i a què vostè havia obstat. Però vostè diu: «No va dir res que no estigués d'acord amb el president i amb el conseller d'Economia». Doncs, els culpables són vostès, aleshores, perquè, és clar, aquest senyor va dir que faria 30.000 places i tothom va entendre que hi havia una explicitació de com ho havia de fer, no?–; tothom va pensar que és que s'hi posaria de valent, no que pagaria 80.000 pessetes per una cosa que en costa 600.000 i que és competència de la Generalitat.

A Barcelona hi ha quaranta-una guarderies públiques –almenys, quan jo hi era; ara pot haver canviat– i, d'aquestes, n'hi ha tres que són de la Generalitat, tres guarderies públiques. Vostès tenen la competència i no n'han fet, perquè han dit que, primer, era molt més important acabar la reforma i no sé per què havia de ser contradictori. Es fa la reforma i es fan trens, no sé com dir-ho. Doncs, podrien fer la reforma i escoles bressol, també –de trens pocs, per cert.

Vostès diuen que ara comencen i que ara s'hi posen, però, bé, la meitat –si no és la meitat, serà el 40%– d'aquestes places noves no són noves, són arranjaments de places antigues i per això li he dit que algunes de les coses eren falses i aquí també se li ha dit.

I, en el tema de l'aigua, escolti: fem un servei en aquest tema al país. Diguem la veritat: no cal tanta aigua, no cal tanta aigua, no cal bellugar tanta aigua. Diguem-ho clarament perquè és que aleshores, segurament, les discussions que tindrem a l'Ebre i a tot arreu seran amb el to assenyat que convé. A l'Ebre hi ha una autèntica revolució, perquè diuen: «Mos volen fotre l'aigua» –perdoneu. Em van enviar l'altre dia –perdoneu– un correu electrònic, un alcalde l'Ebre –no, no era vostè, no; ja l'ha rebut, aquest? Tinc una mica la impressió que això no és un tema de l'aigua; l'Ebre és un tema de territori; l'Ebre, les terres de l'Ebre, les hem oblidat: per no tenir, no tenen ni llum. Ja els hi vaig dir: l'exporta i, quan els hi torna, els hi torna amb el 7% menys de tensió.

Els traiem l'aigua, no tenen la parada de l'AVE o de l'Euromed; no tenen res. Aleshores, és clar, si, a més a més, els treuen 1.000 hectòmetres cúbics, diran: a veu-

re, aquí, què passa? Efectivament, ells trauran d'això una regió, i espero que, al Pirineu, no els ho prohibeixin. L'Ebre tindrà regió; això ja està cantat perquè, després de tot el que estan passant, si no els donem ni la regió, senyor Duran i Lleida, no sé pas què els donarem –no sé pas què els donarà–; almenys que tinguin veu per protestar, no?

I, al Pirineu, és un gran error del president posar-s'hi d'esquena, perquè, mirin –i permetin una lleugera digressió sobre aquest punt i acabo–: els territoris que pateixen a Catalunya, per descomptat, són els més allunyats de la capital i del centre, de l'àrea metropolitana; però, d'altra banda, també, els territoris que no han pogut tenir les infraestructures que haurien de tenir perquè, pel fet d'estar lluny, no tenien poder polític i havien d'anar a Tarragona, a Lleida, a Girona o a Barcelona –sobretot a Barcelona– per resoldre les qüestions; a aquests territoris, els hem de donar veu, els hem de donar cos, i ells ho volen –ells ho volen.

No mirem tan prim respecte a quines són les inversions que s'han de fer o que no s'han de fer; potser sembla que no tinguem interès en el Pirineu ni en l'Eix Pirinenc perquè és molt car i molt difícil. Doncs, miri, el pressupost de l'Estat, senyor Macias, ho carrega tot a l'AVE; ara ho carreguen tot a l'AVE. Si treu vostè l'AVE i alguna inversió important més, les inversions baixen; ja li diré en què: en carreteres; les inversions de l'Estat a Catalunya baixen en carreteres i en rodalies. O sigui, les carreteres, l'Eix Pirinenc i les rodalies estan finançant una part, almenys, del que pot costar l'AVE, que ja sé que és molt més; però no es facin il·lusions perquè aquesta és una inversió extemporània, és una inversió molt important en un any, però, tot i amb això, no tenim més inversió que Andalusia, que, per exemple, ja el té, l'AVE, i, el seu any extemporani, ja el va tenir. Doncs, nosaltres, aquest any, no tenim més inversió que Andalusia, ni creixem més que Andalusia, i no tenim el 30% o el 20% de la inversió; tenim el 10, el 12%, exactament...

El president

Senyor Maragall, hauria d'acabar.

El Sr. Maragall i Mira

Acabo. Senyor president, ens entretindríem molt en els detalls. Sàpiga una cosa: nosaltres anirem amb vostès a discutir, si vostès volen –i amb tots els altres–, a Madrid una proposta que no serà la proposta de CiU, serà la proposta dels catalans, i la proposta dels catalans tindrà l'avantatge que no es pot mesurar quantitativament en vots, és a dir, és una qüestió qualitativa; és que «Catalunya ha dit» i Espanya haurà de contestar. Començarem pel tema del finançament, però haurem de seguir pel tema cultural, i hauran de seguir pel tema judicial i on es fa la justícia, i haurem de continuar pel tema del Senat. Si vostès ho volen, jo crec que Catalunya avançarà, amb dificultats en el govern i amb dificultats a l'oposició, però avançarà, avançarà perquè el marc polític en el qual estem situats des de fa vint anys farà el salt endavant que tots desitgem.

(Aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Senyor Maragall, els grans temes: finançament, per exemple. Jo, molt d'acord; ja ho he dit i, per altra banda, saben que ho he dit abans d'aquesta sessió parlamentària en declaracions, diguem-ne, fins i tot, algunes d'elles solemnes, amb contactes directes amb els partits polítics; tenim ganes de mirar de trobar una proposta que pugui agrupar, si no tota la cambra, almenys, quasi tota la cambra, no?

Allò que se'n diu els indicis inicials, els auguris, com en dirien els grecs, oi?, no són del tot, diguem-ne, prometedors, no? Primer, perquè fins ara no hem trobat resposta per part del Partit Popular; segona, perquè, per exemple, l'altre dia, quan es va haver de fer la votació sobre..., demanant el traspàs de l'Agència Tributària –és una cosa que nosaltres considerem important–, vostès i el Partit Popular van votar-hi en contra; varen votar-hi a favor Convergència i Unió, Iniciativa i Esquerra Republicana. Aquí hi ha fractures importants. La Comissió parlamentària que ja en el semestre anterior havia de votar això i en la legislatura anterior, tampoc no va demostrar que hi hagués –especialment amb vostès; tampoc massa amb el Partit Popular– uns acords massa importants. Això, de tota manera, no ens ha de desanimar, no?, perquè tenim necessitat de resoldre això, tenim l'obligació de fer-ho, i vostès també tenen l'obligació –vostès també tenen l'obligació–, tots tenim l'obligació de trobar, ara, una solució definitiva i que sigui bona.

Jo li he de recordar –ho dic perquè vostès, abans de començar, com que s'han, diguem-ne, d'armar bé, diguem-ne, de material i d'informació tècnica, però també, diguem-ne, han de rebobinar la memòria política, perquè és evident que per arribar a aquest acord vostès han de canviar el que ha estat tradicionalment la seva actitud–, vull dir-li que –i no tornaré a fer allò que vaig fer una vegada, que els vaig llegir no sé quantes pàgines del llibre d'en Sobrequès sobre la discussió de l'Estatut d'Autonomia, del Projecte d'Estatut de Sau. Vostès són els que ens varen –vostès i UCD–, diguem-ne, imposar; nosaltres vàrem seguir finalment abstenint-nos, no votant en contra, però no pas votant a favor; per tal que hi hagués un mínim consens, ens van imposar un sistema de finançament dolent.

I això ve explicat aquí en tot el discurs que defensava les nostres postures que va fer en aquell moment, per exemple, en Macià Alavedra, o el que havia fet, també, en altres moments, en Trias Fargas, etcètera. Després, quan nosaltres vam intentar arribar a un acord –i el teníem molt a punt amb en García Añoveros–, també vostès s'hi van oposar, i, després, quan ens diuen: «Bé, tot això s'hauria de fer...» –sí, va ser l'any 81, això–; quan, després, ens diuen: «Això s'ha de fer en forma d'acord global», jo espero que ara serà veritat, perquè ho diu tothom, això, no? Fins i tot ho diuen vostès. Però, normalment, el que ha passat, la mecànica és molt senzilla: el partit que governa a Madrid, a l'hora de

negociar amb la Generalitat, es nega que, en la negociació, hi intervingui el partit de l'oposició a Madrid, el seu equivalent a Catalunya.

És a dir, si nosaltres anem a parlar amb en Borrell, l'any 87, i li diem: «Escolta: vindrem amb el PP», és que ni comença la negociació. I, si l'any 93, en un moment en què el PSOE ens necessitava, nosaltres haguéssim dit: «Volem només fer-ho amb el PP», juntament amb el PP, el PSOE hauria saltat, evidentment, i, a més, el PP no ho hauria volgut, perquè el PP no volia que es trobesin solucions, el PP volia que el Govern del PSOE no pogués governar i, per tant, no tingués suports.

La cosa, senyor Maragall, és una mica més complicada del que normalment s'explica i totes aquestes coses han passat; jo aquí hi tenia —els ho estalviaré— cinc episodis en els quals això s'ha repetit, amb responsabilitats compartides, de vegades del PP però, d'una manera molt especial, perquè vostès han governat més en aquest país, del Partit Socialista.

Ara, si vostè em diu: «Ara ens hem d'entendre!», d'acord. De moment, amb l'Agència Tributària no ens entenem, però, en fi, parlem-ne; de moment, ahir, en una votació que hi va haver, concretament, en el Congrés de Diputats Convergència i Unió es va quedar sola, es va quedar absolutament sola, perquè, a més, el diputat d'Esquerra Republicana no hi era —suposo que hauria votat amb nosaltres—, en un tema que fa referència, també, concretament, a la dallò... Perquè, és clar, també, si nosaltres comencem a dir, des d'ara, que tota la nova orientació de finançament s'ha d'orientar en un sentit en què sempre s'ha d'aplicar la quota de solidaritat, en tot —sistemàticament, una darrere l'altra, en cascada—, nosaltres no podem tenir un finançament mínimament positiu.

Bé, de tota manera, vostè diu que n'hem de parlar, que en volen parlar, nosaltres també; fem-ho. I, sense cap displicència, senyor Maragall; amb aquest punt d'escepticisme que ens dóna el fet de vint-i-dos anys de discussió d'aquest tema amb vostès, però, bé, les coses poden canviar, i esperem que ara canviïn.

Segon punt. Gran tema —només en tocaré dos, eh?, dels que ha citat vostè—: els recursos hídrics. Jo li voldria dir que, el dia 25 de juliol, es va firmar un acord per part del PP, de Convergència i Unió i del PSC, sobre recursos hídrics i que aquest acord, en el qual hi ha una signatura que no puc..., il·legible (*rialles*)... (*Algú diu: «Nadal»*)... Nadal. Molt bé! Diu: «A les conques interiors de Catalunya hi ha un dèficit de 300 a 350 hm³», nosaltres, ara, en aquesta oferta que fa el Pla Hidrològic, ens n'ofereix 180 i nosaltres no n'hem demanat més, entenguem-nos, però aquí deia «300, 350». Segona: que això —aquest Programa de les conques internes— «fa palesa la nostra necessitat» —diu exactament— «d'una aportació externa», i cal estudiar totes les possibles alternatives —l'altra és el Roine—, i hi estem disposats; la Generalitat hi està, és clar, si l'hem introduït nosaltres, aquest tema —el del Roine, no? Finalment, que «la resposta al dèficit de les conques internes fa necessari, fa...», és a dir, està en l'origen, això, el que hi ha, s'ha de donar resposta a això, i això és l'origen del «necessari transvasament».

I, concretament, aquest document —que consti que no és el que diu el Pla Hidrològic ni tampoc el que el Govern de la Generalitat ha plantejat—, document del Parlament, o, millor dit, de tres partits del Parlament, parla d'aquesta quantitat. Nosaltres, concretament, estem parlant de 180, i també estic d'acord amb vostè que val la pena que estudiem si, en comptes de 180, poden ser menys, i també, una altra vegada, estic disposat —estem disposats— que analitzem si el que hem de fer novament és insistir en la solució del Roine.

Aquests són dos dels grans temes de què vostè diu que hem de parlar i que en parlarem; n'hi ha d'altres, evidentment, però em sembla que les respostes sobre aquests dos indiquen: primer, la voluntat nostra de parlar d'aquestes qüestions; segon, la necessitat que, abans de parlar d'aquestes qüestions, cadascú aclareixi les seves idees i resolgui les seves pròpies contradiccions.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, no sabia que Convergència i Unió s'havia abstingut en la discussió de l'Estatut; suposo que es refereix a algun punt en concret. En tot cas, si algun dels punts de l'Estatut no són de la seva satisfacció, no sé per què no el volen reformar.

Finançament: nosaltres no caminarem junts amb vostès molt més enllà, si vostès no accepten que del que es tracta és d'alguna cosa més que de pagar les factures de la sanitat del gener de l'any 2001. Ja ho he dit: la sanitat —no es preocupi, senyor Rius—, la sanitat o l'educació —tant se val—, les factures! Nosaltres, l'acord que busquem és un acord que blindi les coses perquè no ens torni a passar el mateix, senyor Mas, perquè no torni a passar el mateix que va passar amb l'acord que vostè va fer i que el senyor Pujol va beneir —l'acord del Majèstic, em penso que va ser. Doncs, va passar que el vam fer, que era fantàstic, i, al cap d'un any, era un desastre, no?

Doncs, molt bé, perquè això no passi, el que s'ha de fer és blindar per sobre el que l'Estat pot gastar —no sé si ho deixo ben clar—; el que s'ha de fer és dibuixar un horitzó potser una mica més enllà de cinc anys: deu anys, quinze anys, vint anys... Ens és una mica indiferent el nombre. No és això l'important; l'important és un objectiu, a llarg termini, de reforma del sistema de finançament públic espanyol a tres nivells, com tenen els americans, com tenen els alemanys, com tenen els austríacs, com tindran els italians —perquè hi estan anant—, i que vostès no s'esverin quan es parli de govern local; el govern local també és govern —què hi farem?— a tot el món; si vostès volen que aquí no ho sigui, doncs, no podran; ho és, i, per tant, ens hem de posar d'acord —no dissoldre l'autonomia i el govern local en un sol paquet, un *totum revolutum* d'allò que no és Estat i, per tant, no és important i no és nació, no! Fiquin-s'ho al cap: nosaltres som nació, nosaltres som

nacionalitat, hi ha uns altres que són regions, a altres països passa igual: Baviera tenia exèrcit l'any 1914, i rei, i és un *Land*; es diu l'«Estat Associat de Baviera». Per cert, això, al PP, no sé quina gràcia li farà, però, en tot cas, és un *Land* molt de la seva corda, el CSU de Baviera.

En tot cas, sàpiguen que nosaltres no anirem a discutir quatre cèntims, o molts cèntims –no, per descomptat, els 400.000 milions; tant de bo que ens els donessin, els 400.000 milions–; el que farem serà tractar que tot això entri dintre d'un marc, que s'ha de canviar –un marc més ampli que s'ha de canviar–, de relacions entre Estat, autonomies, ajuntaments i societat, també. Ja sé que vostès es preocupen, quan nosaltres diem: «Pagar per renda i rebre per població...», que és el més corrent. Vostès diuen: «No, perquè, quan creix la renda, creix més la demanda de sanitat que no pas la renda i, per tant, les regions més riques gasten més». Sí, però això del créixer més per cent, o menys, al final acaba que el total de la despesa sempre és la mitjana. Vull dir que, si creix més la sanitat que la mitjana de la renda, vol dir que creixen menys les carreteres o una altra cosa, perquè, a última hora, totes les demandes són iguals a la renda, no?, suposant que la proporció entre sector públic i sector privat sigui la mateixa, que, aproximadament, ho és. És a dir, no en traurem massa de dir que les nostres demandes creixen més que la renda perquè això voldrà dir que n'hi haurà unes altres, de les nostres demandes, que creixen menys –i perdonin l'excursió una mica tècnica.

En tot cas, finançament: no caminarem junts si no mirem lluny. Jo li proposo de portar el senyor José Luis Rodríguez Zapatero al seu despatx perquè en parlem. Vostè diu: «El senyor Aznar –o el Govern del PP– no vol que hi entrin altres, en aquesta discussió». Bé, doncs, ningú no impedeix que vostè les tingui, aquestes relacions; vostè ha tingut una habilitat considerable, anys enrere, precisament, a jugar totes les cartes, que era el que ens convenia. De manera que vostè parli amb el Govern, faci el que el Govern li digui, però armi's, també de les possibles aliances que –vostè, potser no s'ho creu– segurament tindrà o, inversament, vostè s'haurà d'afegir al plantejament que nosaltres fem amb José Luis Rodríguez Zapatero, a dos anys vista, d'anar a un canvi important i situar aquest acord d'ara en aquesta perspectiva.

Quant a l'aigua, estem d'acord que s'ha de calmar el tema en tot allò que sigui possible. Parlarem amb el senyor Matas, que és dialogant, i tractarem d'evitar la guerra entre territoris, que és el pitjor que pot passar. I aprofitarem per donar veu als territoris de Catalunya que, si avui s'aixequen, és perquè no en tenen, de veu; a veure si els donem d'un cop. I compte a fer regions petites –ja els ho he dit–; a part del Pirineu i de l'Ebre, que tenen molta personalitat, compte a fer petites regions perquè ens obligaran a fer-ne moltes més i es descompensarà tot.

Per últim, sobre el tema de la immigració: senyor president, jo, el que li dic és que –no sé si amb competències o sense–, haurem d'actuar ràpidament perquè, potser, tindrem raó de no actuar perquè no ens toca, però d'aquí a dos, tres anys, haurem d'actuar perquè

ens toca en el terreny de l'ordre públic, en el terreny de l'acció municipal en uns barris que s'hauran incendiat.

Jo li demano que facin un «Urban» autonòmic –entre cometes–; després veurem si l'«Urban» de debò, l'europeu, ens hi pot posar diners. Els alcaldes ja faran més del que els toca –ja ho fan–, però la senyora de Madre o el senyor Corbacho, amb el qual hem parlat, la senyora Arqué –o l'alcalde de Sant Adrià–, necessiten que el Govern de Catalunya els digui: «Et donarem suport si vas més enllà del que pots fer legalment –o del que hauries de fer– i tractes d'evitar que aquest problema que ara comença no esdevingui endèmic», perquè els costos de la malaltia –i el senyor Pomés ho sap perquè, a més, és metge–, quan ja s'ha declarat, curar-la, són molt més grans que no pas la prevenció. Aquest Govern falla en prevenció, ha fallat en totes les prevencions; aquest estiu ho dèiem: als incendis, s'hi va respondre bé, però no hi havia prevenció, i no se'n parla massa, de quina prevenció s'ha de fer.

El president

Senyor Maragall...

El Sr. Maragall i Mira

...per als incendis –acabo...

El president

Gràcies.

El Sr. Maragall i Mira

...per als incendis que vindran. Jo els dic: siguem preventius, també; duquem la prevenció al camp de la immigració perquè, altrament, aquest país es pot convertir en un país molt més complicat del que ara tenim.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Arriba el torn del Grup Popular i té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz. (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci a la cambra, si us plau... Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Molt honorable senyor president del Parlament, senyors i senyores diputats, molt honorable senyor president de la Generalitat, voldria, abans de tot, fer un agraïment al senyor president de la Generalitat per les seves paraules de condol, amb les quals va iniciar ahir el seu discurs, i també agrair-li les reflexions al voltant del terrorisme que ahir va fer vostè i també aquest matí el senyor Maragall, per, evidentment, compartir aquestes reflexions i també, senyor president, per expressar-li la nostra confiança que vostè ahir no tan sols es va limitar a traslladar la solidaritat com va fer –i que, evidentment, compartim– al poble basc sinó que també, vostè, té la convicció, té la decisió d'expressar fermament, amb tota fermesa, al Govern basc la seva convicció i el

posicionament –segur, majoritari– a Catalunya que en la lluita contra el terrorisme no pot haver-hi diàleg entre aquells que comparteixen institucions de Govern i aquells que no rebutgen la violència terrorista.

I també, senyor president, al fil d'aquest comentari, vull expressar-li la meua confiança que vostè, com a president del Govern de la Generalitat de Catalunya, adoptarà les mesures perquè els espais que en aquests moments estan restringint la llibertat a Catalunya davant fets que s'estan reproduint cada cop de forma més palesa, més evident i més freqüent, de restricció d'aquests espais de llibertat, com per exemple sempre havien sigut les universitats, tornin a la normalitat democràtica des d'evidentment el respecte al principi d'autonomia universitària, des del diàleg institucional i des del compromís de reflexió per part de tots plegats. I també vull expressar-li la nostra confiança –i ho subratllo: la nostra confiança, perquè estic segur que és així i que continuarà sent així– que el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Departament, molt en particular, d'Interior continuaran la feina, les seves tasques per aconseguir que cap amenaça que es llanci contra membres de qualsevol formació política a Catalunya quedin impunes. I li expresso la confiança des de la constatació i la convicció i la satisfacció, i també l'orgull, que em consta que des del Departament i els nostres Mossos d'Esquadra estan treballant en aquesta direcció.

I voldria ja començar aquest debat de política general recordant-li dues obvietats: la primera, que la funció de tot Govern és governar; la segona, que governar pot ser moltes coses, però el que no és, segur, és l'art de la improvisació. I li dic aquestes dues obvietats perquè de vegades les obvietats cal recordar-les. I l'hi dic perquè també vull constatar al llarg d'aquesta intervenció dos aspectes que malauradament avui són evidents en la política catalana: vostè governa al ralenti i vostè improvisa cada dia. Això sí, amb la mateixa música de fons: transferir sempre les responsabilitats als altres i sempre, també, amb el comú denominador d'amagar o emmascarar les seves mancances i les seves pròpies responsabilitats en l'exercici de l'acció de Govern.

Si em permet, faré un breu exercici retrospectiu que confirma que els darrers anys Catalunya està desaprofitant el seu potencial, i l'està desaprofitant pendent de les seves indecisions, pendents dels problemes de la seva coalició. Fa dos anys, la política catalana començava a estar essencialment pendent d'en quin moment vostè convocaria les eleccions al Parlament de Catalunya, tema que, per cert, no era nou, sinó que es portava arrossegant des de l'inici de l'anterior legislatura, per acabar, finalment, esgotant-la. Celebrades les eleccions, fa poc més d'un any, aquestes eleccions continuen sent maniobres de distracció. Ara fins i tot ens parlen o han arribat a parlar de pressupostos prorrogats, que, per cert, confio que al llarg d'aquest debat de política general ens dissipi el dubte si els pressupostos prorrogats són simplement una especulació política o una intencionalitat del seu Govern de Catalunya.

En definitiva, senyor president, tot plegat, un Govern al ralenti. I, a més, aquesta situació s'ha vist agreujada per la seva desorientació davant els resultats del 17 d'octubre i del 12 de març, que l'han deixat a vostè en una

situació incòmoda i inèdita. És la minoria majoritària a Catalunya, però minoria al cap i a la fi. I atès l'actual escenari polític ha d'impulsar una cultura política diferent des d'un veritable diàleg, que no ha estat el seu costum al llarg dels vint anys al capdavant de la Generalitat de Catalunya.

Si la passada legislatura vostè va destinar les seves energies a divulgar la dissolució anticipada del Parlament, en l'actualitat dedica la incògnita a l'establiment de pactes que resolguin la seva pròpia debilitat. I mentrestant, mentre la societat catalana avança amb tota la seva intensitat, el Govern de Catalunya es queda enrere. L'evident manca de direcció política del seu Govern ha vingut marcant el ritme dels darrers anys, en què ha caigut la capacitat de decisió i d'iniciativa, i en la qual s'estan incrementant els mecanismes de queixa i de reivindicació. I només cal recordar bona part del seu discurs d'ahir.

També, senyor president, voldria recordar-li alguns fets i fer-li una afirmació que, em temo, no li agradaran: el Partit Popular ha demostrat i continuarà demostrant un grau de responsabilitat i coherència per garantir la governabilitat de Catalunya com cap altre partit d'aquesta cambra ha demostrat; i ho repeteixo: com cap altre partit d'aquesta cambra ha demostrat. Una altra cosa és si el Govern vol sortir cada dia a la premsa oferint pactes, mercadejant propostes, fent funambulisme o declaracions d'intencions contradictòries. Però si això és així no és pas, no és en absolut per la manca del nostre sentit de la responsabilitat.

El senyor president del Parlament va ser escollit per seixanta-vuit vots, és a dir, gràcies als dotze vots del Partit Popular; abans, però, haguérem de sentir que aquests vots vostès no els volien. Vostè és president de la Generalitat per seixanta-vuit vots, gràcies als vots del Partit Popular; abans, però, haguérem de sentir que el Partit Popular sobrava a Catalunya i que no signaria, Convergència i Unió, cap acord amb nosaltres. Els pressupostos de la Generalitat varen ser aprovats per seixanta-vuit vots; abans, però, vam veure com el seu Govern festejava amb Esquerra Republicana. I ja no li vull recordar quants cops, en aquest marcador, el guarrisme 68-67 ha estat el resultat final en les votacions de real transcendència per a Catalunya.

I aquests, senyor president, són els fets, i aquest ha estat i seguirà sent el nostre sentit de la responsabilitat; responsabilitat que –no s'enganyí– no ha sigut amb vostè, sinó amb Catalunya. I el problema fonamental no és que el seu projecte sigui el de sempre, sinó que el seu projecte és el del passat i que encara no ha assumit les coordenades de l'actual i «novedós» escenari polític català, que el desorienta tremendament. I quan li dic a vostè que no té un projecte de futur per a Catalunya, perquè manté el del passat, estic convençut que en la seva rèplica vostè em dirà que el té, fins i tot em dirà que no m'hi he fixat, que no hem atès al seu discurs d'ahir; probablement, segurament, però jo li mantinc la meua afirmació, perquè cada dia que passa vostè desorienta més catalans.

El seu projecte, senyor president –si és que en té–, és el que ens va explicar ahir? O és el que reflecteix en el dia

a dia la política catalana? Perquè en aquest dia a dia només sentim parlar de debat successori, de possibles pressupostos prorrogats, d'amenaques d'eleccions anticipades, de contradiccions ideològiques. O, en el fons, com que no hi ha projecte de futur, potser s'ha de recórrer a tot plegat.

I per això, davant d'aquells que poden tenir por del futur i s'entesten a mirar cap enrere, cap a un passat que no crec sincerament que fos millor, davant aquest discurs del passat, aquest esgotament d'un projecte, aquesta desorientació, nosaltres, malauradament, hem de constatar que avui Catalunya està perdent pes. No fa molt de temps érem motor econòmic; avui el motor comença a ranquejar. Em tornarà a dir, probablement –com ja va fer ahir–, que va parlar amb un banquer, amb un marroquí i amb un francès, que parla amb estrangers que li diuen que Catalunya funciona.

Però la realitat és que les inversions estrangeres a Catalunya van en una direcció contrària a l'orientació, a l'alça, de les inversions estrangeres a tot Espanya. I que a la societat catalana, als empresaris, al món de la cultura, al món audiovisual, cada cop hi han menys coincidències amb la seva percepció, almenys en la integritat del plantejament que vostè ens va fer ahir. Hi ha cada cop aquesta menys integritat en les coincidències amb vostè, perquè en el moment present els indicatius econòmics i socials, que són objectivament positius, no ens han de fer defugir una altra realitat, i és que comencem el segle XXI amb un risc de pèrdua de competitivitat i de capacitat de lideratge.

Però, a més, comencem aquest segle XXI amb un refredament de l'esforç inversor per part de la Generalitat de Catalunya que s'afegeix a altres esforços inversors, i no pas, evidentment, a l'esforç inversor de l'Estat; que, per cert, ahir quan esmentava les diverses actuacions del Govern de l'Estat –i que, evidentment, li hem d'agrair que reproduïxi els encerts del Govern del Partit Popular a l'hora de traslladar un conjunt d'inversions molt importants per a Catalunya i, fins i tot, aquest increment, enguany, del 30%, contemplats els pressupostos per al 2001, un 30% d'inversions de l'Estat–, evidentment hauríem d'afegir, sobretot ateses algunes reflexions que hem escoltat aquest matí, que aquestes inversions de l'Estat, aquestes inversions que s'estan afrontant al llarg dels últims anys i que s'afrontaran a l'exercici del 2001, amb aquest increment tan important del 30%, solucionen a més els errors d'aquelles etapes socialistes en les quals Barcelona i el conjunt de Catalunya varen estar clarament endarrerides, que estem solucionant les deficiències d'inversió i també estem solucionant els errors en les orientacions de l'Estat a Catalunya.

I tots podríem recordar l'escassa visió de futur a l'hora de configurar les rondes, quan es parlava de construir la tercera pista de l'aeroport amb un pla estratègic per al 2010; o quan es parlava de tenir enllestida la pota sud per a l'any 92 i que finalment ha hagut de ser realitat, malauradament, molt més recentment; o l'autovia del Baix Llobregat, que no deixava de ser, com tants projectes socialistes, un pla, però mai va arribar, fins que va governar el Partit Popular, a un plànol; o la depuradora; o el mateix 2004, que s'ha desbloquejat ara i que

els pressupostos de l'Estat per a l'any 2001 començaran a aplicar mesures que permetin sortir de l'embut amb què es va iniciar aquest projecte; o el mateix tren d'alta velocitat, que serà una realitat a Lleida el 2002 i 2004 a Barcelona i a la frontera, malgrat que, en aquesta fase final, ens trobem davant les contradiccions de molts ajuntaments socialistes, que defensen a cada ajuntament un itinerari diferent i fins i tot contradictori amb els ajuntaments limítrofs.

Però, en qualsevol cas, tot això seria entrar en un terreny que allunyaria la meua intervenció del que ha de ser una intervenció de política general; aniríem al detall, i nosaltres intentarem concentrar-nos –malgrat aquestes observacions que he fet, obligades– a un plantejament, almenys en la meua primera intervenció, molt més general.

Però abans de tot, permeti'm, senyor president, que li faci un incís. I és que Catalunya..., abans parlava que érem motor econòmic, ho continuem sent, però que aquest motor ranqueja; també li he de dir que la nostra referència cultural s'està perdent: estem deixant de ser un referent cultural. I no és perquè hi hagi una ofensiva cultural contra Catalunya, no és perquè hi hagi una ofensiva cultural contra la nostra societat: el problema és que alguns confonen ofensives contra la cultura catalana amb la desídia del Govern de la Generalitat de Catalunya, confonen creació cultural amb dirigisme, confonen ofensiva contra la cultura catalana amb uns pressupostos que són escassos i que han sigut escassos al llarg dels últims anys, i, sobretot, intenten restar protagonisme a una administració de l'Estat que, en matèria cultural, ha fet front a unes despeses d'inversió molt sovint proporcionalment superiors a les que hauria d'afrontar el Govern de la Generalitat de Catalunya ateses les seves responsabilitats. I, per tant, jo li demano, senyor president, que no parli d'ofensiva contra la cultura catalana, i, en qualsevol cas, si hi ha alguna ofensiva contra la cultura a Catalunya, és precisament la seva pròpia desídia, del Govern que vostè presideix.

A més, al marge de portar vint anys amb el mateix discurs, de més diners i de més poder, com si res hagués canviat en dues dècades –com vàrem comprovar novament ahir–, voldria reflexionar sobre la qüestió de l'autogovern i el finançament, evidentment des d'una òptica molt diferent de la seva, des d'una perspectiva que probablement em dirà que no té res a veure amb la seva, i evidentment forma part de la lògica de les formacions que vostè i jo representem. I vull fer aquestes reflexions no pas per entrar en discussió, sinó per recordar-li les competències que avui la Generalitat té i no exerceix, les transferències que no utilitza i com s'exerceix, en aquest moment, l'autogovern de què disposem.

Vostè parla de més competències per a Catalunya; d'acord, senyor president, d'acord: totes les que ens permet l'Estatut i la Constitució. Però el que hem de fer després amb les competències rebudes és exercir-les, i vostè, molt sovint, no les exerceix. I no em digui que només ha deixat o hem deixat d'utilitzar la Llei electoral, perquè n'hi ha un bon gran grapat, hi ha una gran possibilitat de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia, hi ha una gran possibilitat de desenvolupament legislatiu i reglamentari, sense necessitat ni tan sols de

noves reformes, sinó tan sols recorrent a l'actual marc competencial del Govern de la Generalitat de Catalunya. I si a això afegim, a més, que algunes de les darreres transferències que s'han rebut recentment no han sigut precisament un exemple de bona gestió, sinó, ben al contrari, han sigut un evident empitjorament de la seva gestió, entendra que per al Partit Popular, per al nostre Grup Parlamentari, sigui el moment, novament, d'identificar l'autogovern amb una gestió eficaç de les competències, amb un gestió ordenada de les competències, i no pas amb una política de reivindicació.

D'altra banda, el model de finançament de Catalunya és vigent encara fins a l'1 de gener del 2002. Això significa que ens hem d'aturar? No, evidentment que no. Però és evident que amb aquesta perspectiva del temps hem de començar, sense aturar-nos però sense precipitacions, per després no ser presoners dels nostres discursos o dels nostres plantejaments, hem de començar ja amb serenor, amb tranquil·litat, a definir com ha de ser el nou model de finançament. I, en aquest context, el Partit Popular proposa una fórmula integral basada en el principi de suficiència i d'autonomia financera, alhora que garanteix la solidaritat internacional.

La nostra proposta és un model integral que contempla, entre altres punts, la garantia de suficiència d'ingressos, el finançament de les administracions locals, aprofundir en l'autonomia fiscal i una veritable corresponsabilitat fiscal. Dic garantia de la suficiència d'ingressos perquè no existeix autonomia política sense autonomia financera; una dotació financera adequada a les competències que ha assumit la Generalitat: més ingressos, però també una millor despesa que contempli l'eficàcia i l'austeritat necessària. Els ingressos que es fixin en el nou model de finançament han d'estar en consonància amb les competències assumides per Catalunya i les despeses que aquestes comporten i per això, precisament per això, nosaltres el que defensem és que cal plantejar el finançament en la seva globalitat i de forma rigorosa. Per tant, senyor president, contemplar el nou model de finançament des de la perspectiva dels saldos fiscals no tan sols és políticament controvertit, sinó que també és poc rigorós des d'una vessant tècnica. Si hi ha coincidència en l'objectiu final, que és la millora del finançament autonòmic, crec sincerament que és millor centrar els nostres esforços i les nostres ambicions de diàleg en aquest objectiu, i no pas en la discussió de confondre discurs polític, eina i objectius, que és el seu discurs dels saldos fiscals.

En segon lloc, una proposta de finançament de les administracions locals. Podrà dir si en paral·lel o al marge, però, en qualsevol cas, des del Partit Popular creiem i defensem que el finançament de les administracions locals s'ha d'incloure en el debat sobre el finançament autonòmic. I ho hem de fer perquè hem de vetllar perquè totes les administracions que prestin serveis als catalans tinguin capacitat de fer-ho i perquè no podem oblidar, perquè és la nostra responsabilitat, que els ajuntaments són també l'Administració de tots.

Un tercer punt seria aprofundir l'autonomia fiscal obrint la possibilitat o que contemplés una cessió parcial dels impostos especials: matriculació de vehicles, tabacs, hidrocarburs i també determinats fets imposa-

bles de l'IVA de factible territorialització. I, evidentment, també, avançar en la capacitat normativa de l'IRPF i d'altres, però, evidentment, senyor president, aprofundir en l'autonomia fiscal per després exercir-la; no reclamar, aconseguir autonomia fiscal per després no exercir aquesta. I, finalment –un quart punt–, una veritable corresponsabilitat fiscal i la participació del Govern de la Generalitat als òrgans de l'Agència Tributària; participació, que no pas traspàs.

Senyores i senyors diputats, d'altra banda, la política catalana crec sincerament que ha de deixar de ser un debat més o menys exclusiu sobre el que és nostre per passar a ser un projecte fonamentalment comú i de futur en el qual tots hem de participar. La defensa del que és propi passa per l'aposta decidida per la participació activa en el que és de tots, centrant el debat en el que és essencial: les reformes estructurals necessàries per no perdre el tren de la modernitat. La nostra trajectòria ha estat positiva quan hem fet una aposta a favor de les oportunitats, de la integració i del diàleg. Hem de recuperar el que suposava el catalanisme d'obertura, de modernitat i aposta pel futur. I fem-ho assumint Espanya sense complexos, una Catalunya a la qual no li sobra Espanya.

I en aquesta aposta de futur és estrictament necessària la participació i la complicitat de tothom. La societat catalana sempre ha estat dinàmica i emprenedora i necessita polítiques que facilitin, estimulin, siguin marc en el qual es pugui desenvolupar la seva capacitat d'iniciativa. En canvi, les tuteles, els intervencionismes, el dirigisme condicionen les iniciatives. I voldria fixar-li, des d'aquesta perspectiva, des d'aquests plantejaments generals i per començar a anar concretant el que haurà de ser el camí i el plantejament del Partit Popular al llarg d'aquest debat, volia fixar-li d'una forma clara les nostres línies d'actuació, les nostres propostes i els principis i valors de Govern que les inspiren. Són, inicialment, quatre eixos d'acció política per a configurar una Catalunya moderna, quatre línies de demarcació que considerem que han de presidir la nostra actuació política a Catalunya per assolir un millor futur: corresponsabilitat davant reivindicació, pluralisme davant uniformisme, projecte per a Catalunya davant un projecte de partit i un projecte de progrés davant coartades ideològiques.

Deia «corresponsabilitat davant reivindicació» perquè entenc que a l'Administració catalana hi han responsabilitats per assumir, atribucions per exercir, coses per canviar i resultats per aconseguir. La Catalunya del segle XXI ha de situar-se en el pla de la corresponsabilitat i de la bona gestió perquè en la reivindicació per la reivindicació només hi ha l'intent sistemàtic de confondre la ineficàcia amb les coartades; perquè eternitzar la transitorietat canviant la taula de reivindicacions cada dia és una pobra realitat quan el que calen són fites clares; fites clares i una gestió eficaç que ens permeti millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes. En definitiva, senyor president, deixar d'exercir una política de reivindicació per passar a exercir una política d'implicació, un autogovern propi d'una democràcia madura i un marc jurídic consolidat que doni confiança i que generi seguretat.

I en aquest context cal una Catalunya construïda sobre bases sòlides i sense incògnites de futur, que no necessita ni relectures ni reformes de la Constitució o l'Estatut, que ja defineixen el nostre encaix a Espanya. Volem viure des d'aquesta corresponsabilitat, des d'aquesta normalitat que advoca per substituir la confrontació per la cooperació, els punts de partida pels punts d'arribada, que defensa una actitud d'anar-hi junts i no pas separats. I ho volem fer des d'una aposta, també, per una implicació amb intensitat, sense ambigüitats però també sense radicalismes, en aquesta Catalunya nostra vinculada a una Espanya de tots. I dintre d'aquest marc, dintre d'aquesta solidesa de futur, l'Estatut segueix complint la seva finalitat: convivència, pluralisme, expressió de la nostra singularitat i voluntat de lideratge. És el millor instrument per resoldre els nostres problemes, per donar resposta a les nostres necessitats i aspiracions, i no pas un mitjà per aconseguir objectius sobiranistes o un pas intermedi cap a la independència.

Deia, en segon lloc, «pluralisme davant uniformitat». I ho deia perquè per a nosaltres la diversitat és una font de riquesa i cal forjar-la en el gresol d'unes institucions obertes a tothom; i recolzar-se, també, en la voluntat de compartir. Qualsevol exigència d'uniformitat és una imposició que només pot generar rebuig; el pluralisme, al contrari, permet una integració i una assimilació mútuament enriquidores. Volem continuar tenint el nostre tret essencial: la capacitat d'integrar sentiments, llengües i cultures, és a dir, el nostre pluralisme social, cultural i lingüístic en aquesta Catalunya diversa que conflueix en una cultura oberta que s'expressa en català i en castellà, perquè tenim dues llengües de les quals ens sentim molt orgullosos, i tant de bo l'anglès o altres llengües poguessin ser una tercera o una quarta.

Deia, també, en tercer lloc, «projecte per a Catalunya davant un projecte de partit». Ho deia –ho diem– perquè tenim un projecte per a Catalunya amb una resposta integradora per sobre de les nostres legítimes discrepàncies, en un projecte que no confon país i partit.

Senyor president, entre la realitat del que s'ha fet i les paraules sense fets trobem la delimitació entre les polítiques que serveixen Catalunya i les que responen a l'oportunisme. Des del Govern molt sovint s'ha confós fer país amb una única visió de sentir-se català i sentir Catalunya; fer país amb un creixement gegantí de l'Administració, que reproduceix en anys els vicis que d'altres han acumulat durant dècades d'existència afegint-ne altres de propis. Fer país és donar resposta a les demandes de la societat; ho és haver garantit les pensions per llei, el fet d'haver-hi incrementat cada exercici per sobre de l'IPC, crear un fons de reserva que garanteixi, també, el seu futur. I tot això sense cedir a l'oportunisme de pagaments únics complementaris, això sí, en períodes preelectorals. Fer país, senyor president, és fer créixer l'ocupació, les inversions, l'economia i el benestar social; fer país és abaixar els impostos, i els populars catalans, per això, senyor president, hem fet país des d'un govern d'Espanya que ha fet progressar Catalunya, i també per això els populars catalans estem fent progressar Catalunya des d'aquest Parlament, en els darrers anys, amb el nostre sentit de la responsabilitat

i amb les nostres aportacions i les nostres propostes al llarg de successius debats.

I deia, també, en quart lloc, un quart principi: «un projecte de progrés davant coartades ideològiques». Un projecte de progrés perquè aquest es mesura en el pol de la llibertat de l'equació social i en el desenvolupament econòmic. I per a aquest darrer es requereix ara la convergència real en renda, benestar i ocupació amb la mitjana europea. El progrés exigeix una actitud pionera en la modernització, un país que millora contínuament, que investiga, que innova i que aposta decididament per l'elevació del seu capital humà. Les coartades ideològiques, que alludeixen a perills reals o imaginaris, que tanquen el país a la competència, són només l'expressió de la impotència o la comoditat. Per això defensem la llibertat en majúscules, la que garanteix el benestar social, la pluralitat i la solidaritat per aconseguir el nostre objectiu, que és guanyar un futur millor. I vostè sap perfectament que les nostres propostes no són un exercici teòric, sinó que és el reflex de la nostra capacitat per afrontar els reptes que té la nostra societat amb polítiques que ja estan demostrant la seva eficàcia.

I fins aquí he exposat aquests quatre principis polítics, una cultura de Govern nova per a la Catalunya del segle XXI que nosaltres entenem i defensem que cal impulsar des del Govern de la Generalitat i que és evident que ha de tenir una plasmació concreta en un apropament a la societat, una oferta a la societat que té com a trets fonamentals el reformisme, la modernitat i el compromís social. Es tracta d'oferir a la societat catalana, des d'aquesta perspectiva reformista, moderna i compromesa des de la seva vessant social, un plantejament de futur engrescador per a la societat catalana.

Reformisme, per què? Perquè per progressar cal reformar. El centre reformista sempre ha partit d'una convicció: la confiança en la societat i en la persona així com la constatació que la llibertat ha donat sempre grans resultats quan ha anat acompanyada del rigor i el respecte als interessos democràticament expressats. Que existeixin oportunitats per a tothom basades en la seva igualtat d'accés, però fonamentades en el seu propi esforç i amb la seguretat d'una societat solidària amb els més desfavorits. Reformisme per reconèixer el protagonisme de la societat davant l'intervencionisme públic. Això significa que governar les institucions no vol dir dominar-les, això significa que les institucions han de ser el contrapunt a la lluita partidista i no a l'inrevés.

Reformisme, també, per generar la confiança necessària per enfortir la inversió i el creixement, aconseguir el dèficit zero i la reducció del deute públic són una contribució al creixement de Catalunya, perquè són recursos a afegir a la nostra societat per millorar la seva qualitat de vida i a les empreses per invertir. Reformisme també és impulsar mesures com una nova llei del sòl a Catalunya; reformisme també és un nou model territorial de Catalunya, una nova organització de la Generalitat que impulsi la seva pròpia descentralització i que reconegui el protagonisme dels ajuntaments, la llei electoral, les telecomunicacions, un model de sanejament de la Corporació Catalana, una nova llei d'equipaments comercials; reformisme per aconseguir un

veritable impuls democràtic i participatiu amb un nou reglament d'aquesta cambra i unes noves lleis de la Sindicatura de Comptes i del Consell Consultiu; reformisme per garantir una eficaç prestació dels serveis públics en general.

Modernitat, perquè no podem ignorar que ens trobem davant un canvi de cicle històric molt més important i, de segur, molt més accelerat del que foren canvis anteriors. La Catalunya del segle XXI no pot ser una illa tancada en ella mateixa. Ens enfrontem a noves realitats: la societat del coneixement i de la informació; ens enfrontem a nous fenòmens, com el de la globalització, que requereix una societat oberta per a emprenedors que s'ajusta a la forma de fer i de ser dels catalans. I vostè vol encetar aquesta nova era sense definir quin ha de ser el nostre paper, amb receptes antigues que, si en algun moment varen servir, avui no serveixen.

I, per això, nosaltres hem de mantenir, per aprofitar tot el nostre potencial, que Catalunya participi en aquesta nova societat, que sigui motor en aquesta revolució de les noves tecnologies, com ho vàrem ser en el seu moment davant de la revolució industrial. Aquest projecte de modernitat ha de ser un dels nostres eixos vertebradors.

I el darrer punt: el tercer tret definidor –he parlat de reformisme i de modernitat–, hi ha un tercer tret que, per nosaltres, també, és cabdal, que és el compromís social en una societat amb valors. Compromiso social para garantizar la igualdad de oportunidades y un bienestar social justo y sostenible, una sociedad en la que la calidad de la educación no se fije únicamente en el ámbito de los conocimientos sino que nos dote de las capacidades de indagar, de analizar críticamente, de la polivalencia y de los valores cruciales para nuestra sociedad, como son el sentido de la responsabilidad, del esfuerzo y de la convivencia.

Todo esto requiere un compromiso en una educación en valores que forme no sólo profesionales o especialistas, sino que forme, sobre todo y ante todo, personas que permitan una convivencia más humana presidida por un sentido más hondo y más profundo de la justicia, una justicia y una sociedad educada en valores desde la multiculturalidad y desde la solidaridad. (*Remor de veus.*) Y voy acabando... Vull acabar, senyores i senyors diputats.

Senyor president, aquesta és la nostra oferta a la societat: oberta, reformista i amb sentit social. És una oferta compromesa amb Catalunya i des de Catalunya amb la resta d'Espanya. Vostè és president de la Generalitat, nosaltres hem exercit, exercim i exercirem sempre la nostra responsabilitat. Però ara és el moment que vostè exerceixi la seva. Vostè ha de decidir sumar-se a aquestes propostes per avançar o endinsar-se en camins de difícil retorn.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Fernández Díaz. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyores i senyors diputats... Suposo, senyor Fernández Díaz, que quan feia referència a actes d'intolerància, concretament en aquest cas d'avui, es referia al que va passar abans-d'ahir, si no ho recordo malament, a la Universitat de Girona.

Jo li he de dir que el Govern de la Generalitat, no solament el Departament d'Interior, sinó tot el Govern de la Generalitat condemna amb tota rotunditat aquests actes de manca de civisme que es van produir i de desig d'interferir en el que és l'exercici de la llibertat d'expressió; senzillament, en aquest sentit, jo m'afegeixo al que vostè diu... També voldria dir que entenc que encara que afortunadament nosaltres tenim un país, doncs, que ha optat per la pau, que ha optat per la convivència, de vegades, es poden produir situacions –i es produeixen– negatives, i em vull referir ara, concretament, a l'atemptat que hi va haver fa uns dies contra el diari *El Mundo*, la redacció del diari *El Mundo* a Barcelona, que també, des d'aquesta tribuna, vull condemnar.

I, a part d'això, vull ratificar el que vostè mateix ja diu que existeix i que, a més, s'ha demostrat a bastament, que és no solament el compromís del Departament d'Interior, sinó el compromís del Govern de la Generalitat a fer tot allò que correspon fer, no solament de cara a mantenir la convivència en general, sinó a la defensa i a la protecció dels ciutadans en general, de tots, però, a més, d'aquells que puguin sentir-se, per les seves opinions polítiques, especialment amenaçats.

Bé. Miri, nosaltres d'improvisació cap. «Vostès improvisen...» No, nosaltres si vostè ho repassa..., és a dir, vostè i d'altres es contradueixen constantment, no? Perquè diuen: «Vostè diu el mateix que ja va dir fa tres anys.» Bé, aleshores vol dir que no improvisem. Ara, simplement, el que passa és que les coses no es fan ni en una setmana, ni en un mes, ni en un dia, ni en un any; moltes vegades són coses llargues. Miri... –i això, que ningú és posi nerviós, ara, amb això–, però nosaltres tenim una forma de funcionar com a govern que és a través d'una cosa que en diem, amb un gallicisme, *tableau de bord*, en el qual veiem el que hem d'anar fent d'aquí a l'any 2010. Però, naturalment, per arribar al 2010 hem de passar pel 2003, no?, pel 2000..., per aquest any, pel 2003 i per molts més... I no hi ha cap improvisació. Vull dir, aquí hi ha, doncs, tota una sèrie de coses: per exemple, ara obro una pàgina i, què hi trobo? «Hectàrees de reg que volem que hi hagi a Catalunya l'any 2006.» Ara n'hi han 261.000, volem pujar a 350. O bé, per exemple: «Quina és la renovació que s'ha de fer de la flota pesquera d'aquí al 2006?» De vegades 2003, de vegades 2006, de vegades 2010 segons quina sigui la magnitud o quin sigui el tema que es planteja. O bé: «Com ha de seguir l'evolució exportadora de la nostra indústria agroalimentària?»

Perquè, finalment, nosaltres produïrem molt més que no ens podem menjar, i, per tant, hem d'exportar. Doncs, bé, si hem d'arribar a exportar, aquí s'especifica exactament la quantitat; o bé..., etcètera, per exemple..., què li diré, doncs, per exemple, bé, el que ja saben, 110% del PIB per a Catalunya; o bé quants alumnes...,

és a dir, quina ha de ser la taxa d'inserció laboral dels alumnes de formació professional després d'un any d'haver finalitzat? Que ara a Catalunya només és del 50%, per sobre de la mitjana espanyola, que està per sota del 40, però només el 50% superat a Espanya pel País Basc, que és del 60%, però tenint present que Alemanya té el 80%. L'any 2005 voldríem que fos el 75%. I això és el que, diguem-ne, com aquell que segueix això, un *tableau de bord*, una direcció, s'avança en la bona direcció i s'avança amb la velocitat que cal, si o no.

Per tant, tot això no té res a veure amb la improvisació. I si vostè repassa, doncs, el que vaig plantejar ahir, no hi ha improvisació, entre altres coses perquè, com de vegades se'ns diu, tot té, doncs, tot ve de lluny; algunes de les coses són continuació de coses que es feien i si ahir jo no hagués volgut..., si jo ahir hagués caigut en la temptació d'abusar més de la seva paciència, que ja en vaig abusar bastant, doncs, en comptes de dedicarme, fonamentalment, a explicar el que farem de cara al futur, hauria d'haver explicat amb pèls i senyals el que hem fet durant aquests deu mesos, eh? Aquests –sis aquí eren– deu mesos governant la Catalunya del 2000. I bé, haurien vist que d'improvisació no n'hi ha cap, ni tampoc de manca d'acció de Govern no n'hi ha cap. La cosa és anar-ho repetint, però són afirmacions–ni la de vostè, de la improvisació, ni la del Govern, que també ha fet vostè del Govern– al ralentí que no aguanten la confrontació amb la realitat; amb el que els dic que és comprovable tot, perquè quan els he dit tantes places geriàtriques, les poden anar a veure, no? Quan li dic: «Escolti, aquest regadiu...» El poden anar a veure. Vull dir que no és simplement un acte de fe el que els demanem.

I, home, diu: «No dialoga.» No, és clar que dialoguem! Escolti, un govern que no té majoria, com vostè no es cansa de recordar, evidentment només pot estar «establement governant» si dialoga; evidentment, moltes vegades amb vostès, de vegades, també, amb d'altres, no? Per tant, no podríem fer el que fem si no dialoguéssim, seria..., és una contradicció el que diuen, a vegades, alguns de vostès i, en aquest cas, concretament vostè.

I: «No tenen discurs de futur...» Sí, home, li ho acabo d'explicar: concretament, nosaltres tenim el nostre projecte enfocat per al 2010, naturalment amb totes les etapes intermèdies que són necessàries.

Naturalment, vostè em recorda: «És que la situació, per vostè, no és fàcil.» Home, és clar que no és fàcil! Ja ho sé que no és fàcil, vull dir..., escolti'm, d'aritmètica jo ja en sé, fins aquí hi arribo, i, per tant, no és fàcil. Només li vull dir una cosa: per a vostès tampoc –per a vostès tampoc. Perquè, de fet –de fet, de fet–, moltes vegades la gent es pensa que té molt la paella pel mànec, i l'hi té, però mai es té del tot, saben? Jo també en tinc l'experiència, d'això, mai es té del tot –mai es té del tot. Per a vostès..., també té la situació certes dificultats, perquè només per a aquells que no hi tenen res a perdre les situacions són fàcils, i nosaltres hi tenim a perdre, i vostès també. Només per als que no hi tenen res a perdre les situacions són fàcils.

Bé. Vostè mateix diu que «anem tan malament...», però després diu: «Els indicadors són positius.» Home, doncs, en què quedem, no? Els indicadors econòmics, els indicadors d'inversió, els indicadors..., jo n'he donat uns quants, ahir en vaig donar, vaig donar, per exemple, aquest de les patents, que és molt, molt..., és un indicador molt indicatiu –si se'm permet dir-ho així– i tants d'altres. Per exemple, n'hi diré un altre, no?: el nostre atur. Tornem a estar per sota del sis per cent d'atur, al 5,96, i, concretament, en el conjunt d'Espanya –que també ha baixat molt– estan al 8,94, no? Bé. Per tant, haurem d'aclarir-nos sobre això. Els indicadors són bons, els indicadors segueixen sent bons, alguns –per exemple, els d'exportació, els d'inversió a l'estranger– són més bons que mai i, en canvi, anem malament.

Bé, alguna cosa no va bé –ja ho he dit i ja ho vaig dir, ahir–, algun sector, evidentment, no excel·lim com voldríem excel·lir, però en el conjunt, sumat i restat –comptat i debatut–, és difícil de dir que anem malament si immediatament es diu: «Els indicadors són bons.»

Home, vostè ha tocat un tema, quant a les inversions de l'Estat, que és potser aquell que vostè hauria de tocar menys, em sembla, que és el de les inversions de l'Estat a Catalunya en cultura. Perquè si en un lloc realment hi ha un desequilibri escandalós en detriment de Catalunya i, sobretot, de la ciutat de Barcelona, és en el terreny de la cultura. Aquí –dia sí, dia no–, en els diaris, hi llegim el que s'inverteix a Madrid i el que s'inverteix aquí, i aquí no s'inverteix pràcticament res. I, per tant, aquest sí que és un punt –com també el que vaig dir ahir de, concretament, la ciència, la tecnologia, però més encara el de la cultura– en el qual el desequilibri, la discriminació és escandalosament patent.

I li vull tornar a dir una cosa: escolti, és que nosaltres tenim competència exclusiva en Cultura. Diu: «Oh, és que l'Estat s'hi ha de ficar?» No, l'Estat no s'hi hauria de ficar. Miri, en el moment de la discussió de l'Estatut hi va haver una gran discussió quan vam discutir la competència d'Ensenyament, perquè el Govern de..., en fi, UCD i els socialistes es van negar a introduir la paraula «competència exclusiva». Van dir: «Ep, alerta!, si introduïm la paraula, si donem la competència exclusiva, doncs, vosaltres fareu el que vulgueu, no?, tindreu el poder total en això.» I ens van obligar a acceptar la paraula «competència plena», que és una limitació.

Però la competència exclusiva vol dir que la tens tota tu i, per tant –i ahir ho vaig dir i no es molesti–, que lleialment –no es molesti–..., però és que lleialment això hauria d'obligar a tenir els diners necessaris per poder exercir una competència exclusiva.

I, sí, escolti, hi ha una acció –que consti que no són vostès sols que ho fan perquè el Partit Socialista ho feia i ho feia molt, no?– d'intentar arrossegar les conseqüències amb aquest doble joc d'interpretacions constitucionals, millor dit, no interpretacions constitucionals, d'aplicar la Constitució per al seu nivell més baix, però, sobretot, acabant de fer la pressió a través de dir: «Oi que no teniu diners, vosaltres? Oi que no teniu diners? Doncs, no, no..., ja ho farem nosaltres! Escolti, senyor alcalde, d'allò..., escolti, la Generalitat no li farà

re –la Generalitat no li farà re. Escolti, vingui, ja l'hi faré jo.» I això, que es fa constantment –i el Govern del PP també ho fa–, doncs, evidentment, jo crec que, fins i tot, és un fet de deslleialtat política –institucional, millor dit– que només podem resoldre –només podem resoldre– si, com espero –i amb això jo els faig confiança a vostès–..., si, com espero... –a vostès i a tota la cambra, però d'una manera especial els en faig confiança a vostès, perquè són els que tenen la possibilitat i, per tant, la responsabilitat de resoldre-ho–, si podem resoldre adequadament el tema del finançament. I m'agradaria molt que vostès, en això, hi rectificuessin.

I, per cert, ja que parlem de rectificacions deixi'm dir una cosa: m'he assabentat que ahir vaig fer una afirmació que no és del tot exacta i tinc ganes de dir-ho, no? Pel que es veu en la intervenció... –ara els explicaré com va anar això, no?–, quan es va discutir en el Parlament Europeu aquella proposta que havia vingut a través del senyor Vidal-Quadras, doncs, el representant del PP, doncs, va fer una..., es va alinear totalment amb la posició d'en Vidal-Quadras i va fer un atac a fons al senyor Camisón, concretament, i va fer un atac a fons dels més demagògics, aquell que consisteix a dir: «La gent..., jo conec gent que se n'ha d'anar de Catalunya perquè els tracten molt malament, etcètera, no?»

Molt bé. I això va anar així. I jo sabia que en un moment determinat el senyor..., bé, deien que havia sortit, i després, en tornar, res més, no em van dir res més, en tornar no va dir res més. I jo no vaig interpretar que això hagués significat cap canvi especial, però ho sé, ara –perquè se'm va fer arribar ahir–, que aquesta sortida no va ser casual, sinó que algú el va cridar i li va dir: «Escolta, què fas, Camisón? No veus que no és això el que has de dir? No veus que el que has de fer és callar?» I bé, aquesta és la rectificació que jo, doncs... Tots els caps, tots els portaveus saben que algun dia arriben aquí dient: «He d'avisar en tal que voti tal cosa.» I se'n descuida i en vota una altra, oi? Això li pot passar a tothom, i aquí va passar. De tota manera, per tant, rectifico.

Però li vull dir una cosa, senyor..., vostès han de vigilar molt una cosa –ja sé que ho saben, i ho fan i ho intenten fer, perquè vostès són Partit Popular de Catalunya i, per tant, tenen una sensibilitat diferent, segur–: quan el senyor Camisón no havia rebut consigna es va creure que el que havia de fer és el que va fer. I, per tant, això és una cosa que requereix una gran tasca de pedagogia interna dintre del seu partit, sobretot dintre del seu partit fora de Catalunya.

Bé. Nosaltres, home, és clar que reivindicuem! Però, escolti, si reivindica tothom! Que no reivindica el senyor Zaplana, quan diu que vol un nou sistema de finançament? O, que no reivindica el senyor Aznar, cada dos per tres, quan es reuneix, diguem-ne, a les cimeres europees? Per exemple, a l'última cimera, que va ser un èxit del senyor Aznar –per cert, va ser un èxit–, perquè va reivindicar molt, i li ho va sortir bé. Deixi'm que el felicit. Però va reivindicar –va reivindicar– fins al punt de posar en perill la cimera –que per això li van donar el que li van donar– fins al punt de posar en perill no gensmenys que la cimera europea en un moment extraordinàriament delicat. Segurament hi deu haver algun

polític europeu que diria: «Aquest Aznar sempre reivindicava.» Bé. Escolti, ningú de nosaltres el criticarà per això. Però és que la reivindicació forma part, també, de la política, i mentre el nostre finançament sigui el que és i mentre l'acció, moltes vegades, del mateix Govern sigui la que és, nosaltres hem de reivindicar.

I, evidentment, en aquesta reivindicació –li ho he de dir– sí que insistim que no volem que es barregi el tema del finançament autonòmic i el tema del finançament local, perquè d'això ja n'estem molt escaldats, ja en tenim moltes experiències en els últims vint, vint-i-cinc anys, i de tota la història del catalanisme polític, que cada vegada que es barregen aquestes dues coses es fa en detriment, concretament, dels interessos autonòmics.

Bé, les dues coses són molt importants, però són dues coses diferents. Són, fins i tot, el concepte que a Espanya hi ha, que és molt clar i és molt nítid, de la separació entre el que és poder de l'Estat, Estat –que vol dir Administració central i Administració autonòmica– i poders locals.

Bé. Escolti, diu..., ha acabat vostè amb un discurs així –el qual, m'imagino que per a vostè, doncs, tenia un cert to, diguem-ne, d'una certa solemnitat–: «Catalunya s'ha d'implicar.» Escolti, Convergència i Unió ha estat implicada sempre!

I hem de repassar, és a dir, hem de repassar, doncs, tot el que era la nostra actuació l'any 75, l'any 77..., sempre, i, de vegades, contra corrent. Fins i tot la radicalitat de la condemna del terrorisme, que sempre hem fet, no va ser sempre corresposta per tothom, per exemple. I aquesta voluntat d'ajudar la governabilitat del país, també és una manifestació clara d'implicació, no?, d'implicació molt positiva. Vostès no sempre ho han fet de la mateixa manera, i ho comprenc, perquè vostès són oposició en determinats moments i fan d'oposició. Jo crec que, de vegades, no la van fer bé, però, en fi, ho puc entendre. Però nosaltres, que tenim una posició particular, sempre hem pogut –hem tingut aquesta sort!–, sempre hem pogut tenir una actitud positiva, governant UCD, governant el PSOE i governant el PP. Cosa que vostès, penso jo que per definició, no han pogut, i, de vegades, crec que s'han d'excudit

Bé. Aleshores poca cosa més li puc dir. Escolti, ningú té –ningú ho té– allò que se'n diu l'exclusiva de res, oi? Però com que vostè ha utilitzat tantes vegades la paraula «fer país» –li ho agraeixo molt, li ho agraeixo molt–, doncs, escolti, és que fa, no vint-i-cinc anys o vint-i-sis o els que sigui, sinó que en fa quaranta o cinquanta que alguna de la gent de Convergència i Unió utilitzem aquesta paraula, i tant..., tan bé com sabem, doncs, ho fem. O sigui que volem això, no en tenim pas el monopoli, en absolut, déu nos en guard!, perquè, si nosaltres estiguéssim sols fent país, doncs, faríem un país molt insuficient, tothom hi ha de ser, no?

Ara, escolti'm, per fer país..., dues coses li vull dir, per acabar. Vostè diu: «Progrés, progrés!» Escolti, aquest país fa vint o vint-i-cinc anys que progressa. Suposo que això no ho pot negar ningú. I ara estem molt contents que vostès pugin al carro i diguin: «Fem progressar el país!» Perquè, clar, vostès no hi eren, quan durant

una pila d'anys hem fet progressar el país. No era culpa de vostès que no hi fossin, simplement que no hi eren. Però el país ja el fem progressar durant molts anys –molta i molta gent–, vint, vint-i-cinc i molts més, també, en una línia que, jo crec que segueix essent la que, almenys nosaltres, seguim, diguem-ne, propugnant avui dia.

Ara, el que li vull dir, per acabar..., dues coses li vull dir per acabar: per fer país hem de tenir els instruments. Si ens diuen que hem d'operar un malalt amb un mal bisturí, doncs, farem el que podrem i, si som bons cirurgians –nosaltres ho som, oi, Pomés?– doncs, l'operarem bé. Però per anar bé s'ha de tenir un bon bisturí! (*Remor de veus.*) No hi hauria dret a dir: «Escolti, vostè operi amb mals instruments.» I ara aquests instruments que no tenim prou bons..., jo, vaig estudiar fa molt de temps –fa molt de temps–, nosaltres tenim un Estatut d'autonomia, que és una eina buscada, i ho és. El que passa és que, de tota manera, és una eina suficient per fer moltes coses, que n'hem fet moltes, el Govern i tots vostès, i el país. Però necessitem els instruments, això que diu: «Hem de ser motor!» Escolti el que deia abans: «Escolti'm, hem de ser motor, però no ens facin anar a peu coix!»

Jo vaig escriure fa molts anys en un llibre que no cal que llegeixin (*rialles*), que nosaltres estem sotmesos a un procés psicològic que és el següent, diuen: «Tu..., tu has de córrer els cent metres lliures, amb aquest, i aquest i aquest, que també corren els cent metres lliures, però tu ho has de fer a peu coix..., perquè com que ets molt maco i molt fort..., tu ho has de fer a peu coix!» I si tu acceptes de fer la cursa a peu coix, doncs, no quedés bé. I encara pot passar una altra cosa: que caiguís. I aleshores, ja no és solament que no arribis bé, sinó que, simplement, et quedés allà en una situació de gran indefensió. Però pot passar una cosa pitjor: que quan tu arribis tard, perquè vas a peu coix, et diguin, et vinguin els que t'han fet anar a peu coix, d'una manera commiserativa i et diguin: «És que no en saps.» I et fiquen a dintre el dubte i el complex d'inferioritat. Ho entén? I, per tant, d'acord amb fer país, però no a peu coix.

I la veritat és que els successius governs que hi ha hagut en aquest país d'ençà de la democràcia, d'una manera o d'una altra, ens han fet anar a peu coix. Però, bé, ara tenim el Govern del Partit Popular i esperem que això, doncs, ho resolrem, no? Bé. Per tant, quedem emplaçats tots plegats, i d'una manera especial vostès, perquè –i ara sí que acabo–, escolti, nosaltres volem una autonomia de debò, eh? I li ho demostraré: nosaltres vam tenir eleccions l'any 84, el mes de maig. El mes de febrer, el Govern, amb falsa ingenuïtat, ens diu: «Voleu un traspàs?» Sí, presons. En una època en què les presons espanyoles i les catalanes estaven en gran efervescència. I recordo que algú em va dir: «Escolta, Pujol, no siguis boig, no agafis aquest traspàs!» I no, no..., «sí que el vull».

Perquè, jo, el que vull demostrar és que nosaltres sí que volem autogovern, per a bé i per a mal. Presons no ho ha volgut ningú, nosaltres ho vam acceptar el febrer del 84 i ens ho van donar en quinze dies. (*Fortes rialles.*) Vostès ens van prometre les beques fa no sé quants anys

i encara no ens les han donades –les beques universitàries. Però aquella competència ens la van donar en quinze dies. Per què? Oh, perquè nosaltres volem, realment, ser el Govern de Catalunya, tant com puguem.

I bé, i aleshores, és clar, i passen tantes coses..., els Mossos d'Esquadra, no? Clar, és que els Mossos d'Esquadra... Molta gent diu: «Escolta, no agafis la policia, de cap manera la policia, eh? Que això només són problemes, eh?, que ho faci la Guàrdia Civil, això. Tu a tallar cintes, però la Guàrdia Civil..., per a la resta, la Guàrdia Civil.»

Doncs, no, senyor, nosaltres volem la policia. La policia, evidentment, ens crea problemes. I, és clar, aleshores encara arribem a l'extrem. Jo tinc dit al govern del Partit Popular: «Escolti'm, faci'm el favor de traspasar la Sanitat a la Comunitat Autònoma de Madrid.» Diu: «Oh, és que no la vol...» I és clar que no la vol! Perquè el dia que la vulgui tindrà un dèficit important en Sanitat, i ells més perquè estan gastant molt per sobre del que els correspon. Ah, no, aquests senyors no ho volen, perquè, de fet, no són, realment, una gent amb vocació autonòmica, perquè, sinó, agafarien la Sanitat.

Bé. Nosaltres volem els Mossos, volem les presons, volem la Sanitat. També allò altre que va passar l'altre dia i diu: «Escolti, però si això de les matrícules no hi ha hagut cap president de cap comunitat autònoma que ho hagi demanat.» Oh, d'aquí plora la criatura! Només ho hem demanat nosaltres, perquè per als altres això de voler-se «identificar» com el que són no compta. Per nosaltres, sí, està clar.

Bé. Nosaltres volem aquesta autonomia i per a aquesta autonomia necessitem –d'alt nivell, necessitem– els recursos necessaris, que hi tenim dret... –i torno a dir-li que, per exemple, no torni a citar el cas de Cultura, perquè és especialment, diguem-ne, punyent–, hi tenim dret, i, per tant, és per això que reclamem i que esperem que tindrem –fins ara no ha estat possible–, però que en un futur, que no pot trigar massa –ho espero–, en fi, podrem iniciar el tipus de contacte i de negociació que es necessita per arribar a aquest objectiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, primer, jo vull agrair-li la seva rectificació sobre l'actitud del Partit Popular al Parlament Europeu, que, d'altra banda, li he de reconèixer que ha estat una rectificació molt austera, i podria haver sigut una miqueta molt més extensa i molt més acurada i molt més ajustada a la realitat. Però, en qualsevol cas, la veritat, jo almenys no cauré en el parany de determinats plantejaments per intentar centrar el discurs en el que interessa al Partit Popular i no pas en el que li interessa a vostè, no pas com a president de Generalitat

—perquè, evidentment, ens podria interessar a nosaltres, també—, sinó com a Convergència i Unió.

Vostè parlava d'improvisació, rectificant-me a mi, evidentment, i deia que no hi ha improvisació. Senyor president, vostè m'ha de reconèixer que vostè està improvisant cada dia. Vostè té l'Estat tremendament desorientat. Vostè es troba en una situació..., que després d'anys supeditant, paradoxalment, era Convergència i Unió la que, paradoxalment, ha supeditat la política catalana a l'espanyola. Ens trobem ara que, davant l'evidència que al Congrés hi ha hagut aquesta pèrdua de protagonisme, des de l'aritmètica parlamentària, no pas des de la vocació d'un govern que, evidentment, vol mantenir el diàleg i la capacitat d'acord amb el màxim de grups polítics, fins i tot, evidentment, Convergència i Unió, ens trobem amb aquesta temptació, amb aquest desconcert, amb aquest interès, molt sovint, de traslladar algunes polèmiques del Congrés de Diputats al Parlament.

Hem passat d'aquells temps en què Convergència representava Catalunya a Madrid a confondre, o córrer el risc de confondre, el Parlament de Catalunya amb el Congrés dels Diputats. I almenys nosaltres en aquest parany no hi entrarem. Però sí que li hem de recordar que vostè està improvisant, perquè vostè es troba davant d'aquest nou escenari. Que no és fàcil per a vostè? Evident. Que no és fàcil per al Partit Popular? És clar que no és fàcil per al Partit Popular, de cap de les maneres!, però és molt més fàcil que fa un any. I mai podrà ser fàcil perquè nosaltres som i aspirem a ser un partit de govern a Catalunya i volem exercir les nostres responsabilitats a Catalunya des d'una cultura de govern. I això significa treballar amb solidesa, amb rigor i, evidentment, amb un tarannà de recolzar l'estabilitat i la governabilitat, perquè nosaltres, des del Partit Popular, considerem que l'estabilitat i la governabilitat són un valor en si mateixes, són un valor imprescindible per continuar fent avançar Catalunya. Però li he de reconèixer, també, sincerament, que és molt més fàcil ser del PP català ara que fa un any, i vostè ho comprendrà perfectament.

Segon: parlava de contradiccions; doncs, és que és evident. Hi ha unes contradiccions perquè molt sovint, quan es parla dels enemics de Catalunya, que no sé a qui es poden referir, quan alguns parlen d'enemics de Catalunya en alguns mitjans, des d'alguns partits polítics, que parlen dels enemics de Catalunya, no sé per qui ho diran, però, en qualsevol cas, sí que jo li puc dir que vostè té l'enemic a casa, senyor president. Vostè té l'enemic a casa, i el seu enemic són les seves pròpies contradiccions, que són les contradiccions que he volgut referir en la meua intervenció inicial. I em dirà: «Quines contradiccions? Que Convergència i Unió no té contradiccions.» Doncs, miri, les del debat successor, les existents al si de la coalició que governa Catalunya —amb el risc de traslladar aquestes polèmiques que sempre hem vist al llarg dels últims anys al si de la coalició nacionalista, que es puguin traslladar a la coalició de govern.

Quins riscos més hi ha? Doncs, que hi ha un Govern de Catalunya que no sabem on és i quin és el seu referent de futur: no ho sabem, senyor president, encara. Perquè

un dia parlen de les tesis sobiranistes —el Govern de Catalunya o la coalició que recolza el Govern—, un dia parlen de les tesis sobiranistes, poc temps després parlen de la fi del cicle reivindicatiu... Fins i tot vostè, ahir, que feia una referència que hi han governs que se saltin la Constitució quan vostè sap que no hi ha governs que se saltin la Constitució, ni molt menys. Hi ha governs que aproven les seves lleis d'acord amb la Constitució i, evidentment, si hi hagués alguna infracció, aquesta seria evidenciada pel Tribunal Constitucional, i els governs tenen l'obligació, i ho fan, d'ajustar-se als termes constitucionals. En qualsevol cas, a la millor l'ha traït el subconscient i quan parlava de governs que se saltin la Constitució es referia a aquells consellers del Govern de Catalunya que fa poques hores assistien a un acte amb membres de l'executiva del seu partit defensant la independència de Catalunya, que, evidentment, això sí que és un salt a la Constitució. Potser que vostè, la seva referència, volia centrar-la en aquesta qüestió.

I parlant d'independència —parlant d'independència—, que un dia parlen, un dia amaguen, un dia diuen que, simplement, és un sector del seu partit, o que són membres del Govern de Catalunya, jo li vull reiterar que per al Partit Popular és imprescindible l'estabilitat i la construcció d'una Catalunya sense incògnites de futur. És imprescindible per seguir avançant, i per això seria important deixar ben clar que Catalunya no necessita un gir independentista, que Catalunya no necessita un front nacionalista: que Catalunya necessita governs i orientacions de govern que fixin el nord d'actuació futura, que fixin les prioritats polítiques parlamentàries i de govern des de l'estabilitat i d'aquells factors que generin confiança en aquells sectors creadors de riquesa, d'inversió i, evidentment, que responen al tarannà, al sentir majoritari de la societat catalana. I aquesta és, també, una aposta des del Partit Popular.

Vostè em deia la reivindicació, i que altres també reivindicuen. Miri, la crítica a la reivindicació no és tant a l'actitud sinó al manteniment de l'actitud; no és tant a una reclamació per millorar la gestió dels serveis públics que es presten a Catalunya per diverses administracions, si no és pas des de la perspectiva que nosaltres entenem que la reivindicació forma ja part de la cultura de passat d'un Govern de Catalunya i que la reivindicació, molt sovint, amaga una incapacitat per governar algunes qüestions cabdals per a Catalunya o, molt sovint, són, simplement, una cortina de fum per emascarar altres incapacitats. I per això nosaltres li plantejem, davant d'aquesta cultura de govern de passat que és la reivindicació, i que també aquesta cultura de passat és l'uniformisme i és el dirigisme, nosaltres li aportem i li demanem que afronti el futur de Catalunya amb noves actituds, amb aquesta nova política-cultura que ha de promoure el Govern de Catalunya des de la corresponsabilitat, des de l'eficiència, des de la cooperació institucional, des del pluralisme, des de l'oberturisme: és una nova cultura, és una nova actitud. I això és el que nosaltres estem reclamant; perquè, molt sovint, des de la reivindicació —insisteixo— s'amaguen els seus déficits.

I podem parlar de coses molt concretes —molt concretes. Vostè parla d'ocupació, o ha parlat d'ocupació,

però nosaltres li volem parlar d'ocupació. Vostè, i tots plegats, vàrem convenir que l'any 97 era important transferir les polítiques actives, la transferència de l'Inem, les polítiques actives d'ocupació. Això es va produir l'any 97. Aquesta transferència de les polítiques actives d'ocupació de l'Inem, ha sigut un tret positiu per a la gestió dels interessos del catalans? O ben la contrari, aquesta transferència –insisteixo, que no qüestionem, sinó que el que qüestionem és a la seva gestió– ha sigut un pas enrere en les seves prestacions? Fixi's vostè. Mitjana de reconeixement de la prestació d'atur: abans de la transferència, estàvem a Catalunya per sota de la mitjana espanyola –deu, onze dies–; ara, un cop transferida aquesta competència a la Generalitat de Catalunya, s'ha incrementat a tretze, catorze dies, és a dir, estem per sobre –per sobre– de la mitjana espanyola.

Ofertes d'ocupació sense cobrir: des del moment de la transferència d'aquesta competència a la Generalitat, des de la transferència de l'Inem, les ofertes d'ocupació s'han incrementat; el primer any es varen duplicar, varen passar de 50.000 a 75.000; l'any passat, les ofertes d'ocupació sense cobrir varen passar de 50.000 a 145.000 places l'any 99, és a dir, s'ha triplicat; el primer any es duplica, el segon ja s'ha triplicat. I aquesta és la gestió del Govern de la Generalitat, i és evident, que al llarg de molt de temps varen omplir els mitjans de comunicació dient: «Volem la transferència de l'Inem.» Molt bé, ja tenim l'Inem a Catalunya. I ara els catalans, del que es preocupen –es pregunten i es preocupen–, no és pas qui gestiona aquesta competència sinó de quina forma és administrada.

I el mateix podríem dir en qüestions del finançament. Senyor president, vostè ahir parlava que dintre del seu model de finançament autonòmic volia una capacitat normativa del 60%. Seixanta per cent, per què? Per no exercir després la competència? Ja tenim els catalans, el Parlament de Catalunya, la capacitat normativa del 30% de l'IRPF. Vostè ha gestionat aquesta capacitat normativa del 30? No, no ho ha fet, i en canvi ja està reivindicant el 60. Per què no gestionem primer el que tenim? Per què no exercim primer les nostres competències? O és que al final passa com amb l'impost de transmissions patrimonials, que es produeix la transferència a Catalunya i, immediatament, aquesta transferència ha significat apujar els impostos de transmissions patrimonials del 6 al 7 a diferència de la resta d'Espanya? Per això, a vegades, els catalans que estem d'acord, evidentment, i que recolzem la transferència, ens preguntem que volem la transferència, però volem una gestió molt diferent.

I per amagar aquesta deficient gestió, el que cal, senyor president, és canviar el seu exercici, i no pas impulsar noves reivindicacions per amagar el seu dèficit de responsabilitats. I per això saben perfectament els catalans que, en aquests moments, els catalans, els quasi dos milions de catalans perceptors de rendes de treball han vist com els seus impostos s'han reduït en un 16% –161.000 milions de pessetes menys en retencions de treball. Però també els catalans saben que aquesta rebaixa d'impostos hauria pogut ser superior si el Govern de Catalunya hagués exercit aquesta rebaixa d'impos-

tos actual que ha impulsat el Partit Popular en el 70% del tram que gestiona el Govern d'Espanya, s'hagués afegit la capacitat de gestió d'un Govern de Catalunya amb el 30%.

I si això no fos així, el que hem de fer, quan reclamem una competència, és advertir que no serà exercida fins no tenir el marc adequat des d'un punt de vista financer. I aquestes són les realitats; i podem parlar de finançament, i podem parlar d'ocupació, i podem parlar, fins i tot, del comerç, i podem parlar d'inversions. Senyor president, quantes inversions ha deixat d'executar el Govern de Catalunya, inversions pressupostades als propis pressupostos de la Generalitat? I li donaré una dada: l'any passat, l'any 99, de la pròpia liquidació dels pressupostos del Govern de la Generalitat de Catalunya, la Generalitat va deixar d'invertir 15.000 milions de pessetes contemplats als propis pressupostos; és a dir, el 13% dels pressupostos de la Generalitat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

I aquest 13% –acabo senyor president...

El president

Molt bé.

El Sr. Fernández Díaz

... si aquest pressupost, aquesta no-inversió l'afegim a anteriors exercicis, únicament des de l'any 95, importarien en conjunt 65.000 milions de pessetes d'inversions que el Govern de la Generalitat no ha executat a Catalunya, malgrat estar previstes als seus pressupostos. Això també significa parlar d'inversions: inversions de la Generalitat de Catalunya. Les inversions estrangeres a Catalunya, senyor president, que vostè sap que han baixat a Catalunya l'any passat en relació amb la resta d'Espanya –a Catalunya han baixat el 8%, quan a Espanya s'han incrementat el 88–; quan abans la inversió estrangera a Catalunya era el 27%, de l'any 96 al 98, l'any 99 la inversió estrangera, a Catalunya, únicament, és el 14%. I podríem parlar, també, d'inversions culturals, inversions a la Fira, altres inversions en sectors privats i de nova activitat. Per tant, senyor president, tot això és el que ha de fer definir aquesta actitud i aquest risc, que el Partit Popular alertava, de la pèrdua de competitivitat i de lideratge.

Nosaltres, evidentment, creiem que cal una rectificació, i perquè cal rectificar nosaltres entenem que és el moment, també, de començar a administrar el que tenim i de deixar d'amagar-nos al darrere d'aquestes polítiques de reivindicació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti'm, sembla que sigui pecat això de reivindicar. I ara jo els pregunto: cap Grup d'aquesta cambra pensa reivindicar? Començant per vostès. És a dir, tots vostès donen per fet que el finançament que té Catalunya actualment és bo i, per tant, no pensen reivindicar? Vostès tampoc no reivindicaran? Bé, això em sembla que queda clar que, doncs, donar voltes entorn d'això no té massa sentit, si no és –repeteix– que no pensin demanar res i que tot els estigui bé.

Segona. Home, li posaré un exemple d'això que diu, de vegades, «saltar-se la Constitució» –que també ho feia el PSOE, per cert. Cada any, en el pressupost de l'Estat, hi ha una partida que nosaltres entenem que és anticonstitucional i hi fem recurs, i al cap de sis anys el Tribunal Constitucional em diu: «La Generalitat té raó. Vostès ho han de fer d'una altra manera.» Naturalment, com que han passat sis anys, no té cap efectivitat. Però l'any setè el Govern de l'Estat segueix fent-ho exactament igual perquè sap que nosaltres farem recurs i que trigarem sis anys a rebre la sentència. I això fa anys que dura: va començar el PSOE i vostès ho continuen. I vostè em dirà: «D'això, què se n'ha de dir?» Que se n'ha de dir... Sempre es parla de la *Bundestreue*, de la *Bundestreue*, de la *Bundestreue* –els experts, no?–, que diuen que vol dir fidelitat, lleialtat constitucional, no sempre l'apliquen els governs –en plural–; no sempre l'han aplicat els governs centrals, en plural. Bé, i aquest exemple que li acabo de posar és ben clar; cada any, amb una mena de burla: «No, si ja ho sabem que us donaran la raó...», d'aquí a sis anys.»

Bé, aquest és un exemple. N'hi podria posar més, però no voldria pas insistir, no? Miri, jo crec que, en general, ahir mateix, jo parlava de casos concrets en els quals, doncs, l'Administració central ha vingut –diguem-ne– a aplicar el que nosaltres ja estàvem aplicant. Vostè em parla d'un cas en el qual diu que les coses no han anat prou bé. Jo crec, per les informacions que tinc –perquè a mi això també em preocupa– però l'exemplificació que jo tinc és molt clara. Hi ha, evidentment, un disfuncionament –diguem-ne– en l'encreuament de dades entre l'Administració central i l'Administració autonòmica.

I aleshores resulta que, estadísticament, hi ha llocs que resulta, que sembla que són pendents però en realitat són, ja aquí, llocs gestionats i coberts. I a nosaltres, fent les sumes i les restes dels llocs oferts, de les col·locacions i de les baixes per les causes que siguin, ens dóna que nosaltres teníem com a llocs pendents –ens deien– 27.709, i a nosaltres ens en surten 1.986. Aquí, evidentment, hi ha hagut un cert disfuncionament, però que, en canvi, jo crec, perquè tenim les nostres dades, que no afecta el que en la realitat són els llocs gestionats i coberts pels llocs pendents que hi pugui haver, que és, de fet, del que es tracta, perquè tots aquest serveis són per donar servei a la gent.

Després, vostè ens diu que nosaltres no hem fet... Nosaltres hem incidit en el que, a través d'impostos o de taxes, pot ser allò que ha de pagar la població més o menys. És veritat que, de vegades, ho hem fet amb més; per exemple, abans hem parlat de les taxes de l'aigua, no?

Però és que nosaltres no hauríem pogut fer tot el que s'ha fet a Catalunya des del punt de vista de depuració, des del punt de vista de reutilització de l'aigua, des del punt de vista d'abastament d'aigua, sense això, que, per cert –i també, perdoni, també reivindicació–, a la resta d'Espanya, això de vegades els hi paga el Ministeri. Però nosaltres ho hem hagut de fer d'aquesta manera. O sigui que, de vegades, el greuge que tenim no és únicament aquest que veiem clar del que ens donen i rebem des del punt de vista de finançament autonòmic, sinó coses d'aquestes característiques que li acabo d'explicar.

Per tant, nosaltres hem actuat de vegades rebaixant –hem rebaixat coses de l'IRPF en la línia de la política familiar– i de vegades augmentant, evidentment, perquè la capacitat normativa ningú ha dit mai que ha de ser només per rebaixar. Es pot augmentar si és per a alguna cosa que, realment, té sentit, com per exemple –no és un impost, però és una taxa, que en últim terme, per a la butxaca del contribuent, ve a ser el mateix– si és perquè, realment, nosaltres, de molt –de molt–, tinguem la política mediambiental millor que hi ha a tot Espanya.

Bé, i a part d'això, diu: «Home, a vegades, és veritat que hi han inversions que es retarden. Això passa a tots els governs.» Li'n diré una –ho dic perquè, com que veig que això a vostè el preocupa, podria ajudar-nos-hi, no?–: tenim una inversió –això l'hi haurien hagut de dir els socialistes, però ja l'hi dic jo– que és un escàndol, que és la Nacional-II, la Nacional-II entre Igualada i Cervera. Bé, escolti, ara ja fa cinc anys que hi ha el Govern del Partit Popular, i, per tant, ara ja, que això no s'hagi activat de la deguda manera, ja no en podem donar la culpa al Govern socialista. Per tant, coses d'aquestes en poden passar. Quedi clar que això no invalida l'acció global d'un govern. Jo sé perfectament que de vegades, per la raó que sigui –per la raó que sigui–, una inversió es retarda, però, com que vostè ens ho retreu, jo li dic: escolti, aquí, posats a fer, jo també l'hi puc posar aquest exemple, i tants d'altres, no?

I, escolti, estigui tranquil, que el Govern de la Generalitat –del qual jo estic, sincerament..., diran que sóc cofoi, no?, però estic content de la forma com està actuant– està actuant amb sang i no d'una manera improvisada ni al ralenti, d'acord amb el que és l'aplicació del nostre programa i el que interessa al Govern, al país, a la gent de Catalunya, no? Tot això que vostè m'ha dit de les discussions..., escolti, vostès saben perfectament, doncs, que en els partits hi pot haver les seves discussions internes. I és obligació d'un govern no deixar que aquestes coses afectin allò que ha de fer. Cap d'aquestes coses que vostè ha dit: que si les discussions ideològiques, etcètera, ni aquest cèlebre debat successori..., que no em deu tenir el cap tan ocupat quan abans jo he fet una broma pensant, evidentment, en el senyor Maragall, i no en ningú més, no? Per tant, el meu cap està ocupat, si de cas, per altres coses. Estiguin tranquils en aquest sentit: el Govern de la Generalitat governa i espero que governarà, doncs, d'acord amb el que és, com vaig dir ahir, d'acord amb el nostre programa.

I, evidentment, centrats en el que és el nostre posicionament. Nosaltres, d'aquí, no ens en podem moure

gaire, entenen? Perquè, si ens en moguéssim gaire, perdríem la nostra raó de ser. I si arriba un moment que, pel fet de no moure'ns, doncs, ens podem trobar en una situació difícil, assumirem les conseqüències que això hagi de tenir. Evidentment, no és el nostre desig que això tingui conseqüències especialment negatives. Però nosaltres no és que estiguem tot el dia, doncs, diguem-ne, pensant en el que hem de fer de cara a aquest, de cara al de més enllà –que, evidentment, també hi hem de pensar–, sinó, bàsicament, en com podem fer les coses de tal manera que es compleixi allò que correspon al nostre programa i al nostre projecte de país.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, senyor president, continuem amb el debat de si la reivindicació o la implicació, i, en qualsevol cas, jo a vostè no li estic demanant que deixi de reivindicar, probablement perquè seria el mateix que si li digués que vostè ha de deixar d'existir. Vostè, sense reivindicació..., ja no hi ha estratègia nacionalista al davant; necessiten aquest punt de reivindicació, de confrontació, de greuge, de cultura de la queixa i del greuge, no? Però el que sí que li estic demanant no és que deixi de reivindicar, sinó que hi hagi una nova actitud de govern, senyor president, una nova actitud.

I li poso un exemple que ha sigut molt proper a mi al llarg dels últims anys, atesa la meva condició de regidor de Barcelona; li poso un exemple dels ajuntaments. Els ajuntaments són un administració, evidentment, que probablement amb un sentiment diferent, però no per això menys intens que el que hem de tenir tots en altres administracions..., els ajuntaments reivindiquen, reclamen més protagonisme, reclamen més competències, reclamen un millor finançament, però no per això la seva actitud i la seva cultura són la de la queixa, la del greuge o la reivindicació. La seva cultura és la de la gestió, i perquè desitgin i necessitin reivindicar per millorar la prestació dels seus serveis, això no significa que, quan un alcalde no és ratificat a les urnes o ha d'afrontar un debat de transcendència a la seva ciutat o al seu poble, justifiqui tots els seus mals dient que la culpa la té el Govern de Catalunya o el Govern de l'Estat. És una actitud diferent.

I això no significa deixar de reivindicar, sinó que es tracta de dir, simplement, que la reivindicació ha de deixar de ser l'excusa per no instal·lar Catalunya en la normalitat i en el ple exercici de la corresponsabilitat. I això significa també que, quan parlem de reivindicar, hi ha un moment que hem de dir quins són els límits d'aquesta reivindicació, fins a on es vol arribar. O és que l'Estatut s'entén que és un punt de partida i no és un punt de trobada? O és un punt cap a fites incertes, o és, veritablement, el punt d'arribada de tothom, des d'aquesta perspectiva que les constitucions i els estatuts tenen molt més futur que no pas passat. I aquest és el

plantejament que nosaltres li fem: reivindicar, sí; però no pas per amagar les seves actituds.

Segon, mantenir una actitud diferent assumint les seves pròpies responsabilitats significa, ni més ni menys, que per exemple, quan parlem tots plegats del model de finançament, ho faci des d'una perspectiva constructiva, des d'una perspectiva que sigui conscient de quan comencen els nous models de finançament, i no pas com fa vostè, que l'any 96 signen un model de finançament amb el Partit Popular i, immediatament després d'haver signat, hores després d'haver signat aquest acord, ja ho estan qüestionant... És una qüestió de responsabilitat i, novament, el que cal és començar a assumir les decisions i, evidentment, els escenaris.

Parlava de taxes. Bé, senyor president, jo no estaria molt orgullós dels cànons que aprova el Govern de Catalunya, jo no n'estaria molt orgullós, perquè tots podem recordar que aquesta cambra, i el Govern de Catalunya, ha aprovat i s'ha impulsat al Govern de Catalunya cànons que, a l'hora de la veritat, no han servit per afrontar inversió sobre el territori, sinó que han sigut les millors operacions de tresoreria que podria fer un govern com, en aquest cas, el de Catalunya. Tots podem recordar la polèmica que es va generar a l'àrea metropolitana de Barcelona amb la Tamgrem, quan vostès imposen al rebut de l'aigua unes figures impositives, uns cànons, que, al llarg d'anys, en els primers anys de l'inici d'aquestes figures impositives, eren aquesta operació de tresoreria: un ingrés en caixa del Govern de Catalunya que no va anar en paral·lel amb un conjunt d'actuacions en el territori per afrontar, precisament, allò que els ciutadans des del rebut de l'aigua i des de les seves butxaques estaven afrontant.

I, evidentment, depuradores, les fa la Generalitat, però també l'Estat, també l'Estat fa depuradores, començant amb la del Baix Llobregat, amb un impost significatiu. I jo crec que hauríem de ser molt més acurats a l'hora de fer determinats plantejaments. Vostè sap perfectament que si hi ha hagut un govern que ha desbloquejat la Nacional-II, i l'està desbloquejant, és el Partit Popular; que no s'ha finalitzat perquè hi ha hagut uns entrebancs judicials, que no pas voluntats polítiques. I potser per això, per això es va aconseguir finançar, en paral·lel amb la Nacional II, un eix transversal, amb 42.000 milions de pessetes, que vostè ha inaugurat un grapat d'ocasions i que era competència de la Generalitat de Catalunya.

En qualsevol cas –se m'ha esgotat el temps–, nosaltres, senyor president, amb aquestes cultures de govern, de futur, deixant al marge els vicis de passat, el que volem és defensar i apostar per una Catalunya encaixada, en la qual el Govern de Catalunya sigui la conca, i no la presa, i en la qual la seva desorientació no l'aboqui a la radicalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, vull començar la meua intervenció, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra, amb una condemna absoluta del terrorisme, una desautorització total de qualsevol gest de comprensió, de complicitat amb la violència, i una manifestació de solidaritat sincera amb els familiars de les seves víctimes, en particular amb la família del regidor Ruiz Casado.

Al mateix temps, amb igual contundència, vull renovar el nostre compromís de quasi setanta anys amb el sistema democràtic i denunciar, també, l'intent de criminalització de tot nacionalisme, excepte l'espanyol, i de qualsevol opció que defensi el dret dels pobles a l'autodeterminació per vies exclusivament polítiques i, per tant, plenament legítimes.

D'aquí a pocs dies, senyor president de la Generalitat, farà seixanta anys de l'afusellament d'un antecessor seu en el càrrec: el president Companys, i un quart de segle de la mort de qui va ordenar aquell crim: el general Franco, quan portem ja dues dècades d'autonomia i som a l'any 2000.

És veritat que aquest país tanca un cicle. Si girem els ulls enrere i veiem on som avui i on érem ahir és indiscutible que hem avançat, i molt. Que aquest país ha estat protagonista d'una gran transformació, però també que el canvi hauria pogut ser més espectacular i la millora més substancial i evident amb uns altres instruments i amb una capacitat real de decisió política, econòmica i simbòlica. Catalunya té en la convivència de la seva societat un dels seus trets més característics, una convivència que es produeix en el si d'una societat acollidora, d'una nació inclusiva capaç d'integrar homes i dones de les procedències més distintes i alhora anar construint un projecte compartit, en comú. La convivència, que és mèrit de tots, és també la primera de les nostres fortaleeses com a poble, no n'és l'única, però.

Aquest és un país de gent amb valors, inquieta, de gent que s'espavila, de gent acostumada a viure i treballar sense Estat, i, massa sovint, malgrat l'Estat o amb l'Estat en contra, com ara saben prou bé pescadors, pàgesos, taxistes i uns transportistes el 85% dels quals són petits empresaris autònoms.

Aquí coneixem què és l'esforç personal, el neguit per la feina, la iniciativa de la gent, la capacitat de risc per avançar i millorar, sense esperar la subvenció de torn

que mai no arriba o bé ho fa tard, de manera insuficient o sempre als mateixos. És per això que tenim aquesta xarxa potent d'empreses petites i mitjanes de tants i tants microemprenedors que sumen projectes, s'associen i treuen el nas a l'exterior per internacionalitzar la seva activitat empresarial i, de retruc, també l'economia catalana.

Aquest és un país d'una demografia similar o més gran que la de tants estats europeus però amb un nivell de creativitat cultural i un treball científic d'un pes ben destacat, superior en certs camps a algun d'aquests, malgrat haver d'anar fent la feina a cops, amb una sabata i una espardenya, i un reconeixement institucional escàs.

I aquests valors són, també, fortaleeses al costat de la força de Barcelona, cada cop amb més capacitat d'atracció turística i projecció cap enfora. Un paper guanyat a pols, que s'hauria vist encara més enfortit si la capital catalana hagués merescut només que fos una quarta part de l'atenció pressupostària i inversora que els diferents governs espanyols i els seus socis de votació en els pressupostos, és a dir vostès, senyor Pujol, han tingut cap a la capital de l'Estat.

Aquí hi ha, és cert, una riquesa *per capita* envejada en altres llocs, malgrat la distorsió de la baixa natalitat. Però és una riquesa que ningú no ens ha regalat, ni ara ni mai. És el resultat de pensar molt durant tota la vida i amb sacrificis de tota mena. Tenim també dos punts forts d'una transcendència fonamental. D'una banda, la vitalitat de la societat civil pròpia dels països que no en tenim de militar; una societat amb un teixit associatiu ric i divers que ara està recuperant la seva capacitat d'organització i la seva autonomia d'acció després dels intents d'utilització o neutralització per part de més d'una administració.

En segon lloc, la nostra consciència i cultura solidàries, desmentint el discurs demagògic de bona part de la dreta i l'esquerra espanyoles, ben acostumades a administrar amb paternalisme electoral el nostre esforç fiscal. Catalunya és un país solidari, un dels més solidaris de la Unió Europea. Ho demostrarem amb tota mena d'ONG que tenen aquí la seva veu, ho hem demostrat com ningú amb Bòsnia, amb el Kosovo, amb tots els territoris devastats per catàstrofes naturals i amb tantes i tantes altres iniciatives solidàries a favor de causes nobles.

Però no tot són flors i violes, valors i fortaleeses, també tenim les nostres debilitats i les amenaces que ens sotgen, aquells punts que ens afebleixen el present i que ens condicionen el futur. Per començar, l'enorme desequilibri que hi ha entre unes parts del territori i unes altres, entre la franja litoral i metropolitana on vivim el 80% de la població i la resta del país. Em refereixo a aquelles comarques que també són Catalunya, amb pobles on no arriben la ràdio i la televisió públiques, on no hi ha servei de correus, on fa temps que va tancar l'escola rural i es van acabar els crits de la canalla pels carrers.

Aquelles comarques on el 70% del territori no té cobertura telefònica o bé la té tan rudimentària que no permet l'accés a la modernitat tecnològica, imprescindible

per al turisme rural, les residències casa de pagès o el treball a domicili; ni fax, ni Internet, ni accés a xarxes digitals, ni res de res. En tot cas, retrocés constant en la renda del sector primari, envelliment de la pagesia i emigració rural cap a les ciutats, antigues terres de conreu, avui ermes, formant una capa boscosa de cremada fàcil perquè ja no hi ha continuïtat de vida econòmica després del despoblament.

Per això, cal recuperar per a la Generalitat tota la xarxa ferroviària transversal, reactivar-ne l'ús i permetre una mobilitat de persones i mercaderies avui inexistent. I no podem parlar de desenvolupament sostenible i territorialment equilibrat sense manifestar el nostre rebuig al Plan hidrológico nacional en els termes actuals, i la nostra oposició al transvasament de l'Ebre. L'extracció de 1.000 metres cúbics d'aigua pot ser la ruïna del delta i d'unes terres de l'Ebre que el que necessiten és més atenció, més recursos, més projectes en positiu per al desenvolupament i la prosperitat de tota la regió.

Hem de decidir si volem continuar menjant peix del nostre litoral i fruites i verdures del nostre camp, i actuar en conseqüència. Pagesos i pescadors no són un problema, són una necessitat. I els primers, a més, són un factor d'equilibri territorial i de vigilància i d'atenció al territori. El que no són és delinqüents, malgrat que així els va tractar una policia vinguda de fora que, mentre els agredia amb brutalitat, els insultava, també, per la seva condició nacional de catalans, amb expressions irreproduïbles aquí però familiars per a qui en altre temps hagi patit l'estètica de la repressió franquista.

Condemnem, doncs, aquesta actuació exagerada. I lamentem també que, mentre la Generalitat no pinta res en el tema de les matrícules, ni pinta res en el tema dels dipòsits i els carburants, i els abusos de la totpoterosa Repsol, hagi d'enviar els Mossos d'Esquadra per reprimir les protestes contra la mala política que apliquen uns altres, els seus amics d'allà, els seus socis d'aquí. Declarant ni més ni menys que persona non grata el portaveu del Govern en una quarta part del territori, els toca el rebre a vostès, i ja comencen a pagar les conseqüències de la seves amistats perilloses.

A Catalunya hi ha exclusió social, senyor president. Hi ha homes i dones, joves i vells, que viuen pels marges de la societat; són gent sense veu i generalment sense vot, que són objecte d'oblit o de pietat, però no de drets ni d'atenció prioritària. Per a aquests sectors que no poden seguir fa falta l'elaboració d'un veritable pla de xoc per a l'eradicació de la pobresa i la misèria; el dret a l'alimentació, al vestit o al sostre, requisits imprescindibles per a la simple supervivència, han de ser universals, i no podem esperar que la família, l'economia submergida o les pràctiques il·legals hi continuïn posant pedaçs. Certes pensions –de viduitat, d'invalidesa– no contributives són, en la seva majoria, un mal instrument miserios i desconsiderat per resoldre situacions doloroses i delicades.

Segons un estudi de la Fundació Bofill, les desigualtats socials a casa nostra han augmentat en la dècada dels noranta una mica més de l'11%. És l'altra cara del país modern, que avança, però que conviu amb escenaris de gent desassistida, dones maltractades o joves sense

noció de futur. I a l'era de la societat del coneixement no pot ser que no puguem conèixer amb dades fiables i rigoroses quin és l'estat real de les desigualtats aquí i quins són els moviments que s'hi produeixen, com creix la renda, com augmenta o no la capacitat d'adquisició.

Segons el professor Navarro, les desigualtats socials tenen conseqüències directes sobre la qualitat i l'esperança de vida, de tal manera que aquí mateix, a Barcelona, hi ha una diferència de deu anys de vida entre la gent benestant de la zona alta de la ciutat i la gent amb molt menys recursos que n'habita la part baixa.

Catalunya ha de ser el país de la llengua i la cultura catalanes, però també de la dignitat, el civisme i la igualtat d'oportunitats. I difícilment podrem esperar una adhesió identitària al país, una lleialtat de sentiments, un orgull de pertinença nacional, sense resoldre abans la satisfacció de les necessitats bàsiques de la població, sobretot de la que viu en la incertesa i la provisionalitat permanents. Uns bons serveis públics, una educació de prestigi i una sanitat de qualitat faran més per la cohesió social, avui, i la consciència nacional, demà, que no pas mitja dotzena de proclames vagament nacionalistes amb data fixa i previsible, sense cap atractiu, emeses per una classe dirigent política i econòmica sense convenciment.

Un veritable espai social català hauria de permetre superar bona part de les desigualtats existents i fer desaparèixer la inestabilitat i la precarietat laborals. Hi ha avui molta gent angoixada, amb por de perdre la feina o de ja no trobar-ne mai més a una certa edat, quan, amb plenitud de facultats, la llei del mercat fa que hi hagi persones que se sentin inútils, desaprovechades. Disposar d'un marc propi de relacions laborals com demanen els sindicats fóra una bona eina per dissenyar unes bases noves, més humanes, més adequades a la nostra realitat per al món del treball, i, alhora que disminuïm l'atur i els accidents a la feina, incrementar les possibilitats d'accés al treball.

Parlem de les famílies però no de la sobrecàrrega dels costos de les funcions, de les responsabilitats de les famílies, que vol dir la sobrecàrrega de les dones que cobreixen les mancances de l'estat del benestar. Les dones cuiden la canalla, els vells, els malalts, els fills, amb feina o sense, fins que abandonen el domicili familiar, i dediquen cinc hores diàries al treball domèstic, mentre els homes amb prou feines si, en general, hi destinen mitja hora.

Com ja són un dret l'educació i la sanitat, hauria de ser-ne també, per part de les famílies, l'accés als serveis d'atenció als infants i a la gent gran, i les facilitats reals perquè formar una parella i decidir tenir descendència en un país de natalitat tan baixa no sigui una cursa d'obstacles. I això vol dir facilitats reals per accedir a un habitatge públic –vostè només va parlar del privat, senyor president–, a un parc públic de pisos de lloguer, per començar, i facilitats per trobar escoles bressol per a la canalla, i ajuts a la renda, i permisos laborals, i flexibilitat en la jornada de treball per adaptar-la millor a les necessitats de casa. Ajuts a la família també vol dir això.

L'establiment de serveis d'ajut a les famílies, dels serveis de caràcter més social permetria la creació de llocs de treball. Si tinguéssim una població adulta treballant en les prestacions de l'estat del benestar habitual a Europa, amb la intensitat dels països escandinaus, un 13%, no tindríem pràcticament atur. I augmentant la incorporació de les dones al mercat de treball s'ha demostrat que es crea la necessitat de generar nova ocupació per cobrir els serveis que abans feien les dones a casa, per exemple, restaurants i bugaderies, entre altres. Unes mesures que s'haurien d'acompanyar d'inversió en formació i qualitat de vida per a la població femenina i també amb la fi de la discriminació laboral que hauria de comportar un mateix salari per una mateixa feina, amb independència del gènere. Aleshores podrem començar a parlar d'igualtat d'oportunitats per a les dones.

Les llistes d'espera, el caràcter exorbitant de la despesa farmacèutica en empreses –que, per cert, es riuen de la normalització lingüística–, i no pas en medicaments genèrics, i un finançament del tot insuficient són alguns dels punts més febles de la nostra sanitat. És el moment d'aplicar a l'ICS, sense perdre el seu caràcter públic, criteris de més eficàcia i racionalitat en la gestió i optimitzar-ne els resultats amb polítiques integrals de salut i no només en el cas de la salut mental. I, també, d'elaborar en un marc consensuat una proposta de finançament just i adequat de la sanitat catalana, lluny de la realitat d'ara, en què un CAP de Catalunya rep una dotació de 14.000 mil pessetes *per capita* i any mentre a Madrid la xifra s'enfila a les 26.000.

És veritat que demanem molt als mestres i que esperem de l'escola més del que segurament pot donar, però ens hem de convèncer que com més elevada sigui la inversió per estudiant, com més dignifiquem, considerem i dotem la professió d'ensenyant, com millor sigui l'escola pública, no tan sols millor serà també la privada, sinó que assegurem un futur millor per als nostres joves i combatrem el perill de l'exclusió social.

Catalunya no es pot permetre els nivells preocupants de fracàs escolar d'avui, perquè és un mal averany per al dia de demà i, en certa forma, un fracàs de tots. L'escola ha de convertir els estudiants en professionals aptes per al treball i en societats actius d'una societat democràtica, i això vol dir millorar el sistema educatiu perquè com més bé va l'educació més bé va un país i la seva economia, com més deficient és el nivell educatiu més augmenten la ignorància, l'amenaça de la pobresa i la incapacitat de viure en societat.

Necessitem una escola que eduqui en els valors cívics, que recuperi la noció d'esforç, de responsabilitat i d'autoexigència, que vinculi més, moltíssim més, l'ensenyament amb el futur professional, l'aula amb l'empresa. Si el dret al coneixement passa per l'educació, el sistema docent ha de ser l'instrument fonamental per exercir aquest dret, i ha de situar-se al centre de totes les estratègies de construcció de futur, ha de ser l'eix de qualsevol política positiva.

Ens calen milers de joves que sàpiguen informàtica, experts, que sàpiguen, i bé, català, i castellà, i anglès. Això per començar. L'antiga FP ha de ser valoritzada

per permetre als futurs professionals adaptar-se als canvis com més aviat millor i ser competents en la seva feina en uns moments de tanta deixadesa professional. Hem de reconèixer que avui allò que s'ensenya als joves té molt poca capacitat d'atracció, perquè parteix de l'aplicació de polítiques equivocades, amb poca o nul·la utilitat per a la quotidianitat, lluny de les seves vivències, incapaç de posar fi a la seva enorme desorientació vocacional. No saber què es vol ser, als catorze anys, potser és normal, però continuar sense saber-ho als vint o als vint-i-cinc ja és més preocupant, sobretot després d'haver canviat repetidament de feines mal pagades i a precari, de repartir pizzes a domicili i distribuir paquets urgents, de preparar entrepans en un establiment de menjar ràpid i fer enquestes pel carrer.

El seu Govern, senyor president, ha de reaccionar, i ràpid, davant aquest present juvenil amb poca preparació i un entusiasme escàs pel futur, amb una resposta que faci possible un bon nivell d'alfabetització en les habilitats de la nova economia i de la nova cultura, de tota la població, però en particular de la més jove.

En un marc globalitzat necessitem una economia més dinàmica, més moderna, més oberta encara, amb més vocació internacional. Hem de retenir i utilitzar aquí el nostre estalvi present a les caixes, hem de frenar la deslocalització de les empreses i tornar a tenir més dosis d'imaginació en el món econòmic, ara que les noves tecnologies obren les portes a totes les possibilitats, i quan un de cada tres catalans està connectat a Internet i dues de cada tres empreses tenen una pàgina web a la xarxa.

Però també hem de disminuir el pes de la cultura burocràtica en tots els àmbits, perquè la rigidesa, la manca d'obertura del sistema sempre acaben paralitzant la iniciativa, la imaginació i la creativitat. Els països més pròspers són els que inverteixen en capital humà, que recompensa la competència, l'esforç, la imaginació. Nosaltres hem de tenir l'ambició de voler un país així, dinàmic, amb un Govern allunyat de les estructures farragoses, pesades, inoperants, i allunyat també de l'amiguisme, el partidisme i el clientelisme.

Ara tenim un funcionariat desconcertat, perquè ha de treballar a les ordres d'uns càrrecs polítics massa desorientats, amb desgana i sense objectius, sovint al davant d'unes conselleries estàtiques, a molta distància dels sectors socials i econòmics als quals haurien de servir i ser útils, i un fotimer d'organismes, instituts, centres oficials i consell assessors que destinen la major part del seu pressupost a mantenir el personal i una misèria a l'acció de govern pròpiament dita.

Si l'empatx burocràtic és un mal negoci, la batalla partidista entre administracions per part dels dos blocs que han dirigit la política catalana durant vint anys és un veritable fre a les possibilitats de progrés, un obstacle irresponsable davant l'enorme potencial de creixement i modernització que té el país, una pèrdua constant d'oportunitats. Aquesta batalla ens ha fet mal als aeroports, als ports, a les autopistes, a les carreteres, a la xarxa ferroviària, sobretot a les nostres infraestructures, mancada, sovint, d'una perspectiva global que els doni coherència i viabilitat, lluny de l'estretor de mires i la

batussa de cicles. En part, potser també és gràcies a això que som els primers, els primers en accidents de carretera.

La Catalunya amb més futur serà la que passi de l'individualisme inútil al treball en equip, de la rutina a la innovació, de la rigidesa a la flexibilitat, de les posicions preestablertes i tancades al pensament creatiu i obert, del conformisme passiu i resignat a la iniciativa activa i conscient, del curt termini com a finalitat –d'on vostè no s'ha mogut en vint anys, senyor president– al curt termini com a instrument per a l'objectiu final, en definitiva, de la vella política a la política nova.

Al llarg dels darrers anys el país ha perdut molts cervells, persones qualificades que hem format aquí, gent que se n'ha hagut d'anar perquè no ha pogut fer la seva feina en condicions adequades ni participar activament en el desenvolupament de les empreses i les universitats. La manca de mitjans de finançament, la insuficiència d'equipaments, la precarietat de certes ocupacions i les poques facilitats donades per les administracions han afectat, sobretot, professionals de l'espectacle i la comunicació, metges i científics, titulats superiors i investigadors, empresaris i quadres directius. Fora d'aquí, a Madrid, a la resta d'Europa, a Amèrica, han trobat l'oportunitat d'una pràctica professional més interessant, més atractiva, més considerada, i també menys burocràtica.

Però no podem continuar permetent-nos-ho. El Govern no pot continuar badant mirant-s'ho com un espectador. Hem d'incrementar les dotacions destinades a la recerca, fins a homologar-nos amb es països de l'OCDE. Hem de deixar de fer la competència al canal Segarra-Garrigues, o a l'obra de la Seu, i dotar d'una vegada una partida especial per a la construcció del sin-crotró a la Universitat Autònoma, una de les tres prioritats dels seu Govern, segons vostè, a dur a terme el 1992. I hem d'adoptar una estratègia de recuperació de cervells per a la tasca apassionant de fer un país molt millor que el que hem heretat, i no en podem perdre ni un sol de més.

La incardinació de Catalunya en el nou món informacional i en la societat del coneixement, el seu Govern l'ha plantejada sempre amb timidesa, no només per raons pressupostàries, sinó també perquè, potser, no ha tingut una consciència prou profunda de la dimensió històrica decisiva d'aquests canvis. Pensant en termes de futur, la incorporació de les noves tecnologies i la capacitat de la població per acomodar-s'hi en condicions igualitàries serà la clau de la cohesió social d'aquest país.

Portem, ara mateix, un retard manifest en l'extensió del cable arreu del territori, i la reforma del marc legal que va encetar-se amb CAC ha de continuar amb la Llei de l'Audiovisual i amb una nova definició de la Corporació. Això, a més d'endegar una dinàmica que permeti un acord entre administracions per confluïr en una única xarxa pública de mitjans de comunicació, plural i professional, amb prou recursos com per abordar els reptes del canvi tecnològic. Una veritable política nacional de noves tecnologies ha d'afectar la política industrial, l'educativa, la social, la cultural. De fet, ha de

travessar tota l'acció de govern perquè en condiciona els objectius estratègics.

La cultura catalana ha canviat i canviarà més en el futur, en un època en què tothom xerra pels descosits amb el seu telèfon mòbil, amb dos milions d'internautes navegant i un nombre elevat d'addictes a la televisió digital. Però també amb una reculada de les indústries audiovisuals concentrades a Madrid, una cultura juvenil de baixa densitat, una molt pobra implicació empresarial i una política cultural de perfils tan difosos, com, sovint, mediocre, provinciana, carca, amb escassa capacitat d'atracció per esdevenir una cultura de masses, ni amb consumidors regulars comptats per milions, tenint en compte l'abast demogràfic de la població del nostre àmbit lingüístic.

El manteniment de clientelismes intel·lectuals entre els dos blocs polítics hegemònics –convergentes i socialistes–, des de les institucions que controlen des de fa massa anys ha estat nefast. Primer, perquè ha creat dues xarxes culturals paral·leles i confrontades, en batalla per l'hegemonia ideològica; després, perquè, oposant una concepció pretesament més nacional, expressada en clau poc moderna, a una altra de pretensiosament més universalista, però amb una evident incomoditat nacional, no han fet més que retardar l'actualització dels referents identitaris del país, el pas a una nova cultura catalana, la construcció d'una cultura nacional per al segle XXI.

Ja no ens podem basar més en el voluntarisme militant, ni en un protagonisme excessiu dels poders públics –més protectors que estimulants–, sinó en una concepció de cultura capaç d'alimentar un mercat interior més dinàmic i, alhora, d'obrir-se als mercats internacionals, a través de productes atractius i de llengües diverses, amb una política intel·ligent de traducció, sense la qual mai no hi haurà un Nobel català.

Els resultats més aviat magres de la política lingüística en massa àmbits, malgrat el triomfalisme oficial, haurien de fer-nos replantejar les bases en les quals aquesta s'ha recolzat fins ara. El català no pot ser percebut –i hi ha gent que ho percep així– com una llengua antiquada, antipàtica, inútil, difícil i –el que és pitjor– imposada en el seu propi territori. Ben al contrari: ha d'anar associat a la idea d'un idioma amable, simpàtic, modern, culte, útil, prestigiós i necessari. Si n'hem de deixar la normalització a mans de certs sectors empresarials –generalment propers a la coalició que vostè presideix, senyor president–, ja ens hi podem posar fulles.

Tenim perills i amenaces. A banda del perill de pèrdua de competitivitat o d'esdevenir simple perifèria amb estructures deficitàries, n'hi ha d'altres. Amb el pas dels anys, s'ha anat acumulant un seguit d'obstacles en el nostre camí que ens impedeixen d'avançar al ritme i amb la intensitat que ens convé. Per començar, el marc institucional, producte d'una determinada correlació de forces, entre demòcrates i franquistes, la rêmora constitucional concebuda més com un mur insalvable que com un primer pas inevitable i necessari, és ara un llast feixuc on s'atrinxeren els partidaris d'una concepció uniformista de l'Estat, que l'han convertida en un text sagrat, intocable, impermeable al pas del temps. Al seu

costat, un estatut que els que se'n presenten falsament com a valedors vulneren a diari, en resistir-se a desplegar-lo en la seva totalitat, oposant-se a l'aplicació plena i negant uns traspassos de competències, serveis i recursos pendents de realitzar-se, de vint anys ençà. Això, sense comptar que, des del 79, s'han produït fenòmens tan decisius, imprevistos pel marc estatutari, com l'ingrés d'Espanya a la Unió Europea, la revolució tecnològica o l'allau immigratòria.

Quan altres estatuts de comunitats autònomes aprovats uns quants anys després que el de Catalunya ja s'han reformat o bé són a punt de fer-ho, com defensa el president de la Generalitat valenciana, no té cap sentit continuar oposant-se a la modificació del nostre, perquè en un món canviant i en una era dinàmica no posar-se al dia, evitar modernitzar-se, no és ja un signe d'immobilisme, sinó de retrocés. No té sentit continuar defensant la relectura, quan, les interpretacions, s'ha vist que poden ser ben diverses, i no hi ha cap més sortida que la reescriptura, amb nous objectius. Tant llegir els ha fet perdre l'escriure. Avui, l'Estatut del 79 ja no és l'eina adequada per fer la feina que ens convé.

El sistema de finançament actual, pactat entre vostès i el Partit Popular, escanya el nostre país, condiciona el creixement dels sectors més dinàmics, impossibilita la satisfacció de les necessitats materials bàsiques de la població, amb l'accés a serveis de més qualitat, sobretot per part dels sectors populars que no poden recórrer a prestacions privades, i constitueix l'amenaça més gran per a un futur de progrés i benestar. Que l'endeutament i el dèficit fiscal pràcticament doblin el pressupost ordinari no és pas un model de bona gestió. Amb una Generalitat amb dificultats per arribar a final de mes, l'autogovern pot ser vist com un instrument prescindible per inútil. Alhora, provincianitza la política catalana, la desnacionalitza, ja que, en disposar, el Govern espanyol, d'uns recursos que aquí no tenim, tot d'alcaldes, empresaris, periodistes i gent del món de l'espectacle peregrinen a Madrid, a carrera feta, a resoldre-hi els seus problemes o a la recerca d'unes perspectives professionals impensables en el nostre país. «Aquí invierte el Estado» és ja, d'altra banda, un rètol massa generalitzat per la nostra geografia, amb el sarcasme de fer-ho amb uns recursos que nosaltres mateixos hem generat.

Portem anys i panys pagant més impostos i taxes a l'Estat espanyol i a la Unió Europea del que hem rebut com a inversions i altres prestacions i mantenint una estructura de peatges impensable en altres llocs. Sincerament, els catalans i les catalanes ja n'estem farts. Sense un pacte fiscal ambiciós de veritat, que fixi el seu caràcter bilateral en la línia del concert econòmic, l'autonomia política pot acabar convertint-se en una simple delegació provincial d'una empresa amb domicili fiscal a Madrid. Un bon pacte, que sigui bo també per ls ajuntaments, l'altra Administració catalana que fa país, però que, ben sovint, acostuma a passar desapercebuda pel seu Govern i que ara ha vist trinxades pel Govern espanyol les seves competències en matèria de sòl davant de la passivitat de la Generalitat.

El seu discurs d'ahir té, senyor president, tots els símptomes de fatiga de la gestió sense passió ni ambició. La

rutina, la manca d'alè, l'absència d'il·lusió explica la inexistència d'un projecte governamental per a la Catalunya de les properes dècades, lluny de la descoordinació entre departaments, de la simple gestió de la quotidianitat i de la incapacitat de generar propostes noves. No ens ha transmès, senyor Pujol, una idea global de país que relligui els diferents àmbits d'actuació de l'Executiu des d'una perspectiva nacional coherent i, sobretot, que s'expressi en clau de futur. La política d'aliances que vostè manté en exclusiva des del 95 s'ha demostrat perjudicial per als nostres interessos nacionals, tant econòmics com culturals i simbòlics: el decret d'horaris comercials contra el comerç petit i mitjà, els carburants, l'informe loapitzador del Consejo Económico y Social, la «E» a les matrícules, el decret d'humanitats, la riota de l'ús marginal del català al Senat i el no-retorn dels papers de Salamanca són alguns dels exemples que il·lustren el panorama actual on, segons la terminologia popular, ens les estan fotent per totes bandes.

Aquesta escalada contra el teixit socioeconòmic català i contra el patrimoni simbòlic explica el malestar creixent per la subordinació a dotze escons que els tenen lligats de mans i peus, que, ben sovint, se'ls rifen i tot. En decantar-se per mantenir contra tota explicació un pacte clar amb qui agradeix el país del dret i del revés, vostès estan abandonant la centralitat i es fan còmplices de la radicalitat anticatalana dels seus socis i van desdibuixant i aigualint, cada cop més, la identitat nacionalista d'una força amb uns orígens fundacionals catalanistes i progressistes. Vostès van de bracet amb qui proclama i practica, sempre en la mateixa i única direcció, la diversitat cultural i la pluralitat lingüística. Això, sí: només a Catalunya, però no a Espanya. A veure quan sentim parlar en català al Parlament espanyol...

Ja és ben curiós que, al final d'un cicle vital, només sigui capaç de pactar i d'entendre's amb l'únic partit que se situa als antípodes de la tradició del catalanisme. Hi pot haver un altre futur, senyor president. Tenim un potencial enorme, unes oportunitats esplèndides; només cal que les aprofitem, que ens convertim en un referent internacional de creativitat, que traguem més rendibilitat a la presència catalana a l'exterior, que potenciem els centres i parcs tecnològics, que apostem per un sector agroalimentari mediterrani, que preparem la vinguda de la immigració que puguem i decidim acollir com a persones de drets i deures perquè siguin una esperança i no una amenaça. El pes del sector turístic, la nostra condició de país receptor de forasters, la nostra diversitat interna ens podria permetre apostar per les indústries de la llengua.

Per fer tot això, ens cal un canvi d'actitud i de mentalitat. La societat catalana ha d'estar més segura d'ella mateixa, més convençuda de les seves potencialitats; ha de tenir horitzons més engrescadors que el conformisme, la resignació, l'«ara no toca» permanent, frustrant i decebedor. Ha de deixar de carregar els neulers als de fora i assumir la seva pròpia responsabilitat. Quan un govern i els seus ciutadans no fan altra cosa que plànyer-se, no desvetllen cap simpatia ni generen cap complicitat enlloc.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Carod-Rovira

Acabo. Per això hem de superar les nostres debilitats i evitar les amenaces. Tots aquests obstacles s'han anat col·locant com si fossin maons, l'un damunt de l'altre, i han fet una paret. A la política catalana, li fa falta aire fresc, gent nova, idees diferents i més audàcia personal, més ambició política, més passió pel país, més convicció, més fermesa, més valentia.

És per això que Esquerra Republicana, en un gest de responsabilitat, li fa una doble proposta. Per una banda, un ampli acord nacional per al benestar, el progrés i l'autogovern, que permeti a les forces d'aquesta cambra establir un pacte sobre aspectes essencials, sobre temes capitals d'interès nacional. Nosaltres hi estem disposats. De l'altra, un pacte programàtic i de govern, per superar conjuntament les dificultats actuals i aprofitar les oportunitats que podem fer que ens prepari el futur. Aquest gest sincer ara, quan queden tres anys per endavant i és possible d'administrar la legislatura, amb un nou rumb i un impuls renovador, capaç de dissenyar la nostra projecció col·lectiva cap al futur, té sentit; no en pot tenir, però, d'aquí a un any o més endavant i tot, quan del que es tracti sigui no pas d'administrar, sinó de salvar la legislatura. El factor temps és clau, el rebuig o l'ajornament d'aquesta proposta dona a la negativa de col·laboració privilegiada el caràcter de definitiu. Nosaltres no som ni un pretext, ni una coartada, ni un refugi.

Senyor president, s'ha acabat una etapa i allargar-ne el final només la farà acabar més malament, accentuant-ne els components de fracàs que conté en comptes de remarcar-ne els èxits, que hi són –i molts. Nosaltres estem disposats a comprometre'ns per un projecte nou, però no per esmortir l'efecte de renúncies o les conseqüències de pactes de poca volada. Ens trobem en una cruïlla decisiva, potser fins i tot històrica, i tenim l'oportunitat i la necessitat de començar un nou cicle. Si volem, podem saltar la paret. Li oferim l'oportunitat de fer-ho conjuntament, si vol. Depèn de vostè. Vostè pot passar a la història com l'home que va preparar els nous camins a les generacions que venim al darre-re, a la «joventut que puja i que va a més» –se'n recorda, de la frase–, o bé es pot quedar aturat, just davant de la paret, sense prou energia ni coratge per saltar-la, sense arribar a veure la mar que hi ha al final de tot desert, més enllà dels oasis. El país com l'hem somiat tants cops. Vostè dirà...

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats, senyor president, jo estic d'acord amb vostè, senyor Carod-Rovira, en una cosa, i és que –i ho vaig dir ahir, també– un signe molt im-

portant d'identitat a Catalunya ha de ser, precisament, que Catalunya es configuri com un país que els ciutadans, tots els seus ciutadans puguin veure com un país que, realment, els inclou, un país que respon no solament a les seves necessitats, que també, i en primer lloc, però, a més, a les seves ànsies de superació, a les seves ànsies de promoció.

Nosaltres, no solament som un país que ens hem basat sempre en el *ius soli*, en el *ius sanguinis* sinó que, a més, ens hem de basar en el futur i no en el passat, no-més, tot i que, evidentment, per nosaltres la història, i la consciència històrica, són molt importants, i són importants per a qualsevol país que tingui en compte la seva pròpia personalitat.

Però és veritat –i ahir hi vaig insistir, hi vaig insistir precisament bastant, en aquest punt–, és veritat, a més, que Catalunya ha de ser un país que sàpiga combinar aquesta idea de futur, la idea de futur pensada, sobretot, per a les generacions que vénen, és a dir que la gent pugui pensar que aquest és el seu país, perquè sobretot és un país que obrirà perspectives a la seva gent, als seus fills, als seus néts, en el terreny social, en el terreny econòmic, en el terreny de la promoció personal, en el terreny de la promoció familiar, etcètera. I això ha de ser un signe d'identitat de Catalunya, i jo crec que –ahir ho deia, precisament– algunes vegades hem estat criticats perquè hem donat a aquest aspecte de la nostra acció política una acció molt preferent en detriment, diuen alguns, del que podria ser estrictament i simplement el reforçament, subratllar aquells aspectes més estrictes de la paraula «identitari». Jo estic d'acord amb vostè, la identitat de Catalunya ha de comportar, a part de llengua i cultura, i també tota la grata convivència entre els diversos ciutadans i la gent ben diversa que hi ha a Catalunya, tot això que vostè ha dit.

Ara bé, dit això, que, per altra banda, repeteixo que ha inspirat la nostra acció de Govern durant aquests vint anys, i jo crec que si no s'hagués fet així no podríem avui –evidentment, en desacord, potser, amb vostè en algun punt, pel que estic veient, o en molts, o potser en tots–, no podríem avui presentar el balanç que presentem, que jo vaig presentar ahir i que vostè, evidentment, desautoritza, però no el desautoritza desmentint la xifra, no em desmenteix la xifra d'atur, no em desmenteix el percentatge de creixement que tenim, que és més del 4%, no em desmenteix les ràtios que tenim a les escoles de primària i de secundària, que són millors que les de molts països d'Europa, no em desmenteix que nosaltres hem escolaritzat els nois de tres a sis anys abans que ningú. No em desmenteix que nosaltres tenim més places geriàtriques, moltes més –la diferència és del 2,9 al 3,9–, per a gent de més de seixanta-cinc anys, que a la resta de l'estat. Menys que alguns països europeus? D'acord, però, de fet, amb un nivell acceptable des d'un punt de vista europeu.

Vostè no em desmenteix res d'això. Diu: «tot va molt malament.» M'ho ha dit tant, amb tanta rotunditat que jo he quedat estranyat, de dir: bé, però, i com és, doncs, que no se'n va tothom, d'aquest país? I, en canvi, resulta que el problema que tenim no és aquest, el problema que tenim és que més aviat –que no és problema, ocasiona problemes, naturalment, però no és el problema–

la gent ve, i ve contenta; els únics que no vénen tan contents, pobres, és perquè han de venir per força, i mai no es ve content quan es ve per força, però la gent que pot triar, i d'un determinat nivell, quan tria Catalunya la tria amb molta satisfacció. Naturalment, si expliqués tot el que vostè acaba de dir, segurament no vindrien, però aquest no és el cas.

Vostè ha fet un discurs en aquest sentit molt catastrofista. Li vull dir una cosa amb una gran cordialitat, i amb un gran respecte envers la seva persona i el seu partit: exagerar fa perdre credibilitat. I, bé, exagerar fa perdre credibilitat. I crec que la descripció que vostè ha fet de Catalunya exagera i li fa perdre força argumental, sincerament.

En tot cas, jo –naturalment no ho faré, oi?– ara li hauria de tornar a llegir tot el meu discurs d'ahir, perquè tot això que vostè diu (*remor de veus*), tot això que vostè diu –com he dit, però ara ho torno a repetir–, tot això que vostè diu jo ho explico i vostè no m'ho ha rebutat. Vostè no m'ha rebutat les dades, vostè no m'ha rebutat les informacions que jo donava ahir i que descriuen un país diferent. Naturalment que és un país que té problemes, però descriuen un país absolutament diferent.

Quan vostè parla, per exemple, dels habitatges diu que jo només vaig parlar de sòl i d'habitatge privat, no és veritat. Jo, concretament, vaig parlar ahir que hi ha d'haver una aportació important d'Incasol tant en el terreny de l'habitatge com en el terreny del terreny –si em permeten la repetició, no?–: 42.000 pisos protegits, 8.800 han de ser fets directament per l'Incasol. Això ho vaig dir ahir. I concretament vaig parlar de la quantitat de pisos que ha fet l'Incasol en el passat, i de la borsa jove d'habitatge, que aquest any passat, només aquest any passat, ha produït uns 600 habitatges a 600 joves, o a 600 parelles. Bé, tot això ho vaig dir ahir, li devia passar desapercebut. I com això tantíssimes altres coses.

Evidentment, no li llegiré tot això, però sí que vull dir que el país que vostè ha descrit no és el país que tenim, afortunadament. Quan vostè parla que tenim abandonat això, allò, el de més enllà... El camp, per exemple. Nosaltres tenim un camp que progressa, que és veritat que hi han menys pagesos, com hi han menys pagesos en el conjunt d'Europa, però també és cert que cada pagès té més terra, i també és cert, per exemple, que el Priorat és la comarca de Catalunya –agafo el Priorat, que és una comarca que fins quatre dies ha estat molt estancada– en la qual hi ha més incorporació de joves llicenciats universitaris al camp. Si els joves universitaris tornen a casa seva al camp vol dir que hi veuen perspectives. I li diré una cosa: la comarca de Catalunya que proporcionalment encapçala la matriculació de tractors en aquest moment és la Terra Alta, per dir-li una comarca que no és la que té fama de ser, diguem-ne, més florent de Catalunya.

I com això, podríem anar... Però això seria una discussió que no sé si ens duria enlloc, tampoc, i no hi vull entrar. Jo ahir ja vaig explicar tot que havia d'explicar i, en tot cas, li suggereixo que vostè ho rellegeixi perquè em sembla que alguna cosa o bé li ha passat per alt o bé de cara a la seva argumentació no l'interessava fer sortir.

No li donaré ara més dades sobre ensenyament, però, per exemple, ja que parla que nosaltres estem perdent el tren d'Internet i de les noves tecnologies, escolti, miri, fixi's-hi bé, pel que fa al domini d'Internet per mil habitants, resulta que nosaltres, a Catalunya, estem situats a 34 persones per mil habitants que hi tenen accés. Evidentment, la llista de l'OCDE és de 49, però això és així per a Nord-amèrica, que en té 80 ella sola. 80, Nord-amèrica en té 80. Però si deixem de banda Nord-amèrica ens trobem ja molt situats en els nivells alts. Nosaltres, 34; Holanda, evidentment, en té més, en té 42; el Regne Unit en té 29; Bèlgica en té 19; Alemanya en té 19; Irlanda en té 18; França en té 18; Espanya en té 17; Itàlia, 9, i Portugal, 7. Aquestes són les dades, que no són pas de la Generalitat i que, per tant, doncs, hem d'admetre que no s'han fet per poder ser presentades en aquest debat.

Per tant, jo, com li deia, no veig, sincerament, que la seva crítica que –repeteix– trobo massa exagerada perquè pugui ser útil, no veig que la seva crítica ens pugui ser útil de cara a la discussió. Que consti que –i torno al començament–, en canvi, estic d'acord amb vostè, i en això vull insistir, ho vull subratllar, perquè no m'agradaria que el debat entre vostè i jo només quedés en una confrontació sobre la visió molt –jo crec– molt negativa que vostè té del país i la meua.

Només li vull afegir una cosa, abans de passar a l'últim comentari que vull fer, que és el següent, en defensa no de l'Administració de la Generalitat o de les administracions governades per Convergència i Unió sinó de totes, i en aquest cas concretament de les socialistes, fonamentalment. No és veritat que hi hagi un desacord, una mena de ruptura com la que vostè ens presenta entre les administracions i els dos blocs, que diu vostè, Convergència i Unió i socialistes. Si això fos tan veritat el país no podria tenir el progrés que té. I repeteixo que en aquest cas faig la defensa de les administracions que no són de Convergència i Unió, també.

Hi ha problemes; evidentment, també n'hi ha, de vegades, entre administracions d'un sol grup polític, perquè cadascú defensa els interessos del seu poble, de la seva comarca, es defensa, a vegades, de la mateixa oposició, i això l'obliga a adoptar actituds, diguem-ne, que no són, de vegades, les més convenients. Però la veritat és –i moltes vegades, jo, fent la comparació amb altres països, on veig com funcionen les relacions entre administracions de signe polític oposat– que hi ha hagut uns esforços importants per part de les administracions de Convergència i Unió i per part de les administracions socialistes. I si això no fos així, el país aniria, realment, tan malament com vostè diu, i no hi va.

Dit això, deixi'm dir-li, passant al final... Vostè diu: «jo li proposo, doncs, que fem» –com ho ha dit exactament?, a veure si trobo el paper...; no el trobo–, «jo li proposo que fem uns pactes per parlar sobre aquells temes que són importants». Escolti, estem en aquest Parlament per parlar d'això, per parlar, si vostès volen, de..., en fi. Hem iniciat una gran reflexió col·lectiva sobre l'ensenyament, la qual evidentment no és només una reflexió a nivell polític, però que podem traslladar, si cal, al Parlament. Volem fer una reflexió i mirar de trobar algunes coses, alguns punts en comú, entre altres

coses, sobre sanitat. Doncs, bé, escolti, absolutament d'acord en aquest sentit; jo recullo la seva oferta, que serà, amb tota seguretat, positiva.

Pel que fa al que en podríem dir la proposta que vostè m'ha fet de tipus més general, vull dir-li una cosa, abans, també. Vostè ha fet moltes crítiques, però encara no ens ha dit què hem de fer. A mi ara m'agradaria demanar-li a vostè, que diu que això s'ha de fer, i això s'ha de fer: l'hem de fer, el túnel de Bracons? O bé, l'hem de fer, el túnel d'Horta? O bé, escolti'm, hem de desplaçar..., hem de posar l'accent, per exemple..., hem de fer el Segarra-Garrigues? I què s'ha de fer per fer el Segarra-Garrigues? I com ho hem de fer perquè hi hagi subministrament elèctric a tot Catalunya? Perquè, és clar, tot això és molt fàcil, diguem, d'anar dient: «això, malament; això, malament; això, malament», que, moltes vegades, a més, això no és veritat. Però em vol explicar què hem de fer amb alguna de les moltes coses –amb alguna de les moltes coses– que vostè ha dit que va tan malament? Això seria interessant.

Ho dic perquè en no donar cap mena de resposta a això, compregui que de cara a les dues propostes que ha fet, com que li deia abans que l'exageració treu credibilitat –l'exageració treu credibilitat–, un es pensa: «i què em proposa, aquest senyor?». Bé, de tota manera, li he dit: «molt bé, hem de parlar de sanitat, hem de parlar d'alguns problemes del país..., ensenyament...» Molt bé, parlem-ne. «Li proposo un gran pacte»; no sé quin pacte em proposa.

Escolti, com que vostè tornarà a pujar, jo suposo que vostè em farà alguna concreció més sobre aquest pacte, que, evidentment, el que ha d'aconseguir des de la perspectiva nostra, evidentment des de la perspectiva nostra, aquest pacte ha de servir per a una cosa, ha de servir perquè els grans objectius que tenim plantejats, que un és governar, però aquest ja el deixo de banda, ara, de moment, perquè crec que està molt ben cobert; l'altre és –ho repeteixo, no ho obli– veure com millorem el nostre finançament i el nostre autogovern. I això jo crec, sincerament, que no es pot aconseguir només amb discursos, sinó situant-nos adequadament en el conjunt de la política catalana i en el conjunt de la política espanyola.

Si el pacte de vostès ens pot servir per aconseguir, per avançar en aquesta línia –que són els nostres objectius fonamentals d'aquesta legislatura–, doncs, molt benvingut. Però, si no, evidentment haurem de dir que ni a vostès ni a nosaltres aquest pacte no ens resultaria útil.

Per tant –ho repeteixo–, no he entès gaire bé en què consistia aquest pacte que vostè ens planteja, potser ara vostè m'ho aclarirà més i li agrairé moltíssim que ho faci.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, si m'ho permet de dir, amb barbarisme inclòs, això ja no

«cola», senyor president. Ja s'ha acabat això, ja s'ha acabat aquest discurs de sempre dient: «Vostè ens diu una Catalunya plena de problemes, on és aquesta Catalunya?»

Miri: primer, el president de la Generalitat és vostè. És vostè qui ha de passar comptes davant d'aquest Parlament. És vostè qui ens ha de dir quins són els projectes per a Catalunya en els propers anys. Quins són els nostres? Ja els sap, o és vostè qui no m'ha escoltat quan parlava? Hem dit que amb aquest Estatut ja no anem enlloc, que tothom està reformant el seu Estatut d'autonomia. Nosaltres el reformarem? Vol, vostè, reformar l'Estatut d'autonomia? Ho vol el president Zaplana? No deu ser cap illegalitat, suposo jo. Reforma de l'Estatut, que vol dir posar-lo al dia.

Sistema de finançament. Un sistema de finançament just, no la presa de pèl d'ara. I la presa de pèl d'ara, que a qui més perjudica és als sectors populars d'aquest país, és la presa de pèl que han fet «vostès», senyor Pujol. Tenim el mal i injust sistema de finançament que vostès, no només el PP, perquè quan es va fer aquest sistema de finançament el PP no en tenia prou amb els seus vots per pactar un sistema de finançament, els van anar a ajudar «vostès». Vostès són coresponsables d'aquest mal sistema de finançament. Això és una proposta, senyor president.

Vostè està per liquidar els peatges de les autopistes? Sí o no. Vostè està per millorar les pensions no contributives, no un cop setmanes abans d'unes eleccions al Parlament de Catalunya? Això és una presa de pèl, pot ser fins i tot insultant per a aquells sectors socials que s'han beneficiat de la misèria. Vostè està per això, senyor president? Sí o no.

En els vuit anys que Convergència i Unió, amb vostè al capdavant, aquí i allà, ha estat clau per a la política no ha tingut mai prioritats ni valentia política. Se'ls ha arrosat el melic de manera permanent. El seu «ara no toca» ha causat una profunda frustració a la societat catalana. Vostès estan paralitzant el país, sense iniciativa, sense ambició política. Quan podien ser determinants a Madrid, a què dedicaven les seves energies? Ara que no en són, se'n planyen.

Miri, senyor president, potser qui no sap què passa al carrer és vostè. Pregunti a l'alcalde d'El Morell, del seu poble, estomacat per la policia. Què passa amb els pagesos? I què passa amb els pescadors? I què passa amb els taxistes? I què passa amb els transportistes que avui envoltaven, amb unes quantes desenes de vehicles, aquest Parc de la Ciutadella on hi ha la seu del Parlament? Pregunti-ho a la gent que ha tingut dificultats per posar benzina. I la resposta de la gent és: «Tenim problemes, i què hi diu el nostre Govern?»

Què hi discutim en aquest Parlament de Catalunya? Quin marge de maniobra tenim, senyor president de la Generalitat, des de fa vint anys, no des d'ara que acaba d'arribar, des de fa vint anys? Què podem decidir en aquest Parlament? Ni la misèria insultant de la E a les matrícules, que ho posen a la dreta vostès? Que, a més a més, els seus amics del PP se'n foten en els mitjans de comunicació que controlen i diuen: «Es un adorno simbólico del tipo “me gusta Teruel” o “soy vege-

tariano"». (*Rialles en un sector de la cambra.*) Això és el projecte nacional? Això és el futur que volem per a aquest país?

Senyor president, un estadista, un governant com és vostè, ha de ser capaç de més humilitat. Ha de ser capaç de detectar, de reconèixer, d'assenyalar les debilitats, perquè si no ho fa no les podrà superar mai.

Tot va molt bé –tot va molt bé–, senyora baronessa. I si no va bé segur que no és culpa de vostès, si no va bé ràpidament carreguen les culpes als socialistes –que ho van fer molt malament abans que vostès, quan manaven ells– i, si no, al PP que manen ara. Vostè s'espolsa les puces de sobre. Vostè desplaça la responsabilitat cap als altres, però vostè, senyor president, és coresponsable. Perquè quan fa aquest inventari de coses fetes..., i li vull recordar que jo aquí, referint-me a la seva acció de Govern, he fet servir expressions com «èxits», o no ho ha sentit quan he dit «èxits»? He parlat de «triomfs». He parlat de «canvis històrics». He parlat de «transformacions decisives» en aquest país, també ho he dit això. Quan vostè fa aquest inventari d'èxits vostè, aleshores, no es recorda que totes les mesures que s'han pres del tipus pressupostari són mesures que vostès han votat a Madrid quan eren decisius, o aleshores no ho tenien present això? O potser tenien el cap en un altre tipus d'interessos que no són els interessos exactament públics?

Ja no cola, senyor president, el discurs de sempre cada vegada que surto a parlar jo en aquest hemicicle. Vostè em parla d'una Catalunya que va malament, jo li dic que la societat catalana va molt bé. Qui no van bé són vostès –qui no van bé són vostès–, que tenen una mala gestió. Preguntin als funcionaris la desmoralització enorme que hi ha avui entre els funcionaris de la Generalitat –enorme– en molts càrrecs, no tots evidentment, en molts càrrecs que hi ha al capdavant, sense passió, amb una rutina absoluta per la feina que fan. La societat catalana va molt bé.

Miri vostè els distints estudis que estan sortint, que diuen i que recorden que Catalunya és un dels territoris europeus amb més creixement econòmic, de les deu primeres «regions», diuen; molt bé. Però miri, també, al mateix temps quin és el pes dels serveis públics, i aquí sí que no anem pas entre els deu primers, sinó més aviat entre els últims.

Senyor president, abans han sortit representants del Grup Socialista, del Grup Popular, i ens han explicat que Catalunya perdia pes, i què us diré, que deia el cronista Ramon Muntaner –que té gràcia que ho diguin aquests, precisament–, però és que quan manaven uns i altres aquests pressupostos, que fan possible que Catalunya no tingui pes, aquests pressupostos vostès els han votat; aquests són, també, els seus pressupostos; aquesta és, també, la política de Convergència i Unió si l'endemà de l'estomacada als pagesos a Tarragona ja estaven dient, sense saber ni què diran, la seva predisposició a pactar els pressupostos amb el PP a Madrid. Però on hi ha, aquí, senyor president, un bri, un sol bri, de passió per al futur? On hi és, això? No hi és, no hi és de cap de les maneres.

Senyor president, Esquerra Republicana li ha fet una proposta seriosa, vostè no se l'ha presa així. L'hi torno a repetir: nosaltres –i li hem dit ben clar– entenem que aquest Parlament podia prendre un gran acord, la majoria de les forces parlamentàries –tant de bo que fossin totes per als temes d'interès nacional–, o és que a Espanya, o fins i tot el País Basc, no es posen d'acord en temes claus, el Partit Popular i el Partit Socialista? Si ells ho fan, per què no ho podem fer nosaltres aquí? Quins temes claus? Els que decidim conjuntament, per això parlant la gent s'entén.

Li hem fet aquest acord, aquesta proposta d'acord, i n'hi hem fet una altra, que vostè ha volgut minimitzar: li hem fet la proposta d'un pacte programàtic i de Govern. I «programàtic» vol dir programàtic i «de Govern» vol dir de Govern, vol dir per governar conjuntament, ara. Perquè d'aquí a un any, senyor president –d'aquí a un any–, quan no hagi sortit bé la negociació del sistema de finançament, quan s'hagi aprovat el Decret d'humanitats, quan el català s'hagi passat a parlar d'un dia a un dia i a una hora al Senat espanyol, quan l'ofensiva anticatalana i antiinteressos econòmics de Catalunya es reprengui amb força, aleshores no ens vinguin a trucar la porta, aleshores no ens diguin: «Ei, que hi ha algú?» Perquè no hi serem, nosaltres ja estarem pensant a treballar per saltar la paret. Crec, senyor president, que s'ha equivocat.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Si no ho he entès malament, vostè diu: «En aquest Parlament hauríem de discutir i veure si podem arribar a acords sobre temes molt bàsics i molts fonamentals de Catalunya.» D'acord, proposin els que vulguin.

Segon: «Li fem una proposta programàtica de Govern.» Home, fer una proposta de Govern abans hem de saber sobre la base de quin programa. I no he vist que vostè fes ni una..., no inclogués, ni una engruna de contingut programàtic en el seu discurs. O sigui que vostè, si vol que parlem d'això en parlem, però ens explica una mica –ens expliquen vostès, quan sigui, quan ho creguin convenient –, doncs, en què consisteix el seu programa. Perquè, naturalment, he de sortir de la base que si les coses van tan remalament vol dir que el nostre Govern ho deu fer molt malament, i quant al nostre programa a vostès no els interessa gens o no el valoren gens –no el valoren gens–, aquesta és la paraula, i, és clar, potser sí que ens costaria una mica, doncs, arribar a un acord amb vostès si, pel que es podria intuir ara, doncs, ja hi ha tanta distància entre el que vostès pensen i el que nosaltres fem.

Dir: «Proposo..., faig una proposta d'acord programàtic», és no dir re. Què és un programa? En què consisteix aquest programa? Des d'un punt de vista fins i tot del finançament, en què consisteix?

Per tant, nosaltres, en tot cas, acollim amb interès el fet que vostè digui que vol fer un acord programàtic i fins i tot de Govern; és una afirmació que valoro perquè és important, però que és tant i tant genèrica que no em permet entrar-hi. No sé què volen. (*Remor de veus.*)

Bé, de tota manera, ja que vostè planteja aquest tema, i potser sense contestar directament en el discurs que vostè i a l'oferta –ho repeteixo–, al meu entendre tremendament vague, sí que voldria dir-li un parell de coses a vostè i una mica a tota la cambra, no?, ja que vostè fa tots aquests plantejaments. Nosaltres tenim el deure –el Govern té el deure– de fer el màxim per tal d'aconseguir aquests dos objectius que són el finançament amb una solució consistent que no ens obligui cada dos per tres a haver de tornar a reivindicar, amb un finançament sòlid, consistent, i més autogovern. I no és cert que nosaltres no ho haguem explicat. Ho hem explicat amb un detall quasi, quasi..., no diré excessiu, evidentment, però molt acusat, no? Hem arribat a explicar que volíem canviar –no recordo quantes– seixanta lleis, que ja sé que això seria molt difícil, o decrets; hem explicat el mecanisme; ho hem presentat, també a vostès, a Esquerra Republicana, i a tots els grups d'aquesta cambra, i també ho hem presentat al Govern, amb detall, amb un text, doncs, que és d'alguns centenars de pàgines, que si algun defecte té és que potser és massa prolix, potser demana massa coses, potser entra en massa detalls, no? Però ningú podrà dir: «Home, és que vostès no ens diuen com ho plantegen, això.»

Sí que ho diem, ho diem amb molta claredat, precisament. I el que demanem és que el Govern, el Govern del Partit Popular, en comptes de –de moment– donar-nos com a resposta el silenci, doncs –jo ja ho comprenc, aquest estiu ha estat molt agitat, però de tota manera la situació és que no en tenim resposta–, ens digui: «D'això, re de res», o bé ens digui: «Escolteu, ho anem a estudiar», o ens digui: «D'aquestes cinquanta o seixanta coses que demaneu, en podem fer vint», a veure quines són, val la pena o no val la pena d'entrar en una línia de compromís... Bé, això, aquestes dues coses: autogovern i, evidentment, el finançament, que també –encara que, de fet, en teoria, doncs, fins al mes de juliol hi pot haver temps per discutir això– el Govern del PP ha d'entendre que no pot portar fins a l'últim extrem el que en podríem dir «els terminis».

Això és el que nosaltres volem. Dirà: «Això no és el problema que jo plantejo.» Com que jo no sé ben bé el que vostè em planteja, jo, per tant, em sento... (*veus de fons*) –no ho sé. Em diu que em planteja un programa, un programa que no ha plantejat i que potser ara em plantejarà, la vegada que ve, però vostè ja sap que jo tinc per norma no sortir per tercera vegada. Per tant, ja m'ho plantejarà, si cal.

Però jo sí que li vull dir a vostè i, tant com a vostè, a tota la cambra –i aprofito la seva intervenció per dir-ho– que tot això que nosaltres demanem requereix –i ara jo, ja dic, contesto una mica al marge de la seva intervenció, i perdoni– un joc a més d'una banda. Perquè, és clar, tot això que vostè diu que hem d'aconseguir i que nosaltres també diem que hem d'aconseguir, evidentment, requereix un acord amb el Partit Popular i amb el Govern. Suposo que això no ho negarà ningú.

Requereix un acord. I, naturalment, quina mena d'acord?, perquè, segons quin acord ens plantegés el Partit Popular, nosaltres, bé, hauríem, diguem-ne, de rebutjar-lo, no cal dir-ho, no? Però, en fi, no hem de rebutjar res que no ens hagin proposat encara. Queixar-nos, això sí, d'un silenci massa perllongat.

Però, en tot cas, això és una cosa que hem d'explorar, i que hem d'explorar amb serenitat i sense perdre la calma. I podem fer-ho sense perdre la calma. Saben per què? Perquè nosaltres, mentrestant, fem el que hem de fer; nosaltres, mentrestant, fem aquests pisos de l'Incasol, que a vostè ahir li devia passar per alt que fem... (*veus de «No...»*), o bé, doncs, estem fent la concentració parcel·laria del Segarra-Garrigues, 25.000 hectàrees –l'anem a iniciar ara–, o..., és igual, fem el regadiu de Torres de Segre, o el regadiu d'Albesa, és igual... I això ho podem fer, i podem aplicar la Llei de política lingüística, que vostès, per cert, no van votar, però que va ser una sort –i ho agraeixo a totes les forces que la van votar– que la votessin, perquè, de fet, ens ha permès un progrés important des d'un punt de vista lingüístic... Nosaltres això ho podem fer mentrestant, entenen? I tot això és consolidació de país. I, per tant, des de la perspectiva de Convergència i Unió i des de la perspectiva del Govern, tenim, per dir-ho així, elements per moure'ns amb una certa tranquil·litat i donant temps al temps, al PP.

Ara, nosaltres també hem de fer un esforç per mirar d'entendre'ns amb el PSOE, amb el PSC i amb el PSOE. De vegades se'ns ha criticat, perquè han dit... –i no hi havia una altra manera de fer-ho; ja ho he explicat aquest dematí; si volen, ara ho repetiré–, però se'ns ha criticat, diu: «Oh!, és que només us heu entès amb el Govern.» I és que el que passa és que el PP i el PSOE, en la política espanyola i en la política catalana, habitualment, diguem-ne, s'han repellit, s'han auto..., s'han exclòs l'un de l'altre, no? Però sí que és veritat que aniria molt bé que l'acord que es pugui fer fos un acord que pogués ser assumit pel Partit Popular i pel PSOE –i pel PSC, òbviament. Això li donaria una estabilitat, li donaria una solidesa que nosaltres necessitem, som els primers que ho necessitem.

Què més? He dit que tot això que volem fer i en el qual situo la seva proposta, la proposta d'acord sobre els grans temes..., i cap gran tema hi ha més que el del finançament, perquè tota la resta –la sanitat, l'ensenyament, la gent gran, etcètera– sense un bon finançament no ho podem fer. Doncs, bé, aquest n'és un. I, per tant, jo sí que els convido a vostès, a Esquerra Republicana, els convido que participin d'aquest debat, per veure si podem fer una mena de proposta conjunta, que no és gens fàcil que es pugui fer, però ho hem d'intentar i hi hem de posar tota la bona voluntat que puguem.

Per tant, PP, PSOE i un acord dintre de Catalunya que hem de mirar de buscar. Ja ho dic: difícil..., aquest dematí jo ja he explicat tots els antecedents que fan que pogués estar justificat el més gran escepticisme sobre això, però nosaltres tenim l'obligació de desmar l'escepticisme, de desmar la manca de confiança i pensar que potser sí que ara això és possible, i, per tant, ho hem d'intentar. Òbviament, en aquest acord dintre de Catalunya, Esquerra Republicana, lògicament, hi ha de ju-

gar un paper important. I des de la perspectiva de Convergència i Unió això és especialment important, per una cosa: perquè –li torno a recordar el que he dit aquest dematí– a Sau, per exemple, els únics que vàrem estar d'acord..., i en minoria, perquè el que es va imposar va ser el que varen imposar el PSC i UCD, la Unió del Centre Democràtic, però els únics que havíem coincidit a fer un plantejament sobre el finançament de Catalunya érem vostès i nosaltres.

Per tant, tot el que vostè faci, diguem-ne, d'oferta programàtica, entenent jo que dintre d'aquesta oferta hi deu haver una atenció molt particular al tema del finançament, és per part nostra ben rebut. Jo em permetré fer un esforç, diguem-ne, d'oblir de..., i vostè dirà: «Home, no ho ha d'oblidar». Sí, perquè la veritat és que –i no es molesti– m'ha resultat tan exagerada la seva crítica sobre la situació que no pot entrar dintre dels meus paràmetres. Normalment, jo sé que hi han moltes crítiques que tenen raó; jo mateix dic: «Escolteu, de salut mental no anem bé», per exemple, no? Ho he dit... (*rialles*) –perdoni, és molt seriós, això; ja saben què vull dir. O, per exemple, dir que «Home, doncs, realment ens hem endarrerit amb això o amb allò»; també, tot això... Ara, quan em diuen que tot, tot, tot és tan dolent, quan salta a la vista que no és veritat, jo, naturalment, he d'adoptar una certa distància.

De tota manera, parlem-ne tant com vulgui, senyor Carod i senyors d'Esquerra Republicana, però sobretot del que m'agradarà que puguem parlar, també, és d'aquest altre aspecte, en el qual, ho repeteixo, per tradició històrica i per coincidència en molts punts de vista, en el passat, i jo crec que ara segurament també en el present, doncs, per a nosaltres pot ser especialment interessant poder comptar amb la seva col·laboració. Per tant, jo, la meua intervenció que faig ara és per deixar oberta la porta de futur, de parlar... Bé, entengui'm, vull dir, si no li fa res, el dia que n'hàgim de tornar a parlar m'agradarà, doncs, no ho sé..., acomboiar-lo una mica pel país per veure algunes d'aquestes coses que vostè diu que no hem fet. Però, de tota manera –és secundari, això–, jo, tot el que sigui parlar d'això amb Esquerra Republicana a nosaltres, evidentment, ens interessa.

Nosaltres, ara, amb tots aquests temes sols, fonamentals, fonamentals per nosaltres, que són el finançament i l'autogovern, crec que tots estem –ens agradi o no– en una fase que és una mica exploratòria, perquè en realitat no n'hem parlat prou a fons encara entre nosaltres; no sabem per on s'orienta el Partit Popular –i no vull creure que algunes orientacions que a vegades semblen desprendre's del Partit Popular hagin de ser les definitives, perquè, en aquest cas, serien realment negatives–; no tenim una idea clara sobre quina serà l'actitud del PSOE..., totes aquestes coses estan, des de la perspectiva almenys del Govern de Catalunya i de Convergència i Unió, en una situació exploratòria, i també ho estan respecte a vostès, perquè vostè –ho repeteixo– allò que se'n diu fer una oferta concreta, fer una..., esbossar un programa, no?, assenyalar unes línies d'acció de Govern –ja que parla de pacte de Govern–, no ho ha fet. Potser un altre dia ho podrem fer, i, naturalment, ja sap on sóc, i ho farem, en parlarem, amb molt de gust.

En tot cas, com ja vaig deixar clar al començament del meu discurs d'ahir, nosaltres no venim a aquest Parlament, a aquest debat, amb el que en podríem dir «una voluntat de posicionament polític». És possible que els altres grups hi vinguin; nosaltres, no. Però estem oberts a totes les ofertes, a totes les insinuacions, a totes les perspectives que se'ns obrin, encara que siguin a través de plantejaments tan crítics com el que ha fet vostè. Perquè, per altra banda, vostè sap el respecte que tenim per vostè i pel seu Partit. Però avui nosaltres hem vingut aquí, ahir i avui i demà, hem vingut aquí per fer un debat sobre acció de Govern –en el qual sí que no estic gens d'acord amb tot el que vostè ha afirmat–, per fer una afirmació sobre quins són els nostres objectius i, òbviament, per explorar quins camins hi pot haver aquí, de moment –perquè també s'hauran d'explorar fora d'aquí–, de cara a aconseguir-ho.

En realitat, no podem negar que la situació, jo diria que per a tots els grups d'aquesta cambra, no és còmoda; diria que còmoda, còmoda, no ho és per a cap dels grups d'aquesta cambra, i, evidentment, per a nosaltres tampoc. Nosaltres, evidentment, som, en un cert sentit, els que tenim una situació més incòmoda, perquè depenem d'una majoria que no tenim i que hem d'anar buscant, i, per altra banda, som els que la tenim més còmoda, perquè, en canvi –això sí–, podem dur a terme –i l'estem duent amb eficàcia i estabilitat, ho repeteixo, fins avui, amb eficàcia i estabilitat– una acció de Govern. Però, òbviament, a partir d'aquí, hem vingut a això, a aquesta mena... –i seguirà així durant els propers dies, setmanes o mesos; ja es veurà–, a aquesta exploració que ens permeti veure quin és, finalment, el camí que ens pot dur a aconseguir aquests objectius i amb qui ho podem aconseguir. I torno a dir que, per anar bé, hauríem d'aconseguir-ho amb el màxim possible de gent; d'aquí, i també del conjunt de l'Estat.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Sort en tenim, que la meua intervenció no l'ha sentida vostè sol; sort en tenim, que la meua intervenció l'ha sentit l'hemicicle, la gent que ens acompanya, la gent que ho segueix per Internet, per televisió i per ràdio, perquè vostè està fent i està donant una imatge del que ha estat la meua intervenció, senyor president, que no té res a veure amb el que jo he dit. I ho he tornat a repetir una altra vegada i una altra. Vostè sap qui era, senyor president, el sord de Benissanó? (*Rialles.*) Doncs, el sord de Benissanó sentia els quarts; les hores, no. (*Rialles.*)

El problema és que quan vostè no ho sent és el Govern de Catalunya qui no ho sent i qui no ho vol sentir. Perquè vostè no és un ciutadà qualsevol: vostè és el president de la Generalitat. I cada gest que vostè faci, cada actitud que vostè prengui, cada declaració, cada tipus de relació institucional que vostè mantingui amb qualsevol força política, li donen una dimensió diferent. I aquí, senyor president, no hi valen les frivolitats.

El problema del finançament, al qual ens hem referit, és avui el problema més important que té aquest país. Evidentment que amb els recursos que tenim podríem fer moltes més coses, evidentment que la gestió podria ser millor –l'ha criticada abans–, però si no hi ha un canvi en profunditat en el sistema de finançament això afecta el benestar material de la gent. I aquí vostès tenen, senyor Pujol, una enorme responsabilitat. Primer, per no haver explicat a la gent la gravetat del tema.

Vostès, fins fa, pràcticament, dos anys, han jugat a encobrir la situació del mal finançament de Catalunya, han fet veure que no existia, han optat per la via de l'endeutament, han amagat la realitat d'un mal finançament a la gent, un mal finançament, que és el que vostès han fet que tinguéssim. I, a la gent, se li ha d'explicar la veritat, perquè la gent és la perjudicada pel nyap i la injustícia del finançament. I «la gent» vol dir els sectors populars, la gent que té dificultats per arribar a final de mes i els que no en tenen tanta. A les famílies, als treballadors, als joves, a la gent gran, als petits empresaris, a tothom, se li ha de dir que, cada any, Madrid es queda del nostre esforç, el Govern de l'Estat es queda del nostre esforç –i ja no torna– un bilió –no amb be de Barcelona sinó amb be de burro–, un bilió 300 mil milions de pessetes cada any, i que la broma fa massa temps que dura, senyor president. I vostès, en això, hi tenen una part molt i molt i molt important de responsabilitat.

Em diu que, quan parlem, no ens entén; doncs, miri: jo, sí que l'entenc, i em fa l'efecte que l'entenen tots, l'hem entès més que mai, avui. Tenim un Govern l'únic problema del qual és saber com arriba a final de mes –saber com arriba a final de mes–, que negocia si arrabassa 5.000 milions de pessetes per aquí o si en treu, amb el cistell a sota el braç, 1.745. Això no és un Govern, senyor president; això no és un sistema de negociació propi d'un país seriós, això no és el Govern que nosaltres volem per a Catalunya. Ho entenem perfectament, vostè ho ha dit ben clarament: vostè no vol canviar, vostè ja està bé com està, al costat del Partit Popular. No es queixi en el futur, senyor president, perquè les seves queixes no tindran credibilitat. Aquest és un pacte que els surt molt barat, al seu partit. Per desgràcia, a Catalunya, fa massa temps que li està sortint massa car.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Remor de veus.*) Prego als senyors diputats que prestin silenci o que prestin atenció –perdó. Facin silenci! Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres també voldríem començar subratllant un fet que comentàvem amb el mateix president de la Generalitat el dia de Sant Adrià: l'enorme importància de mantenir la convivència a

Catalunya, de rebutjar el terrorisme, d'expressar la solidaritat amb les seves víctimes pels fets de Sant Adrià i, sortosament, sense víctimes pels fets d'*El Mundo*, però d'anar més enllà, amb un diàleg polític que no tingui cap limitació o, millor dit, que l'única limitació, a banda del rebuig de la violència, sigui el sedàs de les urnes.

Jo, senyor president, en aquest torn d'intervenció li faré unes consideracions globals, que tindran a veure amb coses que ja s'han discutit sobre el Govern, per entrar directament en propostes que nosaltres considerem que són necessàries per a Catalunya i per entrar en la seva formulació sobre el finançament.

Vostè, senyor president, deixant de banda el to més o menys radical dels discursos que hem sentit, governa des del novembre amb els vots del PP, a la investidura, i amb l'abstenció d'Esquerra Republicana. Això són fets contrastables, com diu vostè. I, en aquest sentit, governa jugant al que es podria dir, vulgarment, dotze per la dreta i, si cal, dotze per l'esquerra, quant a ubicació parlamentària, encara sense programa... Vostè li demanava, al senyor Carod, un programa arran de la investidura aquí; no va portar cap programa i, arran de la investidura va signar dos documents de compromisos –un amb el PP i un amb Esquerra Republicana–; ens els hem repassat i la majoria d'aquests documents, per no dir pràcticament la seva totalitat, estan per complir. Però, després de la investidura, va passar quelcom que vostè no preveia, i és que ja no depenen a Madrid dels seus vots, hi ha una majoria absoluta. Es va quedar sense marge de maniobra, malgrat que va continuar amb la coincidència social amb les polítiques del Govern de Madrid.

Tampoc podia preveure, segurament, que, dins de casa seva, es desfermessin tan ràpidament les expectatives successòries. Sí que preveia, malgrat que ho ha intentat dissimular fa uns moments, que li farien oferiments múltiples: Esquerra Republicana ha carregat bateries a balquena, fins fa uns instants, per oferir-li un pacte; és cert que també, de vegades, hem sentit cantarelles de mocions de censura o d'eleccions anticipades i només portem deu mesos de Govern.

Però ahir vostè va introduir una altra novetat en el panorama: ens va parlar d'un possible acord global sobre finançament, cosa bastant estranya en la seva tradició –ja en parlarem–, però, segurament, també perquè hi ha quelcom que li «apreta» la sabata, independent de la liquidesa: el 31 de desembre del 2001, això ha d'estar tancat, ha d'estar en els pressupostos del 2002. I encara hi ha una altra data que l'«apreta» més, de la qual ningú ha parlat avui: el 29 i 30 de novembre del 2000, d'aquí a un mes i escaig, s'han d'aprovar els pressupostos de la Generalitat en aquest hemicicle o, millor dit, s'han de rebutjar les possibles esmenes a la totalitat i, de nou, veurem si són importants, o no, els suports i les aliances de Govern.

Però, més enllà d'aquesta novetat, ahir i avui –i ho torno a dir–, en continuïtat respecte a la investidura, no hi ha programa damunt de la taula. Ahir –l'hi dic «carinyosament» perquè a vostè li agrada molt l'expressió– ens va portar una perdigonada, va disparar

sobre desenes i desenes de temes, aparentant allò que qui dia passa any empeny i fa bé, fa bé, senyor Pujol –fa bé aquesta aparença. Llàstima que hi havia uns forats enormes en l'aparença –si més no dos–; un de clamorós: tota la temàtica del territori, del medi ambient, no hi és en absolut en el seu discurs d'ahir, i un altre encara més important, que és que, al mateix temps que vostè parlava, Catalunya vivia amb preocupació unes mobilitzacions socials, unes problemàtiques complexes que, en certa forma, anuncien canvis en la política a la societat; que, en certa forma, connecten amb Seattle i amb Praga –on, per cert, hi han anat centenars de joves, nois i noies, catalans, a expressar un desig d'un altre tipus de Govern mundial–, connecten amb problemàtiques que hi ha a la Unió Europea, però que a casa nostra, pel que vam escoltar de vostè, no és important en l'escenari polític. L'important són, possiblement, els pactes i, possiblement, les successions, quan al carrer hi havia el que hi havia. Vostè l'únic esment que en va fer és que, sobre el petroli, era molt difícil de preveure els preus.

Aquí hi ha una reflexió molt de fons que molts varen encetar l'any 73, quan hi tornava a haver una problemàtica sobre el tema, que després vam abandonar quan el petroli tornava a semblar que sobrava; una problemàtica sobre aquesta mena de *deus ex machina*, que és el transport privat, sense apostar per la sostenibilitat i la mobilitat, a banda d'una problemàtica molt més precisa, que era la negociació fiscal o la negociació sobre els carburants.

A mi em va sorprendre que el seu Govern fes costat al tancament de Madrid, perquè no hi ha altra forma d'explicar que, quan el Govern del PP fa reunions amb els representants dels pagesos, on els dona un full per escrit i els diu: «El que no hi estigui d'acord, que marxi», la nota oficial del seu Govern diu que ja hi ha uns acords amb Madrid, que, per cert, no solament no va signar la Unió de Pagesos, cosa que ignora el senyor Mas, sinó la COAG i quantitat d'organitzacions importants, avui, arreu de l'Estat espanyol. D'uns sectors, senyor Pujol –xifres incontrovertibles–, que han tingut un descens del 12% en els seus actius, els dos darrers anys, i que la seva renda ha baixat un 25% en aquests dos darrers anys. I, en aquest sentit, vostè sembla ser –i ho subratllo– un tap per a tota aquesta situació.

Jo el vaig felicitar per la seva reelecció arran del debat d'investidura, però avui sóc l'últim que li he de dir –ja l'hi han dit tots– que el problema és vostè. Sembla que ho és dins de la seva coalició; jo no parlaré d'hereus, eh?. Estic prou amoïnat a desxifrar la quarta trebelliania en un dels projectes de llei, que a la ponència de Justícia tots estem informant i estudiant respecte a les herències, eh? També sembla ser que és un problema per avenç de qüestions de país. No li sembla, a vostè, que fa una mica la cançó de l'enfadós –i després en parlarem, de finançament–?; no els sembla a totes i a tots els diputats d'aquest hemicicle una mica indigne i, segurament, un gest artificial que avui posem el llistó de com quants som catalans o nacionalistes, si duem l'enganxina CAT, o no, a les matrícules? No els sembla que, després de vint anys de Govern dit nacionalista, l'espectacle –i dic l'«espectacle» i ho subratllo– del

president de la Generalitat lluint al seu cotxe l'enganxina CAT no és quelcom que no s'adiu amb el merescut prestigi que té vostè com a governant? I, a més, segons sembla, per ignorància dels seus socis.

Nosaltres creiem que té un Govern amb escasses propostes. Justament, s'oblida de citar, per exemple, la de la conselleria que més projectes de llei ens ha enviat al Parlament, la de Justícia. Si vostè treu pressupostos i Llei d'acompanyament i els projectes de Llei de Justícia, aquell reguitzell de projectes es redueix a la meitat. Una conselleria que ha estat dialogant amb la resta de Grups parlamentaris, però que, si més no, també té qüestions a discutir, com la manca, avui, de recursos per a la justícia gratuïta.

No creu vostè que, també de retruc, tenim un Parlament al ralenti? Saben quantes sessions hem fet en aquesta casa, des del 17 d'octubre, que vam ser elegits? Saben que, a principis de setembre, com és normal, tots els parlaments d'arreu de l'Estat espanyol ja estaven treballant i que som, pràcticament, a principis d'octubre, quan aquí es comença de debò l'enfocament sobre la feina política, i això és l'altra cara de la moneda d'aquest Govern al ralenti?

Sap, senyor Pujol, que la liquidesa de les seves arques, que són de tots, estan al ralenti? Sap que han inaugurat carreteres sense pagar una sola pesseta d'expropiació, perquè no hi ha diners a la caixa? I em podria estendre sobre aquest ralenti de la liquidesa. Sap que el debat sobre aquest país està al ralenti? I ens hauríem de preguntar qui és el tap d'aquest debat sobre el futur d'aquest país, que estigui frenat. Potser és un problema de *glamour* en els diputats, diputades i consellers, com, dissortadament, va dir un conseller del seu Govern respecte a un problema tan important com és el cinema, quan resulta que és el conseller d'una conselleria –tan nacionalistes com són!!!– que té un pressupost per sota de la meitat de la majoria de conselleries homologables, amb governs homologables al nostre.

Però, senyores i senyors diputats –i, especialment, senyores i senyors diputats dels que ho poden fer–, recordin que això és una responsabilitat de tots. I ho torno a dir: el president Pujol fa bé –qui dia passa any empeny. I el president Pujol, de vegades, ha tingut o té una oposició que no se la mereix; li donem certs avantatges quan ho posem tot en condicional: si Pujol fa o si Pujol deixa de fer, si fa aquestes polítiques o les altres. O és que li anirem regalant constantment l'àlibi que és presoner del Partit Popular? El farem en clau espanyola o en clau catalana, aquest àlibi? És que les polítiques d'aquest Govern davant de la Unió de Pagesos són pel Partit Popular? O és que la inexistència de política d'escoles bressol, de zero a tres anys, d'aquest Govern és per culpa del Partit Popular? O és que la seva posició sobre l'aigua és culpa del Partit Popular? O és que la contaminació de purins a Catalunya és culpa del Partit Popular? O és que els incompliments sobre ocupació, etcètera, etcètera..., o és que la corrupció –on n'hi ha, a la Generalitat– és culpa del Partit Popular? Ja n'hi ha prou d'aquest àlibi.

Cal contrastació de polítiques i cal construcció d'alternatives i tenim tres anys per endavant. En aquesta cam-

bra es va arribar al 67, 68, i, senyor Pujol, vostè no presideix la formació política més votada a Catalunya. La formació política més votada a Catalunya va ser la del PSC - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, amb un experiment segurament precipitat, però «novedós» i d'enormes potencials, si a Catalunya entenguéssim com es poden articular i desvetllar milers d'anhels unitaris per dir «prou, ja!» a aquest tap cap a una Catalunya diferent. Nosaltres volem una tasca seriosa d'oposició. William Blake diu: «Oposition is true friendship», i crec que té molta raó. No vegin amb animadversió l'oposició.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya dignifica molt la tasca d'aquesta casa i de l'oposició, quan diu «tasca de control» però també d'impuls, d'*indirizzo*; podem governar des dels rengles de l'oposició. I això és el que hauríem de començar a fer l'endemà d'aquest debat, si tots estem d'acord en aquest conjunt de mancances que jo he sentit per part de tots els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula.

No ens escudem amb el tap o amb l'àlibi que és presoner del Partit Popular. I és en aquest sentit que jo voldria presentar-li –i segurament ho hauré de fer amb enorme rapidesa, a risc de perdigonada, òbviament, pel temps– les propostes que nosaltres considerem més importants per desvetllar aquest país que en tres anys pot culminar la tasca de fer un tomb perquè no siguem, també nosaltres –perdoni l'expressió, ho dic suaument–, còmplices de tot allò que estem criticant, i alguns molt més durament que no pas nosaltres. Si és veritat que ells han fet aquestes polítiques tan criticables, la conclusió és elemental: no es tracta d'anar de bracet, es tracta d'intentar construir amb l'aportació de cadascú les polítiques alternatives. Per nosaltres, en tres grans apartats: l'aposta decidida per la igualtat a partir dels serveis públics, l'aposta decidida per l'equilibri territorial i la sostenibilitat, i la defensa radical dels drets personals i de la democràcia, referint-me, després, al finançament.

Miri: un dels millors estudis que s'ha publicat a Catalunya els darrers mesos, que reuneix una munió impressionant d'experts universitaris d'aquestes bones universitats catalanes, diu: «En aquests darrers deu anys, malgrat l'augment de les classes mitjanes i la millora de les condicions de vida de la població, la desigualtat social és una característica creixent en la nostra societat. Ens ho confirma el funcionament del mercat de treball i del sistema educatiu que reproduïx i accentua la desigualtat privilegiant uns grups socials respecte a altres. També es manifesta cruament en el camp de la salut, on la mortalitat dels individus segueix estant influenciada per la classe social a què es pertany.

Aquests, podríem dir que no són fets nous; el que els fa característics de l'època són les seves tendències a la radicalització, que fa que sigui habitual trobar en els discursos públics els conceptes d'exclusió». Això ho diuen –ho torno a dir– una munió de professors i professores universitaris i de projectes de recerca publicats en un voluminós opuscle –el més exhaustiu que s'ha publicat darrerament– de radiografia de Catalunya 2000. N'hi ha de tots els colors i de totes les simpaties polítiques. Cal un impuls de polítiques públiques, d'innovació, de flexibilitat, de noves cultures de treball per

al benestar, posant l'educació a la base, però amb garanties socials, també en la salut i els serveis assistencials.

És per això que nosaltres, en aquest apartat, hi posem temes tan importants com l'aposta per un ensenyament públic emancipador i socialment integrador. Caldria arribar al 6% del PIB de la despesa catalana en educació; caldria arribar a fer la base des d'aquest banc del Govern –la zero - tres anys– sense aquest reguitzell ignominiós d'excuses de mal pagador que ha fet servir avui per parlar de l'escola bressol i per anar cap a temes tan senzills que estan en les societats més modernes, com és la gratuïtat en els materials escolars.

Ahir ens convidava el president a fer un debat sobre l'educació, a fer-hi una reflexió. No tinc temps d'entrar-hi, ho diré esquemàticament: l'educació pot ser cohesionadora, integradora i emancipadora, o pot ser, purament i simplement, selecció d'elits per a la promoció social. El seu model, fins avui, ha apostat per això segon. Han fet baixar les despeses en educació, aquest any, enguany, un 28% respecte al 99; han transferit molt més respecte a sectors privats; ho han desvinculat, cada vegada més, del territori; han fomentat mecanismes de selecció a l'hora d'admetre alumnes.

Un sistema integrador, cohesionador i emancipador ha d'afrontar les desigualtats i l'aposta per la igualtat en col·lectius amb mancances, vinculat arran de terra als ajuntaments –per què no a la seva gestió del sistema?–, amb plans de xoc per a les urgències més immediates com les que venim arrossegant, any rere any, com són els ja citats barracons, amb una equitat presidida per l'atenció a la diversitat de l'alumnat i amb una no-segregació d'aquest alumnat, que avui es segrega amb diner públic per raons de religió, de llengua o d'origen social –avui, això passa a Catalunya–, i amb una gratuïtat real, una gratuïtat real de l'ensenyament, no amb aquestes càrregues que, al final, és una pantomima, parlar d'aquesta gratuïtat.

Senyor Pujol, què farem del portal d'Internet si pot ser una font de fractura informàtica generacional quan no hi ha els mitjans, si pot ser una font de fractura social quan moltes famílies no hi podran accedir? Que passa, per exemple, senyor Pujol, amb les escoles d'idiomes, que s'ha paralitzat la seva creació des de fa cinc anys? Per què en els cicles mitjà i superior de Formació Professional no hi ha ni una hora d'idiomes, amb tanta aposta per Internet i les noves tecnologies? Per això, el segon punt en aquest apartat, per nosaltres, és una aposta decidida per la formació, i caldria fer un debat en aquesta cambra sobre la formació, no sobre el cas Pallerols –no s'esverin!–, sobre una política que ha quedat obsoleta. S'està fent una formació en aquest país que és absolutament esgotada, amb xarxes estanques, on, sovint, hi ha només que negoci, on no hi ha una connexió amb les reals necessitats de la societat.

I, en tercer lloc, plantejaríem un pacte social per a la innovació tecnològica, no la tecnologia segons la Hewlett Packard, o no sé quina altra empresa que ha vingut a invertir –i benvingudes!–; no. Com anem a la redistribució de la riquesa en igualtat, a través de la innovació tecnològica, concertant la modernització en

el procés productiu? La millora en l'ocupació –suposo que també es tracta d'això–, i el respecte mediambiental. Govern, sindicats, universitats, instruments de recerca parlant sobre això.

Una aposta decidida per l'habitatge. Lamento que no hi hagi el senyor Macias però m'agradaria desmentir-li fil per randa moltes de les afirmacions que s'han fet en presentar, a gran orquestra, aquest Programa d'habitatge d'un Govern que fins avui ha tingut zero pessetes de dedicació a la construcció o a la promoció d'habitatge públic. L'habitatge és un instrument d'igualtat i de redistribució de la riquesa, no en funció del mercat –segons un Govern, entenem nosaltres–, i aquí hi ha la diferència de contrastació de models. Seria, també, un instrument de prestigi de l'autogovern que hi hagués habitatge de promoció pública des de la Generalitat; seria bo –ho fa el senyor Ruiz Gallardón, eh?– que de tot l'habitatge que es construeixi s'obligués, com a mínim, que un 50% fos de promoció d'algun tipus de protecció pública. Aquí som llunyíssim perquè no n'hi ha cap. Es parla de 800 habitatges per a joves el 2001, quan l'Ajuntament de Barcelona porta ja un cert temps que supera aquesta xifra. I vostès són el Govern de Catalunya i disposen d'un pressupost molt més gran, i ens parlen d'un servei per als joves en l'habitatge, que és, purament i simplement, una web a la Internet.

Nosaltres apostem, per descomptat, per una millora en el sistema sanitari. La llista d'espera, les ambulàncies, la salut mental, podríem anar molt lluny... Els hauríem de demanar –i no tinc temps– què ha passat amb el Pla de xoc: han desviat diners d'altres llocs per poder-lo complir? Però parlem de debò de com situar la sanitat pública com a eix vertebrador: amb el Pla triennal dels hospitals comarcals, amb la millora del funcionament de l'Institut Català, amb l'actualització de les plantilles, amb la màxima utilització de quiròfans i d'equips, i d'altres coses que lligarien amb la sanitat, de la qual el president de la Generalitat, en aquella perdigonada, ni en va parlar. Ni un mot sobre pobresa a Catalunya, ni un mot sobre discapacitats, ni un mot sobre infància amb risc social, ni un mot sobre persones grans. Nosaltres també creiem que, en aquest apartat, hi ha d'anar una aposta decidida per anar a les polítiques davant de l'atenció a la dependència, un fenomen que ens pot passar a qualsevol edat però que, especialment, passa a l'edat de la gent gran i que fins avui, per concepció de Govern, ha estat força absent de la tasca realitzada pel que vostè presideix.

En aquest apartat, evidentment, hi hauria d'haver les polítiques per al món rural i la pagesia, i passo per elles. He citat dades sobre la situació i no tinc temps d'estendre'm; si de cas, ho faríem en les rèpliques, i dades –per acabar aquest apartat– sobre dues qüestions molt senzilles: ens hem afartat de sentir en aquesta cambra que som els millors d'Europa, que ho diuen tots els llibres blancs d'Europa. Em refereixo a l'ocupació, a l'atur i a la situació laboral. Els instruments de què, sobre ocupació, disposa vostè, senyor Pujol, fins ara –com s'ha demostrat amb xifres, també, aquest matí– han estat més aviat un desgavell i una mala utilització de competències que no pas una altra cosa.

Vostè va arribar a un pacte amb els sindicats sobre l'ocupació; jo li llegiré què diu sobre aquest pacte –després d'haver-lo vist funcionar– un organisme tan plural com és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Diu que «no s'ha produït un desenvolupament eficaç del pacte per a la gent jove»; diu que «no es veu un compromís polític real en aquest tema»; diu que «no s'han explorat nous jaciments d'ocupació», que «manca eficàcia en el Servei Català d'Ocupació», que «no s'ha acompanyat d'inversió pública»... La valoració que del pacte es fa des del Consell Nacional de la Joventut és d'escepticisme i de desil·lusió –ho diu el Consell Nacional de la Joventut i és una de les escasses eines de què es dotava per a l'ocupació. I nosaltres posaríem aquest tema en aquest bloc com un tema fonamental per abordar-lo, doncs, des d'una altra perspectiva, com el de la sinistralitat.

Aquí també podem donar xifres de la Unió Europea: tenim la precarietat més alta de tota la Unió Europea. Incontrovertible. I va lligat amb la sinistralitat –és clar que sí. Curiosament, els sectors d'I + D, els de major avenç tecnològic, són els que tenen major precarietat: superen el 70% –quina paradoxa! Hi ha sectors, com el de missatgeria, en què hi ha quasi el doble d'accidents laborals que no de plantilles comptabilitzades, i aquest és un tema real, de país, que té molt a veure amb un enfocament valorativament diferent del de la majoria que tenim.

La nostra segona aposta és per la política territorial i mediambiental. El medi ambient és futur, i estudis, també, de la Universitat de Barcelona ens diuen que tenim comarques senceres on la taca és tal, de desgavell, que estem deixant una petjada irreversible per a futures generacions. No em referiré a l'organització territorial en el sentit administratiu –d'això hi ha una Comissió que funciona, d'experts, a la qual hem fet confiança a l'espera dels seus resultats–; em referiré a la necessitat d'una planificació territorial. Em deia un conseller de la Generalitat dels primers governs que Convergència i Unió no pot fer planificació territorial, ha de lluitar contra massa cacies per dir quines pautes globals s'han de fer per a la planificació territorial.

Fa molt poc que vostès han presentat esmenes al Congrés dels Diputats sobre el Decret llei –que es convalida com a llei– del Govern del PP. Saben millor que jo què han esmenat –ho saben. Deixen carta lliure al que intenta el Govern del PP: carregar-se les competències municipals sobre urbanisme. Han posat l'acompanyament que, igual que hi haurà l'Administració estatal, hi haurà l'autonòmica, però les fonts de futura especulació –sobretot, de tipus de sòl–, la inexistència de competències locals sobre l'urbanisme, la possibilitat que aquesta petja que he citat s'estengui molt més pel territori, no els amoinen; a nosaltres, sí, i ho posem com a objectiu número 1 en aquest apartat, com seria una aposta pública per la mobilitat.

Per què no apostem pel ferrocarril? Per què no fem un eix transversal de ferrocarril? Per què no connectem Lleida amb Girona, per ferrocarril? Per què Manresa amb Lleida té una via infernal de connexió quant a horaris, quant a material i quant a assistència als viatgers? Per què no fem l'aposta, que fan els països més

avançats del món, d'anar cap al transport públic en un sentit que no sigui agressor amb el medi ambient? I aquí només parlem que de túnels, de nous eixos viaris... El túnel de Bracons, senyor president, costa pel cap baix –xifres ja no actualitzades– 20.000 milions. Quant costaria millorar la Nacional 152 fins a Ripoll i adobar Ripoll - Olot. O és que hem d'adobar, com ara, el tros que hi ha anant cap a Torelló, on hi ha un triple carril, que és una autèntica caixa de morts, com s'ha demostrat en els accidents?

Nosaltres apostaríem per una altra política hidràulica. Nosaltres apostaríem per viure en un país on no hi haguessin marques senceres on avui no es pot beure l'aigua de les seves fonts. Avui no es pot beure l'aigua d'una bona part d'Osona; hi ha pobles del Baix Empordà que et diuen: «compte, no beguis aigua de l'aixeta!», passa a la dita Catalunya interior. No amoïna, aquest problema? No ha d'estar al primer rengle d'aquesta perdigonada, senyor president? Nosaltres apostaríem per, de debò, energies alternatives, i m'agradaria tenir temps per entrar a comentar el Pla eòlic presentat per la Conselleria de Medi Ambient, amb ignorància absoluta del que han vingut dient experts, moviments socials –que defensen l'ecologia–, i, fins i tot, alguns –no dic tots, eh?– tècnics de la mateixa Conselleria, sobre el que pot significar, independentment que hi hagi minva de les decisions sobre la seva ubicació quant a ajuntaments, independentment d'altres aspectes –que ja en parlarem– sobre què hi ha al darrere del negoci dels parcs eòlics avui.

I arribant a un tercer apartat –i encara hauré de ser més telegràfic–, apostaríem sobre els drets personals i la radicalitat democràtica. Catalunya és un país molt ric en això. Per què no creem una agència catalana per la cooperació, o l'institut català internacional per la pau? Per què no sortim del gasiu 0,3% dels nostres pressupostos en cooperació? Què passa amb el Sàhara? O és una paraula estranya en aquesta cambra? Un poble que demana la seva autodeterminació, i la societat de Catalunya està pleníssima de gent jove i de gent gran que està constantment expressant la seva solidaritat amb aquella lluita, i el nostre president, democràticament elegit, ho ignora per complet, no fos que el Marroc s'enfadés i els nostres interessos econòmics poguessin ser tocats.

Nosaltres faríem una aposta molt decidida per un pacte català sobre l'emigració. Tant de bo mai aquest tema fos partidista; tant de bo el tractéssim sempre a fons. Però vull recordar aquí que aquest tema fou tractat molt a fons en una ponència al Congrés de Diputats, mesos i mesos, i qui després va fer partidisme i tacticisme al Senat es diu Convergència i Unió; i que es va quedar amb el cul a l'aire quan Coalición Canaria no va voler secundar el PP en l'itinerari que volia fer amb aquell text. I ara que tenim un altre text, que és una trencadissa del consens i que fa marxa enrere en moltes coses que tots havíem acordat, els recordo que demà es vota aquest text al Congrés dels Diputats, les seves esmenes a la totalitat, la demanda de retorn al consens, i no hi ha altre grup que el nostre que hagi presentat una esmena al que avui és el Projecte de Llei del PP: una burla del

que havíem treballat, mesos i mesos, sobre aquesta qüestió.

Sí, paraules, totes, però fets també, i compromisos sobre l'emigració. I compromisos sobre els problemes que tenim seriosos avui amb el que s'està fent amb el lloguer de cases per a la gent que ve de la immigració. Consens segur, profund, sobre polítiques que estan en la identitat futura d'aquest país, i no són fàcils. Estan amb urgències que hem de resoldre, i estan en tot això que aquí s'ha discutit, al nostre entendre, amb unes soflames de vegades indignes, i tenen molta més importància per saber com serà el nostre país el dia de demà.

I un darrer compromís en l'apartat..., dos darrers compromisos en l'apartat de radicalitat democràtica. Pel que es refereix a l'Administració, a la seva eficàcia, a la seva transparència, un Govern alternatiu haurà d'agafar l'escombra i començar a escombrar, en alguns departaments de la Generalitat de Catalunya, les irregularitats que s'han anat covant i que s'hi han anat acumulant. Un Govern democràtic haurà de poder exhibir com un vas d'aigua com s'administren els cabals públics en aquest país. Només per aquest motiu ja valdria la pena que ens deixéssim de «monsergues», de confiar en gent que porta vint anys fent-ho i que, legítimament, no té per què rectificar, i donem una oportunitat a l'alternativa.

Un Govern que aproximés aquesta casa a la gent, actuant-la. Tenim uns fantàstics ordinadors: els hem après a fer anar fins i tot en cursets molt adients per a tots nosaltres. Cap de vostès pot entrar a cap conselleria dels que tinc aquí al davant. I si fan preguntes potser els contestaran per escrit i, de vegades, dient-los: «i, si no, truqui per telèfon a no sé quin director general, perquè això no l'hi vull dir». Quan hi ha ordinadors, sí, sí, i portals, i webs, i tot el que vulguin. Comencem a ser anacrònics en aquestes sessions, quan ja hi ha molts altres sistemes de comunicació amb la gent, d'activar, d'audiència pública, de recollir opinions, de recollir neguits. I, cada vegada, potser serem menys representants d'aquests neguit, si no ho activem.

I una darrera aposta sobre el tema de la igualtat genèrica, i l'hem deixat al darrere perquè és transversal amb tot l'anterior que, fins avui, ha merescut molt poca atenció del nostre Govern. I va la meua darrera reflexió sobre la seva proposta de finançament: senyor Pujol, vostè alguna responsabilitat deu tenir, amb vint anys d'autogovern, en el fet que tinguem una mala forma de finançament. Alguna, m'imagino. No l'hi he sentit dir ni una sola vegada. Però alguna en deu tenir. En tenim tots, però vostè potser en té alguna. I encara no ens ha dit en què va fallar. Perquè, si no fem una bona diagnosi, anirem a treballar sobre la fórmula, però sobre quins paràmetres? Per cert, si vol anar enrere, anem-hi. L'any 86, recorda qui va fer un vot particular en la primera fórmula de finançament, quedant-se en solitari, i dient-los: «això és un mal començament perquè ens allunya de l'Estatut que diu una fórmula tan senzilla com: “la mitjana de l'esforç fiscal per població”, que ens donaria el 46% més de recursos»? El nostre Grup Parlamentari, en solitari.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo de seguida, senyor president... Vint anys utilitzant de forma partidista aquest tema. La darrera vegada, gran triomfalisme que anàvem a aconseguir centenars de milers de milions de pessetes. Ara celebrem que ens proposi treballar-ho conjuntament. Ens «apreta» a tots aquella data, no només a vostè, la dels pressupostos del 2002, a nivell d'Estat. Així, jo li deia al José Luis López Bulla, en la delegació que anàvem, a proposta del senyor Mas, de converses, en la seva Conselleria, divendres passat. Jo li podria ensenyar moltes coses, però especialment dos estudis seriosos de la Universitat de Barcelona sobre autogovern i sobre finançament. Han posat en paral·lel el que diem tots.

Estem molt a prop, si més no el 85% estem molt a prop. Si volen fer bullir l'olla: nacionalistes contra no nacionalistes, Madrid... Continuem. Si volen resoldre-ho, estem molt a prop. Si volen posar llapis i paper, negre sobre blanc, aquí estem molt a prop. Sobre autonomia i sobre igualtat. Si cadascú, evidentment, es guarda les puntes a casa seva. No començarem pas nosaltres: concert econòmic solidari. Perquè aquí sí que estariem lluny. Però, per avançar, i molt, sobre el que tenim estem molt a prop. Què ens ho impedeix? Seriosament, què ens ho impedeix? Fins ara, en aquest tema, també el tap. Ara ens conviden a treballar-hi.

Per part nostra té la més gran absoluta disponibilitat d'entrar en aquesta qüestió, sense cap judici previ. Només un, si m'ho permet: com sant Tomàs, eh?, que ho volem tocar, ens agrada tocar; ho volem veure. I, fins ara, hem vist gestos positius. Que durin i, com jo deia, si duren –i ahir ho deia al senyor Mas i ara ho dic en aquesta cambra– podríem arribar al Nadal en la línia gruixuda acordada. Si no s'hi arriba, no torni a dir que la responsabilitat és d'aquell o de l'altre, o del que no ha vist en el discurs del senyor Maragall, o del senyor Carod, o del senyor Fernández Díaz, o en el meu. Qui hi tindrà la màxima responsabilitat, si no s'hi arriba, serà el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyores i senyors, senyor president, bé, una vegada més, perquè ha estat reiteratiu, cosa que també entenc, que vostès ho plantegin així..., se'ns diu: «oh, no se'ns explica el programa», no?, quan, en realitat..., és a dir, això està en plena contradicció amb allò que en diuen la llista telefònica. Ei, sobretot quan la llista telefònica, ahir sobretot, jo la vaig plantejar no tan en termes de coses passades i coses superades, i coses... depassades, sinó en realitat, sobretot, sobre coses que pensàvem fer d'ara endavant. O sia que, si vostès es rellegeixen el discurs meu d'ahir, veuran que, precisament, de programa, n'hi ha.

Naturalment, hi ha moltes coses de les quals no vaig parlar. Perquè vaig parlar una hora i tres quarts –que ja és molt, que ja és, potser, una mica massa, fins i tot–, i, malgrat això, doncs, van quedar coses sense tractar. Però no tinc cap inconvenient a comentar-ho amb vostè. Per exemple, vostè diu: «home, vostè no va parlar de re relacionat amb la justícia», però bé, és que, en la justícia, precisament, vostè ha recordat, que el Departament de Justícia ha estat molt actiu des d'un punt de vista legislatiu, però des del punt de vista del dia a dia i de les iniciatives de tota mena també ho ha estat, no? Per exemple –què diré jo?–, doncs, per exemple, alguna cosa important que va fer és haver acabat la compra i fet l'enderrocament d'allà on ja d'anar la ciutat judicial de l'Hospitalet i de Barcelona –això és un fet important–, i està prenent totes les mesures necessàries, dintre d'aquella perspectiva que dèiem del *tableau de bord*, del que s'ha de fer; doncs, per exemple, una de les coses importants és preparar-nos de cara que l'any 2005, per exemple, en comptes de tenir 432 òrgans judicials en puguem tenir 509, que és el que està previst, i que la plantilla de jutges hagi pogut incrementar-se sensiblement per tal que la relació jutge/habitants, magistrat/habitants, sigui més semblant a la que hi ha, per exemple, a França, que ara n'estem relativament lluny. O, per exemple, molt millor encara està a Alemanya.

Bé, el Departament ha pres moltes mesures de tota mena, no? De tota mena, des dels menors tutelats fins a tot el que fa referència..., fins i tot, per exemple, una cosa: les adopcions internacionals. En el camp de les adopcions internacionals el Departament de Justícia ha dut a terme una política molt important, molt positiva, amb molts països de Sud-amèrica, d'Àsia, amb el Marroc. Nosaltres preveiem que si seguim en aquesta línia de la Conselleria actual, doncs, l'any 2005 podrem tenir, aproximadament, unes 800 adopcions internacionals l'any, la qual cosa, per altra banda, ens situarà més o menys en la línia dels països europeus que en tenen més, que són bàsicament Dinamarca i els Països Baixos.

Bé, totes aquestes coses les ha fet el Departament de Justícia, a part de les iniciatives legislatives que vostè sap, i més que li podria dir i que li estalvio per no allargar-me més del compte.

De vegades fa la sensació que jo, en fi, potser degut al cansament... Jo ho comprenc perfectament, perquè un discurs com aquest meu d'ahir és per cansar-se i perquè, de vegades, es distregui l'atenció, i, de vegades, que la gent no s'adoni que, per exemple, estic parlant de discapacitats... Em diuen: «no va parlar de discapacitats»; doncs sí que en vaig parlar, de discapacitats, precisament, en vaig parlar, i vaig explicar com nosaltres teníem un percentatge més alt, per exemple, de tallers ocupacionals, posem per cas. Això ho vaig fer, no? O bé: «no va parlar de la gent gran»; home, sí que en vaig parlar, fins i tot em vaig permetre la broma –vostè en aquell moment devia estar distret–, em vaig permetre la broma de dir a la consellera: «Escolta: sobretot, que quedi ben clar que ens hem compromès no a fer 100.000 places geriàtriques, sinó només a fer-ne 7.000» i, actualment, en tenim d'endegades –em sembla que són– 3.800, més o menys. Tot això ho vaig explicar, i

moltes més coses. Comprenc, de tota manera, que no..., que, de vegades, en un discurs tan llarg hi hagi coses que passin per alt. Tot això ho vaig explicar i moltes més coses. Comprenc de tota manera que, de vegades, en un discurs tan llarg hi hagin coses que passin per alt.

En canvi, sí que és veritat, però –si vol, doncs, em sembla molt bé i em sembla molt idoni i molt al seu moment, doncs– que no vaig parlar prou del tema dels carburants, que és un tema molt actual, efectivament. I em permetrà, per tant, que en parli ara. Miri, amb això del tema dels carburants no és cert que nosaltres no hi hàgim estat molt a sobre, no ara, no, sinó des de fa molt de temps. Per exemple, jo li puc ensenyar unes cartes del conseller d'Agricultura del mes de gener, dirigides al ministre d'Indústria –en Piqué, aleshores–, al ministre d'Economia –en Rato– i al ministre d'Agricultura, no? –era l'altre, el ministre d'Agricultura–, que plantejaven aquest tema, precisament, i que demanaven que prenguessin mesures. Contestades totes aquestes cartes, d'una forma una mica genèrica i vague, val a dir-ho, cosa que es comprèn perquè, de fet, les van contestar el mes de febrer, o sigui, per tant, ja, amb la campanya electoral a sobre. Però ja des d'aquell moment, concretament, el conseller d'Agricultura, pensant en el tema del món agrari i, també, en el tema dels pescadors, va plantejar aquesta qüestió.

Però, a més, encara li vull dir una altra cosa important, i és que l'inici de negociació del Govern, del Govern central, amb els pagesos, sobretot, i amb els pescadors, arrenca, precisament, d'una iniciativa legislativa nostra –vaja, «nostra»–, vull dir, en aquest cas, concretament, de Convergència i Unió. Perquè, des d'aquí, el conseller Grau, concretament, va insistir i va subratllar la necessitat que es trobessin camins de diàleg. Camins de diàleg que nosaltres, a través del conseller Grau i del conseller Pomés, hem mantingut durant totes aquestes setmanes d'una manera discreta, perquè, és clar..., però, en canvi, amb aquesta traducció concreta, que ja no és tan discreta, perquè és a la llum del dia en el Congrés de Diputats, que li deia abans, de la iniciativa legislativa. Però, per a la resta, amb una manera que tampoc hi podíem fer gran cosa per una raó molt senzilla: perquè se'ns escapava de les nostres competències.

De vegades, quan, aquí, algú diu: «Bé, escolti, haurien de fer...», aquest matí, per exemple, deia el Grup –m'ho sembla– del Partit Popular: «S'hauria de fer això, la política fiscal...» És que no ho podem fer, perquè és que aquesta competència fiscal no la tenim, i, per tant, el que s'hauria d'aplicar, concretament, de cara als pescadors i de cara als pagesos, nosaltres no ho podíem fer. El poc que podíem fer, ho hem fet, concretament amb els pescadors, amb les taxes pel que fa referència als ports pesquers, fins al punt que el que nosaltres hem fet aquí amb els pescadors en aquests moments sembla que s'aplica a Andalusia. Ens ho han demanat, perquè tenen ganes de fer una cosa similar, a València, i, també ens ho ha demanat, fins i tot, concretament, el Govern central, perquè el Govern central, això, si vol, també ho pot fer per a tots els ports que són de la seva competència.

Ara, entrar-hi més a fons, doncs, en bona part, no ho podíem fer perquè no teníem la competència per fer-ho. Jo sempre he dit una cosa que és molt perillosa: he dit

que nosaltres, de vegades –de vegades–, no tenim les competències sobre tot, però nosaltres el que hem d'assumir és la responsabilitat sobre les coses que passen a Catalunya. Per tant, ens n'hem de preocupar, la qual cosa no vol dir que, de vegades, hi puguem incidir d'una manera, d'una manera suficient.

Aquest tema dels carburants ha estat i segueix essent greu, i ho és, a més, concretament, per a alguns sectors que vostè veig que no ha citat, no? Concretament ho és d'una manera especial –ho penso ara– amb els autònoms del transport, amb els transportistes que són autònoms, que no estan gaire ben representats a la Comissió Nacional Espanyola –que ells en diuen «Nacional»– i, en canvi, doncs, són gent que estan sotmesos a una pressió de la competència i a una pressió, diguem-ne, allò que en diuen..., en fi, dels seus clients molt forta que, realment, els ofega molt.

I, aquí, on sigui..., per exemple, concretament, ahir parlàvem, alguns consellers i el mateix Xavier Trias, parlàvem que convindria que una comissió que s'ha creat fa poc a iniciativa de Convergència i Unió a Madrid –que és el que se'n diu la Comissió per a la microempresa– fiqués dintre dels seus elements de discussió aquest que fa referència als autònoms del transport.

Bé. En això podria allargar-me més i donar-li algunes dades més sobre el que ha estat, el que hem procurat fer en aquest camp, concretament, de la benzina, del preu de la benzina, del preu del gasoil i del conflicte, doncs, amb el món pagès i amb el món de la pesca i amb el món del transport.

Vostè, després, senyor Ribó, ha parlat que s'havien de fer dues o tres polítiques –tres polítiques, tres línies, ha definit vostè–: una és la política d'igualtat. Miri, aquesta política d'igualtat –jo ho crec– a Catalunya s'ha fet, i que consti que no s'ha fet només pel que ha fet el Govern de la Generalitat, eh?, sinó que, en una part molt important, s'ha fet perquè la dinàmica de la societat catalana més aviat porta cap aquí. Però, per part de la Generalitat hi ha hagut, també, impuls en aquesta mateixa línia. Vostè mateix diu –vostè mateix ho diu– que aquest estudi –aquest estudi– al qual ha fet referència diu que hi ha més classe mitjana. I, efectivament, té raó aquest estudi: hi ha no més classe mitjana, sinó molta més classe mitjana, que no hi havia, per exemple, fa vint anys –molta més classe mitjana que no hi havia fa vint anys.

I només cal –i segur que vostè això ho ha fet–, doncs, haver-se passejat, haver visitat, haver anat a veure, haver anat a palpar la realitat de molts barris del voltant de Barcelona i anar-hi avui per veure la transformació que hi ha hagut, no solament externa, sinó també la transformació que hi ha hagut des del punt de vista –sobretot si té l'oportunitat d'entrar en les famílies–, del que hi ha hagut des del punt de vista de l'estatus social i econòmic. Però, sobretot –fins i tot, sobretot–, social d'aquestes famílies. Per tant, això hi ha estat.

Jo li recomano que vostè, per exemple, un dia es faci donar la llista dels estudiants de les universitats catalanes i veurà que, realment, la presència d'estudiants procedents de sectors socials o de barris –que, de vegades,

doncs, en fi, si més no, són una orientació per poder situar la gent— en aquestes universitats és creixent i és altíssim. I, si després vostè segueix seguint el que ha estat l'evolució d'aquesta gent veurà com, realment, s'han situat molt bé en les seves carreres, en la seva feina, en la societat en general. Per tant, aquesta promoció de la gent la tenim. Fixin-se que jo quan..., i estant —com ja ho he dit abans— d'acord amb la definició d'un dels elements d'identitat nostra que abans ha dit el senyor Carod-Rovira, com una de les coses que sempre hi fiquem és que una de les característiques que ha de tenir Catalunya és que sigui una societat que ofereixi possibilitat de promoció. I això hi és.

I, si repassem, per exemple —si ho repassem, per exemple—, parlant d'aquesta classe mitjana, doncs, com s'ha originat aquest gran sector de petits empresaris que tenim a Catalunya, veurem com també aquesta promoció hi ha estat. Ara, per tant, jo crec, sincerament, que avui nosaltres tenim una societat més integrada i més cohesionada i, fins i tot, més integrada que abans, i fins i tot més integrada i més cohesionada que alguns altres països.

Ara bé, el que sí que passa és que aquí i a tot Europa el que es detecta és que, dintre d'aquest progrés que abasta la majoria del país —la clara i la franca majoria del país—, sí que hi ha un sector de gent que no pot —allò que en dèiem, que no pot— seguir o que naufraga —com diria el Giddens, que deia ahir, no? Bé, i això és veritat, i aquests que no poden seguir en un moment en què hi ha un gran progrés queden especialment marginats. I això és un tema que hem de vigilar molt. I això és una cosa que passa molt, per exemple, a la Gran Bretanya i això és una cosa que passa d'una manera molt important a França, per exemple, en part, per cert —només en part, per això—, lligat al tema de la immigració, on es troben que els immigrants de segona o tercera generació es desintegren. És a dir, si els pares en un moment determinat es van integrar, els de segona o tercera generació rebutgen aquest, diguem-ne, procés d'integració que hi havia hagut: això que en diuen els *beurs*, sembla que en diuen, concretament, a França, no?

Bé. El cas és que tant és així —i això lliga amb el tema de la formació, que vostè també ha tocat—..., tant és així que a França ara hi ha llancen un programa, pensant en això que vostè ha dit, que nosaltres, de fet, ja tenim llançat, no sé si amb prou intensitat i amb prou força, d'ençà de fa temps, el que ells a França en diuen: *l'école de la deuxième chance*, és a dir, l'escola de la segona oportunitat. Que aquí, a Catalunya, fa temps que es practica a través d'allò que se'n diu la garantia social i alguns altres mecanismes. I que potser sí que haurem d'incrementar perquè és veritat que en un país que tot ell, en general, d'una manera francament majoritària ha progressat i ha anat cap amunt i s'ha cohesionat, en canvi, ens queden unes franges, diguem-ne, fora de joc.

Quant a la sostenibilitat, és veritat que ahir en vaig parlar poc o no en vaig parlar gens, o molt poc, en tot cas, del tema mediambiental. Però avui li'n puc parlar i extensament. Vaig dir una cosa, ahir, de tota manera, recordi que vaig dir..., vaig dir algunes coses i aquest matí n'he dit algunes més: vaig dir que, nosaltres, el programa que ens ha assenyalat la Unió Europea l'es-

tem complint amb escriu —amb escriu—, és a dir, abans de temps, no? I això ja és un indicatiu molt positiu. Naturalment que tenim problemes —naturalment que tenim problemes i vostè n'ha citat alguns i l'hi contestaré.

Per exemple, nosaltres en aquests moments tenim engegats alguns programes per lluitar contra aquests problemes que vostè diu. Un, potser en aquest sentit el més urgent i el que ens crea més —el que ens en crea més— dificultats, però que l'estem reconduint, és el de nitrats, concretament, no?, la lluita de la contaminació, el dels purins, que es diu, per dir-ho en un llenguatge més corrent.

I, en aquest sentit, el Govern va aprovar, l'abril d'enguany, un pla de prevenció que estem començant a aplicar que representarà, entre inversions públiques i privades —públiques, de la Generalitat, de l'Agència Catalana de l'Aigua, dels ens locals i, també, privades—, doncs, un total de 51.000 milions de pessetes. I això comença a funcionar, comença a funcionar i es preveu, concretament, la creació d'instal·lacions per a tractament de purins en sis grans àrees. Li diré la més gran d'aquestes àrees perquè és la que té més contaminació d'aquest tipus, que és la que comprèn la Noguera, la Segarra, l'Urgell, el Pla d'Urgell i el Segrià, en la qual, només en aquestes —on se n'han d'anar a fer més—, se n'han de fer unes onze —se n'han de fer unes onze— instal·lacions. I això està engegat, algunes estan adjudicades, es comencen a fer... Aquest és un procés engegat. Però sí que aquest és un dels temes que tenim, en fi, que hem d'afrontar.

Tenim el Pla director de nous camps de golf. Tenim el tema del mapa eòlic —que vostè sap, i per això hi ha fet referència que s'ha enviat ja, doncs, als ajuntaments, per tal que opinin, i als consells comarcals, però que, de fet, està molt a punt de poder ser definitivament aprovat. Tenim el Decret d'ordenació de telefonia mòbil, i tenim l'estudi dels nous dominis esquiables. Tot això en la línia de política mediambiental i de política de sostenibilitat.

En aquesta línia hi ha més coses a afegir: avui n'ha sortit una d'aquestes, que és l'acord entre el PP, el PSC i Convergència i Unió sobre el tema de l'aigua, no? I en aquest moment el que el Govern intenta... —i això és un dels punts que, recollint el suggeriment que abans ha fet el senyor Carod-Rovira, doncs, s'hi pot incloure, dintre d'aquests—, el Govern el que busca és un acord similar a aquest que hi ha hagut en el de l'aigua, pel que fa referència, en general, als residus.

Perquè en els residus, si no aconseguim crear una mentalitat que faci entendre a tothom que, efectivament, s'han de fer abocadors, i que s'han de fer incineradores, i que s'ha, evidentment, de fer, doncs, tot, deixalleries, etcètera. I no superem, és a dir, no aconseguim crear una mentalitat que eviti que cada vegada que es va a fer un cosa en un lloc, doncs, el partit que sigui, el que en aquell lloc estigui en l'oposició, es revolti sense cap mena, diguem-ne, de consideració respecte al que és un pla més general que hagi pogut ser acceptat d'una manera més unitària, bé, ens trobem amb unes grans dificultats per anar fent abocadors.

La veritat és que nosaltres en aquest moment –en aquest moment–, estem en el conjunt del territori bastant bé. El que passa és que, si no trobem noves..., nous camins, com aquest que li estava dient, es podria donar el cas que d'aquí a uns anys això no fos ben bé, ben bé, així.

Més coses. Quant a formació, jo crec que ahir vaig..., no em podran dir que ahir no vaig parlar sobre formació, perquè, precisament, tenia jo la sensació que m'havia excedit pel que feia a parlar de formació. Per tant, no li'n parlaré, em remeto al que li vaig dir. Home, li agraeixo només una cosa –no sé si és que se li ha escapat; suposo que no, suposo que n'està convençut–: ha parlat de les nostres «bones universitats». Bé, jo, com que les universitats són autònomes, puc dir que, naturalment, com que són autònomes, una part del mèrit de ser bones deu correspondre a les universitats, però no tot, no tot. És a dir, alguna part de mèrit hi deu tenir el Govern de la Generalitat, no? Entre altres coses, perquè va impulsar la creació d'algunes universitats que, en el seu primer moment, no es veien gaire clares, ni en el territori ni en bona part d'aquesta cambra. Repeteixo: vaig parlar tant d'aquest tema que no crec que avui hi calgui tornar.

Per acabar, li vull fer una referència. Diu: «Vostè, algun error deu haver comès.» Segur que sí, segur que sí, i segurament més d'un. Tot això, el fet que ara li vagi a confessar un error, doncs, no treu que, el que he dit abans, que nosaltres sempre hem estat molt dependents, diguem-ne... No nosaltres, el Govern, en general, tots els qui ens hem adherit a l'Estatut d'autonomia i tots els qui juguem al joc –diguem-ne– del que és la política espanyola, que està molt fonamentalment dominada, evidentment, pel que es pugui decidir al Congrés de Diputats, hem estat sempre, hem tingut sempre uns marges de maniobra baixos.

Quan es va aprovar la LOFCA, per exemple, amb la qual nosaltres estàvem radicalment en contra, finalment vàrem haver d'assumir-la perquè la LOFCA, que era un invent –per dir-ho així–, una proposta que van fer conjuntament UCD i el PSOE, nosaltres, davant del front unit d'UCD i el PSOE teníem unes possibilitats de maniobra molt petites. I, realment, si finalment vam acceptar allò va ser perquè vam aconseguir millorar alguns aspectes que encara eren més negatius des d'un punt de vista autonòmic. Però anàvem amb un marge de maniobra molt petit.

Tot això és possible que tingui el seu origen en un punt, i aquí sí que hi ha un error, que, per altra banda, de tota manera, he de dir que és un error molt general. Molt poca gent pot dir que no el va cometre –potser els únics que no el van cometre, finalment, van ser la gent, en aquell moment, d'Esquerra Republicana–, que va ser el moment de la negociació de l'Estatut. En el moment de la negociació de l'Estatut es va fer un plantejament, es va acceptar, finalment, un plantejament que ens va venir, a nosaltres, ens va venir imposat pel Partit Socialista i per la Unió del Centre Democràtic, a base del cost efectiu, i totes aquestes coses, i torno a dir-los que els recomano la lectura –farragosa, però interessant– del llibre d'en Sobrequés sobre com es va discutir l'Estatut, en el qual es veu ben clar que se'ns imposa, a tra-

vés d'un discurs –me'n recordo perfectament... No me'n recordo. Anava a de dir «me'n recordo perfectament» d'un diputat del Partit Socialista, el nom del qual ara no recordo... Martín Tova!, el qual va introduir el tema –no?–: «Escoltin-me, això s'ha de fer a base del cost efectiu.» Que va ser un error absolut, doncs, que, finalment, es plantegés, tot i que repeteixo que inicialment hi va haver una resistència forta per part de Convergència Democràtica –Convergència i Unió– i per part d'Esquerra Republicana.

I encara recordo, quan discutíem això, no ja a Sau, sinó després, ja en el Congrés de Diputats, nosaltres mateixos, en el marc de Convergència, vàrem dir si el que havíem de fer, simplement, era votar que no, perquè, en fi, ja ho tirarien endavant els altres, però almenys nosaltres sempre podríem dir que votàvem que no. Però, molt portats... I recordo, i ho recordo... –en fi, voldria transmetre'ls tota aquesta vivència d'aquell moment–, recordo que en aquell moment, en el qual les pressions que teníem perquè s'aprovés l'Estatut eren molt fortes, en nom de l'estabilitat democràtica, en nom de l'efecte tan negatiu que tindria que es rebutgés l'Estatut, en nom..., etcètera, totes aquelles coses que ens van posar davant, a sobre la taula, per fer-nos creure –i en un cert sentit devia ser veritat, i nosaltres, si més no, ho vàrem assumir així– que l'estabilitat democràtica espanyola depenia, en bona part, que es resolgués bé el tema català, en un moment en què el tema basc estava molt i molt complicat, i es considerava molt perillós, en aquell moment, amb l'única oposició, que després també va votar, disciplinadament, però amb una oposició molt ferrenya d'en Ramon Trias Fargas, val a dir-ho, es va acceptar aquest plantejament.

Ara bé, aquest error el van cometre vostès, i el van cometre els socialistes, i el va cometre la UCD, i finalment, encara que a Sau, concretament, això no ho vàrem votar, per amor, diguem-ne, de la unanimitat i del consens, etcètera –que no sempre el consens és bo, com està demostrat amb aquesta explicació que faig–, es va votar.

Jo crec... Error? Doncs, miri, aquest. Perquè tots els que vénen després són errors que ja estan molt condicionats, perquè, de fet, d'enfocament inicial, de plantejament inicial, el plantejament inicial no era bo. Bé, després, ara, jo ara no sento tampoc la necessitat de defensar-me a base d'explicar el que ha passat cada vegada que hi ha hagut una negociació, amb en Borrell, amb en Felipe González, amb l'Aznar, amb en Rato, etcètera, ni de recordar quines han estat les actituds dels diversos partits catalans davant de tot això. Més o menys ho he fet en algun altre moment d'aquest debat. He de dir, això sí, simplement, que ens hem sentit, moltes vegades, molt poc acompanyats, sobretot pels dos grans partits.

Sembla que ara hi ha una voluntat que això no sigui així i, per tant, nosaltres no deixarem passar l'oportunitat de veure si, aquesta vegada, podem fer un plantejament que sigui més global i ben consistent.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

La llista telefònica d'ahir, molt ben vinguda sigui. A la investidura no hi va haver ni llista telefònica; hi va haver uns acords que va signar amb els altres grups, i ho torno a dir: sembla que ja no se'n parla, d'aquests acords, però també hi havia molts fets controvertibles, eh? Jo li he parlat de la macroeconomia i, per exemple, valdria la pena que ens aturéssim a pensar per què, a Catalunya, tenim mig punt d'inflació superior a la resta de tot l'Estat, o per què tenim aquesta precarietat tan alta. Seria interessant discutir-ho, perquè està bé lluir totes les xifres que tenim, bones, respecte a la Unió Europea, també ens podríem plantejar les que no són tan positives. O per què òrgans tan seriosos com el Consell Nacional de la Joventut opina sobre mesures com les de l'ocupació. O per què ha començat el curs a les escoles com ha començat, amb aquests docents –amb els docents, eh?, amb els mestres, que ha de ser la categoria més important– que han hagut de córrer. O per què mentim quan presentem programes com el de l'habitatge –no?–, quan diuen que serà de 145.000 milions, quan, en realitat, la Generalitat es compromet a un màxim, a quatre anys, de 40.000, quan es diu que se'n faran 1.800 per a persones i col·lectius amb grans dificultats, i no es veu per enlloc que no deixi de ser una declaració d'intencions. Quan no es toca legislació, ni temes fiscals.

O sigui, aquí hauríem d'aturar-nos –com que la llista és llarguíssima...– a veure què és controvertible. Jo torno als blocs que he plantejat. La primera aposta, la igualtat. Senyor president, l'opinió que jo li he llegit –es veu que a vostè li ha interessat quedar-se en la primera part de la cita, òbviament, no en la segona– diu que hi ha una classe mitjana, i que hi ha una creixent desigualtat social. No sé si m'escolta: que hi ha una creixent desigualtat social. És clar, ara hi poso la segona part de la cita, i no tinc temps de citar-li els catorze estudis –em sembla que són– que, per un costat o per un altre, arriben a aquesta conclusió, no?

Miri, això implica canvis molt profunds de cultures, segur. Vostè m'ha citat la tercera generació d'immigrants. Segurament, serà la segona, eh? Allò del *bidonville* de París, que és la cosa més problemàtica que hi ha en aquests moments, no? Canvis importants en pautes de relació amb aquests col·lectius, però, si més no, accions de govern! No estem en un seminari de discussió sobre igualtat: estem debatent sobre què fa el Govern, no sobre conceptes de com van les societats industrials desenvolupant-se. Això ja ho faran els universitaris, els experts... Aquí hem de repassar pressupostos, lleis, accions de govern, i llavors, veure qui de debò aposta per la igualtat i qui –com jo he dit i no se m'ha rebutat en el model d'ensenyament– aposta per la selecció i per l'elit.

Miri, places geriàtriques, no tinc temps de recordar-li les xifres dels serveis d'atenció domiciliària, les residències o els habitatges tutelats. Vostès juguen constantment o amb el concertat o amb la privatització. Hi han enormes llacunes i deficiències des de la perspectiva de la seva acció de govern. S'inauguren residències que costen més de 1.000 milions de pessetes i la Generalitat hi aporta 50 milions de pessetes. Clar, la resta,

òbviament, ha de sortir d'algun lloc. Si això ho apuntem a la llista telefònica... Bé.

Jo deia, en un segon bloc, que havíem d'apostar pel patrimoni territorial, per l'ordenació i per la sostenibilitat. Senyors del Govern, vostès han pagat als propietaris de les finques de Castell –Baix Empordà– 2.400 milions de pessetes per un territori que, segons sentència judicial, té un valor cadastral, amb una determinada qualificació, que és de 120 milions de pessetes. Hem pagat 2.400 milions de diners públics quan hi ha una sentència que ho remet a un valor cadastral de 120 milions. I saben quant gasten en tots els parcs naturals de Catalunya? Tots els parcs naturals de Catalunya: el deu per cent del que s'ha pagat als propietaris de Castell. Això són dades incontrovertibles i molt recents, i que demostren una concepció molt lluny de les llibertats nacionals de Catalunya! O és que el futur del nostre territori i la seva sostenibilitat no és una part molt important de les llibertats nacionals de Catalunya?

Qui genera els nitrats, senyor president? Qui genera els purins? Del pla aquest que ens parla, què se'n diu de l'increment de la cabana porcina? Què se'n diu dels grans integradors pinsaires? Què se'n diu que a Osona hi hagi un milió de metres cúbics d'excedents? Què se'n diu que es permet ara ocupar comarques vulnerables? Sap la llista de pobles en què vostè no pot beure aigua de l'aixeta, senyor president? Avui, l'any 2000. La coneix? No parlem de pobles molt llunyans, com Renau o com Sorre, no, parlem de pobles molt concrets, molt més propers, i amb tot el respecte per al més llunyà, amb una deficiència important com és la de l'aigua potable.

M'agradaria entrar en el debat sobre carburants. El que la societat catalana no entén és que vostès, des del Govern, no emetessin opinió sobre el conflicte. Aquí s'ha emès opinió, en la llista telefònica, sobre tot. Quan en aquest Parlament, senyor Pujol –i d'això el pot informar el portaveu del seu Grup Parlamentari–, vàrem votar el tema del gasoli, va ser a proposta d'Unió de Pagesos, dimecres passat, i faltaria més que no ho votessin: a proposta d'Unió de Pagesos! No se m'apunti totes les medalles! Quan, a més, és perfectament descriptible en l'itinerari de la proposta en la qüestió parlamentària.

I un darrer bloc sobre el tema de les llibertats. Vostè té la carpeta –això que ens té acostumats: «Porti'm la carpeta d'això, d'allò altre...»–, avui, de Justícia, i jo li he brindat l'ocasió –ho celebro–; lamento dir-li que ho fa molt millor la Núria de Gispert, que per això és la seva consellera, quan ho explica en comissió; ha citat un mal tema per fer lluir la consellera, el d'adopcions, perquè també sentirà veus, i no pas aïllades, de què passa en determinats negocis, com el cas del Brasil. Per tant, hi han altres coses més importants, si les vol subratllar com a fets positius. Però parlem seriosament de quant vostès aposten per activar la democràcia i el protagonisme de la ciutadania en aquest autogovern.

Mirin, un sol exemple: de tots els anys que portem en aquesta casa, la primera iniciativa legislativa popular que ha entrat, amb més de 100.000 signatures d'aval públic, vostès l'han girada del revés. O sigui, rebutgen

que modifiquem la llei perquè hi tinguin peu els que ho proposen, entra a la cambra i surt a l'inrevés del que és la proposta inicial. És evident que això ho han fet amb el PP i amb el PSC –és evident–, però qui té la màxima responsabilitat en aquest Parlament, suposo, és el Grup que ostenta la minoria majoritària.

Nosaltres no li hem retret tal o tal qüestió de govern. Hem intentant –i ho reitero– deixar molt clar que qui vulgui continuï escoltant la cançó de la llista telefònica: farem, deixarem de fer, etcètera. Qui vulgui que escolti. A més, la cançó «seré o noaré?», «em presentaré o no em presentaré?». El que de debò importa en aquests moments és que tothom vulgui donar un pas en la recerca d'un camí alternatiu a Catalunya.

Si tots som coherents amb el que avui hem dit i amb el reguitzell de mancances i de propostes que hem posat damunt la taula –on hi ha una enorme coincidència, si més no, entre tres grups parlamentaris, cadascú amb la seva especificitat–, si queda la legislatura per endavant és molt senzill. «Oh!, és que fa molta por el 67/68; s'ha d'evitar com sigui!» es deia des del rengles de la majoria. És la matemàtica parlamentària; va anar pels pèls, però va ser aquesta. És l'expressió del vot de la ciutadania, faci por o no. El que hem de fer és practicar-la, controlant, evidentment, la llista telefònica i totes les addendes que s'hi posin, impulsant, i, també –per què no?–, mullant-s'hi, acords, que nosaltres –permeti'm la petulància– venim reclamant des de fa molts anys. Que, a Madrid –com diu vostè–, s'hi va afeblit si s'hi va a intercanviar els debats d'investidura com un sol partit, per més governant que sigui, i sempre ha menyspreat la possibilitat de comptar amb l'aval, la participació i la síntesi de posicions molt diferents.

Ha reconegut un error i ens ha dit que no explicarà els altres. No es tracta de celebrar-ho. Em sembla molt positiu, perquè hi ha una història on tothom, segur, hem comès fallades en aquesta negociació. La que anem a encetar, perquè de debò arribi a bon port, que sigui sobre un bona diagnosi; no només perquè –torno a dir-ho– «apreta» la sabata, independentment del tema de la liquiditat –de la qual cosa no m'ha dit res, com en altres qüestions–, «apreta» la sabata, que hi ha un calendari, i al davant hi ha una majoria absoluta en el Govern espanyol.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula. (*Pausa.*) No, no és obligatori, eh? (*Pausa llarga.*) No, no, faci, tranquil·lament.

El president de la Generalitat

Bé, espero que no em descuidaré res. (*Pausa llarga.*) Perdoni, senyor Ribó, si li contesto d'una forma una mica desordenada. Miri, quant a la precarietat laboral –que em sembla que n'ha parlat, oi?–, sí, doncs, el que li vull dir és que no estem pas gens satisfets amb la situació que tenim, però sí que la tendència que... Escolti, jo em revestiré de tota la modèstia que vulgui, perquè sé perfectament que una part de les coses que van bé és deguda al fet que hi ha una evolució general positiva,

no? Però, clar, nosaltres també prenem mesures. No sé què correspon exactament a una cosa o una altra. El que passa és que veig que a casa nostra, aquí, a Catalunya, aquestes mesures donen més bons resultats que en altres indrets, sobretot, en aquest cas, concretament, no més puc fer comparança amb altres indrets de l'Estat.

La precarietat laboral, del 96 al 99, ha passat del 34% al 26%. I a nivell general d'Estat està al 33%. I vostè, de tant en tant, llegirà, cada mes, més o menys, llegeix en el diari que un tant per cent molt alt, però molt alt, moltes vegades, és precisament de llocs de treball fixos, definitius, que es creen a Espanya, un percentatge exageradament alt, per dir-ho així, doncs, es fan a Catalunya. Tan exageradament alt que una vegada vaig demanar al conseller Franco que m'ho comprovés, perquè em creia que devia ser un error del diari. Bé, això, ho repeteixo, en part deu ser degut a l'evolució general, i, en part, doncs, deu ser degut a l'acció de Govern de la Generalitat i d'altres institucions.

Miri, no sé què ha dit que el Consell Nacional de la Joventut havia criticat. És possible. Afortunadament tenim una relació i una col·laboració molt positives amb el Consell Nacional de la Joventut. Però deixant de banda el Consell Nacional de la Joventut, li vull dir que, en una cosa així, jo li hauria d'admetre, doncs, això, que, malgrat que estem molt millor que altres i que evolucionem bé, doncs, sí que tenim més precarietat laboral del compte. En canvi, el que li vull dir és que en atur juvenil estem molt baixos –estem molt baixos. I, bé, és un fet positiu que vull subratllar.

I quant a això, que diu: «home, és que, doncs, els barris..., el que pot passar...; estem molt preocupats». Jo, aquest matí, em sembla que parlava dels barris que tenim amb més... Que teníem i que tenim. Dic «que teníem» perquè alguns s'han resolt molt bé, i d'altres, no tan bé. Però, d'acció de Govern, en aquest sentit, n'hi ha, i intentant evitar que es produeixi aquest problema que vostè deia de l'increment de desigualtat. Increment de desigualtat que no li he negat, només li he dit que és un fenomen doble. Per una banda, tenim una amplificació molt gran del que en podríem dir les classes mitjanes, per entendre'ns, de les classes mitjanes, que, en fi, poden fer promocionar el seu fill; que, bé, doncs, tenen la possibilitat, moltes vegades, també, sobretot a través del treball d'home i dona, que és un fet social d'una gran transcendència, un fet social i econòmic d'una gran transcendència en aquest moment, de comprar-se la casa, etcètera. Tot això, que es pot analitzar en molt llocs, i un dels llocs que li sabran explicar bé fins a quin punt ha canviat la seva clientela, en el sentit de l'entrada de sectors que fa vint anys no hi havien posat mai els peus, són les caixes d'estalvi, quan parlen, per exemple, de les seves hipoteques, no?

Ara, és veritat que al costat d'això, com que hi ha gent que no pot seguir –per utilitzar la nostra expressió–, doncs, això, de vegades, es fa més dolorosament evident. Però, bé, aquesta acció es fa. Permeti'm que li expliqui un cas concret, un cas concret d'aquest tipus. Un dels barris difícils que nosaltres teníem era Sant Cosme –Sant Cosme, al Prat de Llobregat. A Sant Cosme, del Prat de Llobregat, doncs, s'han enderrocant cases i cases, centenars de cases, que s'han refet. I s'ha

urbanitzat molt, amb una col·laboració, que jo m'atreveixo a qualificar d'exemplar, entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament del Prat. I ara ens trobem què? Què es troba l'alcalde del Prat i què ens trobem nosaltres? Que després d'haver canviat de dalt a baix el barri, i que molta gent del barri també ha canviat, en el sentit que s'ha pogut aprofitar d'aquest progrés, queda un nucli molt irreductible de gent que no ha progressat. I alguns d'ells, fins i tot, tenen un plantejament social que farà molt difícil que progressin. I el gran problema que té l'alcalde del Prat, i que tenim nosaltres, és veure què hem de fer amb aquest nucli, què s'ha de fer amb aquest nucli. Però, de fet, en el barri de Sant Cosme en el seu conjunt..., i vostès vagin-hi i ho veuran, i si abans hi havien anat, que estic segur que hi havien anat, doncs, podran comparar fins a quin punt hi ha hagut un canvi positiu, mèrit –ho repeteixo– del Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament.

Però, en canvi, això existeix. Reduït, molt més residual, però existeix, i, a més, d'una manera més escandalosa, més «frapant», més dolorosa, perquè tota la resta ha millorat molt. Amb el perill, això sí, que ara aquest nucli, una mica, per dir-ho així, irreductible des d'un punt de vista econòmic i social, no acabi, novament, per dir-ho així, creant una problemàtica negativa dintre del barri. Ara bé, en conjunt hi ha hagut una gran millora.

Bé, vostè diu: «oh!, és que vostès concerten!» És clar que concertem. És que nosaltres, des del primer moment, una de les batalles que vam tenir en aquest Parlament i en el país l'any 1980, quan va començar el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió, ja va ser que nosaltres vàrem defensar el que la societat civil –de la qual ara tothom s'omple la boca, però en aquella època no–, doncs, que la societat civil pogués tenir iniciatives i que se l'ajudés. És a dir, el que no pot ser és que ens dediquem a fer elogis de la societat civil i que després li neguem el pa i la sal a l'hora que vulgui fer i prendre iniciatives. Doncs sí, concertem, i creiem que això va molt bé, entre d'altres coses perquè això ens permet un aprofitament de recursos molt important. Ara, la nostra responsabilitat primera, naturalment, és la sanitat pública i l'escola pública.

Quant a això que em diu vostè de la platja de Castell, li vull dir una cosa. Això que vostè ens aconsella que haviem de fer ja ho vam fer una vegada. I ens va costar 1.500 milions de pessetes, o 1.200; perquè, és clar, una cosa... Sí, sí, ens va costar..., perquè els tribunals ens hi van obligar. I vostè diu: «escolti, això només val 100 milions». Oh, però és que allò era urbanitzable –això ens va passar al Prat–, i, aleshores, què passa? Doncs que ens van portar als tribunals i ens van obligar, trinco-trinco, a pagar 1.000 milions, 1.500 o 1.200 milions de pessetes.

Perquè, és clar, hi han unes lleis, saben? I la gent té uns drets adquirits. I aquests drets adquirits s'han de respectar, i qui més els ha de respectar són els governs. I si el Govern no els respecta, ve el tribunal i te'ls fa respectar. Una altra cosa és que el valor cadastral d'allò, ara, ara que això no es pot urbanitzar, sigui de 100 milions. D'acord, però, de fet, el valor, al qual tenia, diguem-ne,

dret, inicialment aquell propietari –el cas del Prat, repeteixo que és molt calcat– era un altre.

No sé si m'ha entès, no em dec haver expressat bé: aquesta iniciativa legislativa que dic que es va presentar per poder donar peu a la negociació no era una iniciativa legislativa presentada al Parlament de Catalunya. M'he referit que el Grup de Convergència i Unió, a petició nostra, la va presentar, però al Congrés dels Diputats. Ho dic perquè segurament se m'ha entès malament, i vostè ha fet un comentari que no responia al que jo pretenia dir, i que potser no he dit prou bé.

Home, ens critica que hi va haver una iniciativa popular; que vostès, finalment, van presentar una iniciativa popular que va ser rebutjada. Però no pel Govern de la Generalitat, va ser rebutjada pel vot conjunt de Convergència i Unió, del PSC i del Partit Popular. Perquè, és clar, aquesta és una de les coses que..., per això demano: escolti, expliquin-me què vol dir una proposta programàtica. Ho he dit a vostè, també n'he parlat amb el senyor Carod-Rovira. Però, escoltin, el que vostès ens proposaven de cara al que ha de ser la política de tractament de residus industrials a Catalunya, doncs, podia haver sigut un handicap molt seriós i molt greu. I el vàrem rebutjar, però no el Govern de Convergència i Unió: Convergència i Unió, el PSC i el PP. Evidentment, ara, nosaltres, els tres grups, conjuntament, i espero que tota la cambra, hem d'estudiar si s'ha de fer alguna cosa, però no, evidentment, simplement i purament prohibir la incineració.

Bé, i a part d'això, poca cosa més tinc per dir-li. Només dir-li: escolti, la tendència que té la nostra caixa, doncs, és positiva. Miri, hi ha una cosa que ben bé, ben bé, ben bé, vostè no m'ha plantejat, tampoc, però, com que crec que sí que val la pena que es conegui, de fet, afortunadament, les finances de la Generalitat, doncs, tenen una situació de millora important.

Fixi's vostè que l'any 93 el nostre endeutament va ser..., l'increment d'endeutament va ser de 171.000 milions –171.000 milions. I aleshores vàrem, evidentment, iniciar una política de rebaixa d'aquest endeutament, que ens ha portat que l'any 99 va ser de 9.375, i aquest any serà per l'estil, i que l'any que ve ha de ser increment zero. O sia, hi haurà dèficit zero, i l'increment d'endeutament que hi pugui haver..., perdó, el dèficit serà zero i l'increment d'endeutament que hi pugui haver serà un endeutament, diguem-ne, per interessos o pel que sigui, que, màxim, aquests últims temps, oscil·la entre l'1 i el 2%.

Però només en veure la reducció del dèficit ja queda clar que la tendència és molt, molt positiva. Concretament, sí, l'endeutament aquests últims anys s'incrementa d'un 2%, és 1,3 bilions..., entre 1,3 i 1,4; entre 1,7 i 1,8 si comptem les empreses de la Generalitat, però, perquè la gent no s'esveri –perquè això d'1,3 o 1,7 bilions pot esverar la gent–, vull recordar que l'endeutament del Govern central, de l'Administració central, és de 55 bilions. I és correcte. És a dir, fixin-se vostès que quan es van fer els criteris de Maastricht, quan es van definir els criteris de Maastricht, es va dir que havia de ser el 60% del PIB, i, concretament, l'endeutament espanyol, de 55 bilions, que pot esverar

molta gent, resulta que està admès com a correcte, perquè és el 60 o el 61% sobre el producte interior brut.

Per tant, estem en aquest ordre de magnituds, i ningú s'ha esverat mai –sobretot tenint present la importància de l'autonomia de Catalunya, que tenim més competències, que les tenim de més antic, i tenim també la possibilitat, diguem-ne, econòmica de respondre d'això..., no ha esverat mai, absolutament mai, ningú.

Bé, el cas és que li volia donar aquestes dades, i també li volia dir, per a la seva tranquil·litat i per a la tranquil·litat dels proveïdors, que una altra de les coses que ha millorat aquests últims temps, doncs –i molt sensiblement, per cert–, és, concretament, els terminis de pagament del Govern de la Generalitat, cosa que, efectivament, crec que és una de les obligacions del Govern de mirar de fer. Consta que, per a això, ens hi hem de preparar, perquè el que passarà en un futur no gaire llunyà és que la Unió Europea, la Comissió Europea, ens obligarà, a totes les administracions, a fer uns pagaments, per norma europea, dintre d'uns terminis que seran relativament curts. O sia que aquesta és una cosa que fem perquè és la nostra obligació fer-ho, perquè actualment ho podem fer molt millor que no pas abans i, finalment, ho repeteixo, perquè tindrem una normativa europea que serà, diguem-ne, d'obligatori compliment.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, a aquestes alçades del debat no es barallarem per les xifres –perquè, a més, ja no hi haurà rèplica, no?–, però l'atur juvenil està al 25%, la precarietat al 30%, els contractes indefinits han baixat dos punts, ha pujat la sinistralitat, la participació laboral de les dones a Catalunya està trenta punts per sota la mitjana europea... Això són xifres, no?, però són realitats. No són xifres: són realitats. I, si vostè s'atreveix a fer qualsevol expressió cofoia sobre el grau i la qualitat d'ocupació de què disposa la gent jove o de les dones a Catalunya, continuarem discutint-nos sobre el concepte d'igualtat.

Per això nosaltres posem l'accent en aquest primer bloc. No es tracta de dir, com jo no he dit –ni he dit mai–, que el responsable d'aquesta situació sigui tal o qual govern. He dit avui, i hi he posat l'accent, que es pot donar un nou impuls a Catalunya si les forces que fem aquesta anàlisi ens posem d'acord per posar la prioritat de l'actuació pública, ara des del Parlament i demà des del Govern, en aquest objectiu de la igualtat.

I el segon objectiu..., he dit el del patrimoni natural, el territori i la sostenibilitat. Vostè ha tornat a fer jocs de mans amb la xifra de Castell. Quan van pagar els 2.400 milions de pessetes, tenien informes damunt de la taula que demostraven que no era jurídicament obligatori pagar aquella xifra. I, si ho fos, la comparació que vostè no m'ha rebutat és amb el que paguen en parcs naturals. Com és possible que a uns propietaris se'ls paguin 2.400 milions de pessetes i en parcs naturals es gastin el 10%? Saben, senyores i senyors diputats, quant gasta

el Govern de Catalunya en inversions per hectàrea de bosc de Catalunya? Sensiblement, un 20% menys del que es gastava a l'època del dictador Franco; avui invertim per hectàrea de bosc un 20% menys que a l'època del dictador Franco.

I, en tercer lloc, hem parlat de la defensa radical dels drets. Miri, el Parlament de Catalunya té el seu reglament, el seu funcionament, però jo també he situat en aquest debat que, si aquest Parlament es reuneix de forma tan escadussera, també hi té una responsabilitat el Govern. Per què no es fa en aquest Parlament, setmanalment, una funció de control? Per què no fem a temps real, amb els ordinadors o sense els ordinadors, el control del pressupost de Catalunya?, dels diners de tota la ciutadania de Catalunya administrats per aquest Parlament i pel seu Govern, quant a impostos, inversió pública... Per què no ho fem a temps real? Sap l'opinió pública que el control del pressupost, el més ràpid, és a tres o sis mesos vista? –a l'època dels portals d'Internet, etcètera–, que si ens demanen si ha anat o no ha anat tal subvenció per a tal partida podem trigar mesos i mesos, nosaltres, representants de la ciutadania, a poder respondre amb un aval?

Miri, jo em refereixo a com el Govern tracta aquest Parlament. Però com el Govern tracta els mateixos treballadors del Govern. Saben, senyores i senyors diputats, que hi han dues conselleries del Govern de Catalunya portades a les autoritats pertinents per revelar secrets individuals de «privacia» personal, sota l'excusa de control laboral, i l'Agència sobre «privacia» de dades està dictaminant en contra de l'actuació del Govern de Catalunya? Són aquests drets, que s'han de respectar.

No s'hi val, que amb l'excusa del control laboral es revelin les dades íntimes, personals, de què es pot disposar sobre la funció pública. No s'hi val, que un diputat d'aquesta cambra preguntí a la primavera sobre unes partides pressupostàries, se li respongui amagant dues partides, torni a preguntar i se li respongui el setembre: «Truqui a tal autoritat per fixar dia i hora en què podrà obtenir la informació sol·licitada.» Es això transparència?, o és opacitat? A aquest apartat és al que ens referim. Quan la gent ens demana: «El mes de juliol teniu vacances parlamentàries?»... El mes de setembre cal activar l'autogovern de Catalunya, també des de l'eficiència de la seva Administració i les seves institucions, començant per aquesta mateixa casa, i, per tant, dotant-la d'allò que diu l'Estatut –que en això també és solemne–, que nosaltres fem la funció de control i d'impuls.

Jo torno a dir-li, en acabar aquest debat per la nostra part, que vostè no n'és, directament, el responsable. Ja no em val, a mi, dir: «No, és que si Pujol fa... No, és que depèn del PP...» Aquí hi han forces possibles, si són coherents amb el que han dit, per començar a girar la situació. Perquè vostè –ho torno a dir– ho fa molt bé, tant dins de casa seva com de cara al país: vostè continua. I és ben legítim, i és democràtic. El que és un problema per al país, i és el que nosaltres voldríem començar a solucionar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp. (*Remor de veus.*)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, és lògic que despertí expectació la intervenció del portaveu del Grup més important d'aquesta cambra, del Grup de la majoria. Tothom aquí, doncs, fa proclames, fa ofertes, fins i tot dicta «sentències» —entre cometes—, però, en darrer terme, els cinquanta-sis escons del Grup de la majoria és el que permet articular unes o altres majories. I això, per tant, és bo que despertí aquest interès per part de la cambra.

El discurs del president, ahir, per nosaltres va ser, certament, un discurs molt complet, un discurs sòlid, realista. S'ha dit que era un llistat telefònic, volent-lo desmerèixer, i ja portem massa debats de política general en aquesta cambra com per no conèixer, ja, l'acció i reacció de l'oposició. Quan es fa un discurs d'acció de Govern, i d'acció de Govern bona, com aquesta que va comentar-nos el president de la Generalitat ahir, positiva, a favor de la gent, amb accions i realitzacions i projectes, aleshores es diu: «No, escolti, vostè fa llistats telefònics», o «Vostè fa d'alcalde de Catalunya» —que també ens ho ha dit, això— «i no parla dels grans problemes del país.» Quan es ve aquí i es fa un plantejament generalista, aleshores es diu: «No, vostè no parla dels temes que interessin la gent.» Per tant, certament, el tema és prou conegut, i no ens han de portar cap sorpresa aquestes desqualificacions per part de l'oposició.

Ho repeteixo, l'acció de Govern que ahir el president de la Generalitat ens va comentar a la cambra, en aquest primer debat de política general d'aquesta legislatura, va ser, realment, el reflex d'una acció positiva i important per al progrés del nostre país, i que, a més a més, es desenvolupa respectant les línies programàtiques del nostre programa electoral.

Ara bé, la intervenció que jo ara faré, que espero que no sigui gaire llarga —que no ho serà—, respon a quina és l'actitud amb què el Grup Parlamentari de Convergència i Unió afronta aquest curs polític. Ja no entraré, després del que he dit, a valorar elements d'acció de Govern que estan, doncs, totalment explicats i debatuts en el dia d'avui —en un debat que, per cert, ha estat força interessant i positiu—, sinó més aviat a comentar quina és l'actitud de la majoria respecte a aquest any parlamentari que amb aquest debat encetem.

El nostre Grup Parlamentari afronta, per tant, aquest primer debat de política general d'aquesta nova legislatura amb la confiança que li dona, davant dels ciutadans de Catalunya, el manteniment de tres actituds fonamentals que van quedar, també ahir, perfectament reflectides en el discurs del president Pujol. Aquests actius, que no són els únics del nostre projecte polític però sí que són bàsics, són: la centralitat política en el context català; la coherència en la defensa i l'execució dels propis plantejaments, i la capacitat de govern, que es demostra amb l'acció de cada dia, però també amb

la capacitat d'allò que en termes esportius es diu «la cintura» per respondre a situacions canviants tant en l'àmbit polític com l'econòmic i el social.

S'ha demostrat, en el que portem de legislatura, que estem en condicions de dialogar i d'arribar a acords amb tots els grups d'aquesta cambra. La posició central de les propostes de Convergència i Unió, tant pel que fa als grans projectes —com són el de la consecució de major autogovern, del millor finançament i del més gran reconeixement de la identitat i realitat nacionals catalanes— com pel que fa a les polítiques concretes, permet el diàleg amb tots els grups —permet el diàleg amb tots els grups— i, si s'eviten les posicions de bloqueig sistemàtic o els fronts dissenyats només a la contra, ofereix a tots els grups amplis espais d'acord. Dit d'una altra manera: amb Convergència i Unió, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, es poden articular moltes i molt diverses majories constructives per millorar molts aspectes de la nostra vida col·lectiva i per refermar projectes de futur en benefici de Catalunya i dels catalans. Al contrari, sense Convergència i Unió, només es podria articular una majoria artificial precària, en tot cas efímera, que només serviria per anar a la contra.

Aquesta centralitat parlamentària i també social de Convergència i Unió ens ha permès, al llarg d'aquests mesos de legislatura, aprovar per unanimitat o per àmplia majoria vuit de les deu lleis que portem aprovades; és a dir, totes les lleis, menys les dues de caràcter presupostari.

Però hi ha més: de les 326 votacions —ho repeteixo: 326 votacions— que hem realitzat, referents exclusivament a proposicions no de llei i a mocions, el 81% d'aquestes s'han aprovat per unanimitat o per àmplia majoria, i, normalment després de ser esmenades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; no buscant cap majoria automàtica, sinó després d'un treball de flexibilitat i de diàleg. Quina millor prova d'entesa que aquesta?, de voluntat d'entesa? Per tant, ho repeteixo, aquest és un bon exemple d'aquesta capacitat de diàleg i flexibilitat, que alguns intenten amagar-ho fent creure que en aquest Parlament no tenim, nosaltres, el nostre Grup no té capacitat de maniobra i que som presoners d'una situació determinada: la realitat ho desmenteix.

Aquesta centralitat no l'ha obtingut Convergència i Unió a través d'un simple exercici estratègic ni tampoc és la casualitat aritmètica: la centralitat és el reconeixement d'un projecte que enllaça amb els interessos principals dels catalans i és el resultat de la coherència en defensa d'uns plantejaments polítics i en la seva aplicació a través de l'acció de Govern.

S'ha dit en aquest debat, des dels rengles de l'oposició, que el projecte polític de Convergència i Unió està esgotat. Hi ha qui ho diu, això, hi ha qui ho diu des de començaments dels anys vuitanta, i, per tant, la música d'aquest retret és ja una cançó enfadada, jo quasi diria anacrònica. Però és obvi que el poble de Catalunya no ho pensa i ha renovat la confiança a Convergència i Unió per governar el nostre país al llarg de sis legislatures. Doncs, que els principis polítics de la nostra acció no són diferents, ara, del que eren fa vint anys, i

és important que això quedi clar: no són diferents els nostres principis polítics d'acció –no són diferents–, ara, dels que fa vint anys. Convergència i Unió té com a màximes prioritats aconseguir el poder polític necessari, el tractament econòmic just i el reconeixement simbòlic que correspon a la realitat nacional de Catalunya.

I té per objectiu, també, sense cap contradicció amb els anteriors, al contrari, portar a terme les polítiques que permetin el major benestar, els millors serveis, la més gran vitalitat social i cultural per als ciutadans de Catalunya, per a cadascuna de les persones concretes que viuen al nostre país i que, en definitiva, són el nostre país.

I, tot això, fent-ho com a opció nacionalista, expressió majoritària del catalanisme polític, que no és subordinada a cap línia política que no tingui Catalunya com a raó de ser. I fa vint anys que ho diem. I això no és esgotament, com alguns han dit aquí, sinó que és coherència. Coherència, perquè no hem hagut de canviar els nostres plantejaments, els nostres projectes o el nostre to segons qui governava o deixava de governar a Madrid. Coherència, perquè no hem estat desmentits pels esdeveniments, perquè cada vegada ha estat més obvi que aquests objectius eren els que més convenien al progrés dels catalans, i així ens ho han reconegut ells. I coherència, i no pas esgotament, perquè aquests objectius són un procés; és un camí, un camí pel qual hem avançat molt, en vint anys, gràcies a tothom –i això, sempre ho hem dit, i ho recordem–, però sota el lideratge de Convergència i Unió.

Encara, evidentment, no hem arribat ni al grau d'autogovern ni al tractament fiscal, ni al reconeixement simbòlic que ens correspon. És un camí que no es pot donar per esgotat, perquè encara queden moltes coses per fer i que nosaltres volem fer.

S'ha parlat molt del futur, i el futur, com a tal, és un desig, una previsió, el fruit d'unes tendències, per a alguns, un somni, però el que és segur és que el futur és conseqüència del present. Un present, per definició, canviant, i que, necessàriament, s'ha construït en el passat. Per aquesta lògica, nosaltres estem –perdoni que els ho digui, sense petulàncies– ben situats per parlar de com volem construir el futur perquè hem estat constructors destacats del passat i liderem políticament el present; des de l'acció de Govern tenim un projecte sòlid i ambiciós per aconseguir el futur. Perquè hem estat, perquè hem fet una aportació decisiva en la consolidació dels fonaments d'aquest llarg camí de la construcció nacional. Això, senyores i senyors diputats, és el contrari de l'esgotament que alguns prediquen.

Hi ha qui creu que la constància és avorriment, que és sinònim de rigidesa, i d'incapacitat d'adaptació als canvis. Per nosaltres, la constància és tenir clars els propis principis, les pròpies conviccions, i actuar amb eficàcia. Ara farà un parell de mesos, un company de grup, en Vicenç Villatoro, en un article vaig llegir que deia que sense conviccions..., parlant de les conviccions deia: «Sense conviccions la política esdevé un simple càsting per saber qui ens agrada que ens mani i ens representi.» Nosaltres, aquí, no estem alimentant un espectacle

ni buscant un titular de diari. Nosaltres procurem que el conjunt d'actuacions que fem, que fa el nostre Govern, respongui a una acció política coherent, amb principis i amb conviccions.

Per això la coherència en allò que és fonamental ha d'anar acompanyada d'una altra cosa: ha d'anar acompanyada de la capacitat de saber, en cada moment, quins són els reptes de futur –quins són els reptes de futur–, i donar-los una resposta adient. I per això, per això, Convergència i Unió, ara, com fa vint anys, té vocació de Govern.

Certament, és més fàcil semblar coherent quan no es governa, quan no cal aplicar la pròpia coherència a les múltiples accions i decisions de Govern. Però, en aquesta legislatura, Convergència i Unió no tan sols no ha abandonat en cap moment la seva vocació de Govern, sinó que ha buscat la manera de donar resposta, i buscarà la manera de donar resposta, als reptes més nous de la nostra societat, a les línies de futur que s'endevinen, des de la màxima coherència; això sí, amb els seus principis i conviccions.

Els fenòmens lligats a la nova immigració, els que responen a la societat de la informació i a les grans transformacions tecnològiques que l'acompanyen, la necessitat d'adaptar la nostra vitalitat cultural al nou panorama de les indústries culturals, la sensibilitat mediambiental, l'avenç cap a una efectiva igualtat d'oportunitats, l'aprofundiment en una veritable integració laboral i social són reptes que presideixen l'acció del nostre Grup Parlamentari, l'acció de Govern de Catalunya en aquesta legislatura. Una acció orientada a fer progressar la nostra nació com una societat moderna i de qualitat, de cultura i de llibertat; una societat acollidora, amb una forta cohesió social; una societat desenvolupada amb vocació de futur a la qual la seva gent se senti satisfeta de pertànyer.

Davant del nou curs parlamentari, aquest és el nostre horitzó: assumir la responsabilitat de governar Catalunya en un clima de màxim diàleg amb la resta dels grups parlamentaris, amb una voluntat d'arribar als acords més amplis possibles, però sense renunciar a la posició central del nostre projecte polític i a la coherència amb els nostres principis.

Aquest –i s'ha dit repetides vegades en el debat–, aquest ha de ser el curs polític en el qual estigui en un primer pla la necessitat d'obtenir un finançament just per a Catalunya i una millora de l'autogovern. Buscarem acord amplis en aquest sentit. Aquest, i no un altre, és el principal repte que tenim en aquests moments, que ens limita el present i ens condiciona el futur. I no ens deixarem distreure –no ens deixarem distreure– d'aquest debat per la introducció d'elements distorsionadors que només serveixin per desviar l'atenció sobre la seva importància.

Perquè, senyores i senyors diputats, no podem fer un país d'alt nivell europeu, com tots volem, tant econòmicament com socialment, amb el pitjor finançament d'Europa. I s'ha parlat molt, aquí, de responsabilitats i, certament, no vull, ni molt menys, encetar cap debat sobre això perquè si hi ha ofertes d'acord sobre el tema del finançament sobre la taula bo és que aquestes ofertes tirin endavant, que les converses iniciades també

prosperin i que, finalment, puguem arribar a acords; acords que, en tot cas, no limitin –no limitin– les propostes que surtin de Catalunya. A vegades –fa un moment el president de la Generalitat ho deia– els consensos serveixen per rebaixar. Nosaltres hem d'anar amb acords que siguin acords forts que permetin arribar a acords suficients per al tema que ens plantejem del finançament de Catalunya, i que, aquests acords, a Madrid, realment, no arribin rebaixats.

Però sí que em permetran –i amb això no vull fer cap mena..., ni obrir cap torn, ni tenir cap fixació amb el senyor Ribó–...: l'altre dia, repassant una mica la darrera intervenció del debat de política general que vam fer, que va ser l'any 98, vam acabar, doncs, amb un torn de rèplica final, que no és el cas... Per tant, purament en el terreny de les referències històriques, que abans el president Pujol feia qüestió del debat de l'Estatut, i que el senyor Ribó deia «responsabilitats dels uns i els altres»: el vot particular que Convergència i Unió va presentar en el text de Projecte d'estatut, que és el que finalment va quedar –el text que va quedar; no va prosperar el vot particular– va ser rebutjat per 26 vots en contra. El vot particular de Convergència i Unió va ser rebutjat per 26 vots en contra, 3 abstencions i 7 vots a favor. Els 7 vots a favor eren els del president Pujol, Trias Fargas, Roca, Alavedra, Maria Rúbies, Josep Sendra i Heribert Barrera. I les tres abstencions: del senyor Gutiérrez Díaz, del senyor López Raimundo i de la senyora Dolors Calvet. Els altres 26, vostès ja poden acabar de fer la suma, perquè ja veuen de qui eren: de les altres forces polítiques, en tot cas, no la nostra, que era la quarta força política en aquell moment a Catalunya, i d'Esquerra Republicana, que encara anava més enrere que nosaltres. Eren els que tenien, en aquell moment, la responsabilitat de fer l'Estatut, els que, com s'ha explicat, van adaptar la fórmula actual de l'Estatut, i, a partir d'aquell moment –i això ho saben tots vostès, moltes vegades ho hem explicat–, ha estat un refer constantment una situació que ja sortia molt mal parada d'un bon inici.

Per tant –ahir, el president Pujol ens ho recordava, avui també– veurem quines són les actituds dels diversos grups parlamentaris sobre aquest tema del finançament –tema central, tema cabdal–, i d'aquesta actitud se'n poden deduir moltes coses. Hem parlat, aquí, ara, darrerament, de credibilitat d'uns i dels altres. Bé, la credibilitat per demanar moltes coses també vindrà determinada per l'actuació sobre la fórmula de finançament; segons quina actuació tinguin no es podrà demanar, després, segons quines coses, perquè no es podran fer. És allò que dèiem de la coherència, abans, d'una acció de Govern, d'uns principis, i la coherència, doncs, d'una oposició que ho demana tot perquè res té a fer.

No podem –i ens ho deia, ho repeteixo, el president de la Generalitat, ahir, i també ens ho deia en el debat d'investidura– permetre que, per insuficiència competen-

cial i financera, el Parlament i el Govern de Catalunya no puguin afrontar eficaçment els problemes del país i els problemes dels ciutadans, perquè, tant el Parlament com el Govern, per tant, la Generalitat, aniria perdent pes i consideració, i el poder polític català entraria en perill de marginació.

Per tant, el mal finançament no tan sols afecta la nostra economia, el nostre estat del benestar, sinó també la nostra identitat. I aquest és un element que hem de tenir molt i molt present. Potser hem de reconèixer entre tots, ho hem de convenir, que no hem sabut explicar bé a la gent la importància d'aquest tema del finançament; que, fins ara, no hem sabut explicar bé aquest tema, que no és un problema només de govern sinó de tot el poble de Catalunya. I cal que ho fem perquè és cabdal per al futur del progrés de la nostra gent.

I acabo. Governar eficaçment Catalunya, negociar amb força amb el Govern espanyol i dialogar amb tots els grups representats en aquesta cambra per trobar-hi punts de coincidència: aquestes són les fites del curs que comença, amb plena coherència amb el que ha estat sempre el tarannà i la pràctica política de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Molts gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, aquesta presidència vol fer avinent el següent, i prego, especialment, als senyors portaveus que prenguin atenció.

Per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució serà demà, de nou a deu del matí.

Estigui atent, senyor Camp, perquè ara ve el que l'interessa: la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les onze. N'ha pres nota? Moltes gràcies.

El termini per presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sollicitin, i es votin separatament, a les tres. Per al debat i votació de les propostes, a dos quarts de cinc es reprendrà la sessió.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.